

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McBain_Ed-Byla_jedna_holcicka.PDB

PDB Name: McBain_Ed-Byla_jedna_holcicka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2004
Modification Date: 10.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ed McBain
Byla jedna holčička

VĚNOVÁNO
mému synovi a snaše Richardovi a Patty Hunterovým

1. Žila jedna holčička...

První kulka zasáhla Matthewa Hopa do levého ramene.

Druhá ho udeřila do hrudi.

Byl advokátem, a tedy přirozeným terčem hluboce zakořeněného nepřátelství Američanů vůči všem právníkům. Ale obvyčejně se nestával terčem střelců. Vlastně, jednou už ho postřelili, ale tentokrát to bolelo mnohem víc než posledně. Filmaři by lidem měli vysvětlit, jak strašně to bolí, když člověka zasáhne kulka.

Když byl postřelen minule, právě se přestal opírat o blatník auta a pokoušel se zastavit člověka, který měl v patách policistu. Tentokrát prostě vyšel z baru; vlastně se mu to stalo v téže části města. Vyšel ven, protože ho napadlo, že možná špatně pochopil, co mu někdo řekl do telefonu. Měli se sejít uvnitř, v baru, anebo venku, na chodníku? A najednou začaly praskat výstřely.

Když ho postřelili minule, byl stále při vědomí, i při příjezdu sanitky. Tentokrát nejprve ucítil pronikavou bolest a hned potom i totální bezmocnost. Rameno mu krvácelo, košili měl nasáklou krví, nohy mu zeslábly, mával rukama, otevřenými ústy lapal po vzduchu a vrávoral pozpátku skrz lítací dveře do baru. Kolem něj se všechno rozplývalo jako v laciné detektivce, celé okolí postupně temnělo a někdo vykřikl. Filmaři by měli lidem vysvětlit, že střelné poranění bolí tak hrozně, že člověk nahlas křičí bolestí.

A pak nastala tma.

Když se tehdy v pátek sedm minut po půl jedenácté večer dostavil do nemocnice Matthewův partner Frank Summerville, ležel Matthew na příjmové ambulanci. Službu konající internista Frankovi sdělil, že pana Hopa přivezli dvaadvacet minut po desáté, při příjezdu byl v bezvědomí a každou chvíli ho čeká naléhavá operace. Rentgenový snímek ukázal poměrně lehké střelné poranění levého ramene; kulka prolétla těsně nad klíční kostí, naštěstí minula plicní hrot a projela měkkými tkáněmi ramene. Druhé zranění je vážnější. Značná ztráta krve naznačuje, že střela protřhla nejméně jednu významnou cévu - některou z hlavních pulmonálních tepen nebo žil - anebo několik menších tepen; proto se pan Hope nachází v šoku. Právě mu dávají infúzi fyziologického roztoku, aby mu zvýšili krevní tlak. Z krevní banky objednali krev pro transfúzi. Do laboratoře odeslali vzorek krve na krevní obraz a další testy. Bez ohledu na výsledky testů bude převezen na operační sál, jakmile ho pro něj připraví. Čeká tam už na něj specialista na hrudní chirurgii a dva zdejší chirurgové.

Internista měl plášť potřísněný krví. Do nemocnice stále přinášeli na nosítkách oběti různých nehod. Všude kolem projížděly ploché vozíky z nerezové oceli, z lahví na stojanech odkapávaly různé tekutiny do dlouhých plastových trubiček infúzi. Ve vchodu se mýjeli přicházející a odcházející policisté. Venku zuřivě blikaly majáčky sanitek. Uprostřed tohoto hlučného vířícího maelstromu stáli zmatený Frank a internista, obklopeni fragmenty produktů obvyklého zmatku, jenž provází počátek víkendu ve všech amerických městech.

"Jak se to stalo?" otázal se Frank.

"Nemám ponětí," řekl internista.

Matthew si nejasně uvědomoval, že kolem něj neustále pobíhá spousta lidí. Mlhavě vnímal pohyb a světlo. Slyšel hlasy. Nevěděl, kde je a co se s ním děje.

Rozmlouvali spolu v nemocniční čekárně pochmurným šepem. Warren Chambers chtěl vědět, kde Matthew byl dnes večer. Frank odpověděl, že neví. Šepot.

Warren se zastavil na příjmu a zjistil jméno policisty, který doprovodil sanitku do nemocnice. Ten už ale dávno odešel. Teď bylo deset minut po jedenácté a Matthew už strávil na operačním sále skoro půl hodiny. Warren použil nástěnný telefonní automat a zavolal do caluské Budovy veřejné bezpečnosti. Nějaká sestra tlačící vozík zavolala: "Pozor, jedu!" a proběhla kolem něj. Warren si ucpal volné ucho prstem. Seržant, který se ozval, mu sdělil, že policista Parks se vrátí do budovy před koncem služby, což bude ve 23.45. Warren se zeptal, jestli by ho mohli zavolat rádiem; jde o důležitou

věc. Seržant se zajímal, kdo volá.

"Warren Chambers," představil se. "Jsem soukromý detektiv. Pracuju často pro..."

"Oč se jedná, pane Chambersi?"

Řekl to poplašeně, připraven krýt si záda. Anebo komukoli jinému od policie.

"Jde o postřeleného člověka, kterého přivezli k Samaritánům dvaadvacet minut po desáté večer. Je to běloch, jménem Matthew Hope. Přijímací záznam podepsal Parks."

"No a?"

"Chtěl bych s ním mluvit."

"Proč?"

"Pracoval jsem pro toho zraněného."

"Tak přijďte sem, třeba Parkse chytíte, až přijede."

"Byl bych radši, kdybyste mu mohl zavolat rádiem a upozornit ho, že na něj čekám."

"Jak jste říkal, že se jmenujete?" zeptal se seržant.

"Warren Chambers. Zeptejte se detektiva Alstona. Zná mě."

"Nick Alston?"

"Jo."

"Ověřím si to."

"A pak zavolejte Parksovi, ano?"

"Promluvím si s Nickem," opáčil seržant a zavěsil.

Warren se vrátil k Frankovi, přecházejícímu po chodbě. Znovu začali šeptat.

"Nebude vám vadit, když tu zůstanete sám?"

"To je v pořádku, jen jděte."

"Možná byste mohl zavolat Patricii."

"Patricii?"

"Demmingové."

"Ano. Zavolám ji."

"Tak nashle," rozloučil se Warren.

Navzdory nárůstu zločinnosti, páchané na turistech v jiných částech státu, vyjíždějí policisté v Caluse na hlídkové jízdy i nadále sami. Policista William Parks v noci pětadvacátého března zajel s vozem na parkoviště za Budovou veřejné bezpečnosti pětadvacet minut po dvanácté. Ze sedadla spolujezdce si vzal čepici se štítkem, vystoupil z auta a teprve pak si ji nasadil. Na sobě měl modrou nylonovou policejní bundu s modrým límcem z umělé kožišiny. Březnové počasí je na Floridě někdy nevyzpytatelné. Potřebujete-li zaručené slunečné počasí s tropickými teplotami, nehledejte ho v takzvané subtropické oblasti, kde vám v zimních měsících klidně může namrznout hlava.

Seržant Parksovi očividně nezavolal.

Ten člověk zareagoval přesně tak jako každý bílý policista, před kterým by se na izolovaném, ztemnělém parkovišti objevil vysoký, dobře stavěný černoch; i když to bylo za policejní stanici.

"Kdo je tam?" vyštěkl a položil ruku na pažbu pistole v pouzdru u opasku.

"Warren Chambers," opáčil rychle Warren. "Volal jsem..."

"Co chcete?"

Nespustil ruku z pažby revolveru .357 Magnum. Ještě zbraň nevytáhl, zatím respektoval daná pravidla, ale byl připraven ji použít, jakmile by se na něj Warren jenom křivě podíval. Warrena to ani v nejmenším nepřekvapilo. Parks před sebou viděl prostě a jednoduše černocha a nacházeli se ve státě, kde černoši a bílí policisté časté spory mezi sebou hodnotili ze zcela opačných stran spektra. Nezáleželo na tom, že je Warren dobře oblečený a upravený, s úhledně ostříhanými vlasy a má na nose brýle se zlatými obroučkami, které mu dodávaly vzezření vzdělaného bankovního úředníka. Nebylo důležité ani to, že Warren pokojně stál s rukama volně svěšenými podle těla a s dlaněmi obrácenými dopředu a celým svým postojem naznačoval, že nemá agresivní úmysly. Na ničem z toho vůbec nesešlo. Warren Chambers byl černoch. A to znamenalo hrozbu.

"Jsem soukromý detektiv," dodal.

"Ukažte mi průkaz," vyzval ho Parks. "Klidně a pomalu. Nemám rád překvapení."

Warren opatrně vylovil z levé kapsy kalhot náprsní tašku, vyňal z ní laminovanou kartu a podal ji Parksovi. Parks se naklonil směrem ke slabému světlu lucerny, vzdálené asi dvanáct stop. Průkaz, vystavený v souladu s paragrafem 493 Floridského zákoníku, opravňoval držitele k vyšetřování a shromažďování informací o nejrušnějších zločinných i jiných aktivitách a skutečnostech, zákonem podrobně specifikovaných. Warrenova platná licence třídy A k provozování soukromé detektivní agentury ve státě Florida visela v rámečku na stěně jeho kanceláře. Průkaz pouze potvrdzoval skutečnost, že zaplatil sto dolarů za udělení licence, že si k třicátému červnu dal prodloužit její platnost a v souladu s požadavky, uvedenými v odstavcích 493.08 a 493.09 zákona, složil zálohu ve výši pěti tisíc dolarů.

Parks zřejmě uznal, že má co do činění s poctivým občanem, a ne s nějakým hej počkej, co ho chce majznout po hlavě olověnou trubkou, protože před čtrnácti dny sebral jeho sestru za kšeftování s drogou. Vrátil průkazku a zeptal se: "Co pro vás můžu udělat?" Jeho tón však jasně naznačoval dovětek: Pospěš si brácho, mám za sebou dlouhý, těžký den.

"Dnes v noci jste přivezl k Samaritánům postřeleného muže," řekl Warren. "Jmenuje se Matthew Hope a..."

"No a?"

"Kde jste ho našel?"

"Proč?"

"Chci vědět, kdo ho střílil. Pracoval jsem pro něj v..."

"To přenechejte policii," prohlásil Parks a měl se už k odchodu, když mu Warren jemně položil ruku na paži.

"Je to můj kamarád," dodal.

Parks na něj pohlédl.

"Už to mají v práci detektivové," zabručel.

"Nebudu jim překážet."

Parks si ho chvíli prohlížel.

Potom řekl: "Před Centaurem, na rohu Rooseveltovy a G-Street."

"Co tím chceš říct?" vyděsila se Patricia.

"Postřelili ho," vysvětloval Frank. "Jsem tu v..."

"Postřelili?"

"Kde jsi?"

"U Samaritánů."

"Už jedu."

Ježíšikriste, pomyslela si.

Warren neznal ani jednoho z dvojice detektivů, kteří ještě stále pročesávali okolí grillbaru Centaur na rohu Rooseveltovy Avenue a G-Street. Pozdravil je, představil se jim, vysvětlil jim, že ten postřelený je jeho dobrý přítel, že pro něj často pracoval...

"Vážně?" prohodil jeden z nich s naprostým nezájmem.

... a jestli by jim nevadilo, kdyby se jich zeptal na pár věcí. "Třeba na co?" otázal se ten druhý.

Bylo už po jedné hodině ráno, oni měli na krku střílečku, z níž se každou chvíli může vyklubat vražda, takže se jim moc nechtělo klábosit s přítelem toho postřeleného, o němž jen tak mimochodem okamžitě usoudili, že je stejně černý jako jeho kámoš.

"No, pro začátek," řekl Warren, "na to, co dělal v tomhle hnusném hnízdě."

"Jakou práci jste pro něj dělal?" začal se najednou zajímat první z detektivů.

"Vyšetřoval jsem. On je advokát."

Oba poldové významně pokývali hlavami, jako by došlo na jejich slova, že žádný advokát, ať už černý, nebo bílý, nezaslouží nic než jednu kulku do ramene a druhou do hrudi. Jeden z nich začal něco čmárat do notesu; nejspíš dosud nezjistili, že oběti střelby se stal právník. Warrena zajímalo, co všechno asi vědí. Začal litovat, že na tuhle hlášku nevyjel Nick Alston. Nebo aspoň Bloom či Rawles, s nimiž už měl v minulosti co do činění. Tihle dva...

"Jméno firmy?" otázal se druhý policajt.

Byl větší než jeho parťák. Na sobě měl kostkovaný svrchník, co vyšel z módy už v šedesátých letech. Lidé, kteří se přistěhovali na Floridu, většinou skladovali všechno staré zimní oblečení a vytáhli je při každém výrazném poklesu rtuti teploměru. Jakmile přišla chladnější zima, polovina z nich vypadala jako maškary.

"Mojí firmy, nebo jeho?" otázal se Warren.

"Toho advokáta."

"Summerville a Hope."

"A vaše firma?" chtěl vědět první policajt.

Měl na sobě celkem zánovní bundu od firmy L. L. Beán. Modrozelenou se zipem. Zdálo se, že mu není taková zima jako jeho kolegovi v kostkovaném svrchníku.

"Warren Chambers, vyšetřovatel."

"Tady ve městě?"

Ne, v Singapuru, pomyslel si Warren, ale nahlas to neřekl.

"Whittaker Street."

"S kým byste chtěl mluvit?"

"S každým, kdo mohl něco vidět."

"V téhle čtvrti," prohlásil ten v bundě, "to znamená s nikým."

Tahle čtvrť byla černošská čtvrť.

Když Patricia dorazila do nemocnice, byl ještě na operačním sále.

"Jak mu je?" vyptávala se hned.

"Před pár minutami vyšla jedna sestra," hlásil Frank. "Ta kulka, co mu proletěla hrudí, způsobila těžké krvácení. Bude to trvat dlouho. Jsou zasažené důležité cévy."

"Kdo to udělal?" chtěla vědět.

Frank potřásl hlavou.

Procházel před ním v temnotě jako průvod. Cirkusový tartas, sloni, klauni, krotitelé a artisti, umělci na hrazdě a děvčata v blýskavých kostýmech. Všechny dívky, které kdy Matthew políbil, i ty, co nikdy nepolíbil, kráčely kolem temnotou v šepotu hlasů hovořících o krvácení a do toho vyhrávaly zlaté trumpety. Nikdy se mu žádný cirkus nelíbil, dokonce i jako kluk cirkusy nesnášel. Odjakživa.

"Tak co tady dělal?" zajímal se Warren.

"Hádám, že na někoho čekal," pokrčil rameny výčepní.

Byl černý stejně jako Warren. Ale v téhle čtvrti se nikdo nemíchá do záležitostí policie. Warren se představil jenom jako přítel toho zraněného, ovšem barman se stejně měl na pozoru, ať si je to černoch, nebo ne. Tahle čtvrť se jmenovala Newtown a obývali ji výlučně černoši - až v posledních letech se sem začali stěhovat Asiaté a ve čtvrti již tak dost náchylné k rasovým nepokojům se začala vytvářet nepříliš stabilní národnostní směsice. Warren by byl rád věděl, kdy už tyhle maléry skončí.

Byl sice černoch, ale neměl rád označení Afroameričan. Narodil se v téhle zemi stejně jako jeho matka a otec a také jeho prarodiče, a pokud by to neznamenal, že je stoprocentním Američanem, pak tedy opravdu nevěděl, co jiného by to mohlo znamenat. Snad některý z jeho později osvobozených předků, které sem přivezli v řetězech z Pobřeží slonoviny, si mohl říkat africký Američan - kterým koneckonců opravdu byl - ale na Warrena se taková nálepka prostě nehodila a on podobná označení s díky odmítal. A také nesdílel přesvědčení některých černochů, že všechno, co černoch udělá, je ospravedlnitelné. Nevěřil tomu o nic víc, než by věřil představě, že je omluvitelný každý lidský skutek. Po pravdě řečeno, on osobně by pověsil ty syčáky, co v Los Angeles zmlátili řidiče kamionu.

Warren to viděl tak, že černoši, jako jsou ti zde, ve čtvrti, ztěžují život černochům, jako je on sám, třeba když potřebují za deštivého dne zastavit taxík. Tak jednoduché to je. Stačí, aby zákon porušil jeden černoch, uvažoval Warren, a trpí za to všichni černoši. Warren Chambers byl pilný, pracovitý chlap, snažící se své povolání "vykonávat poctivě a pocestně". Právě tato slova souvisela s pětistícovou kaucí, kterou musel zaplatit poštovní poukázkou. Pod podmínkou, že podnik, provozovaný na základe této licence, bude svou činnost vykonávat poctivě a pocestně.

Warren Chambers, vyšetřovatel. To jsem já, říkal si. Kromě toho byl i zatraceně pohledný chlap.

"Mluvil o tom, že na někoho čeká?" otázal se barmana.

"Ne, ale pořád koukal na hodinky."

"V kolik hodin k vám přišel?"

"Asi v deset."

"Přistoupil k baru?"

"Ano."

"A objednal si pití?"

"Tohle je přece bar, ne?"

Warren se na něj zadíval.

"Přeslechl jsem vaše jméno," prohodil.

"Pane, na tyhle věci se mě už vyptali poldové."

"Já nejsem polda. A pořád ještě nevím, jak se jmenujete."

"Jmenuju se Harry a opakuju, že jsem už všechno řekl policajtům."

"Harry, mého kamaráda těžce zranili, někdo ho dvakrát střelil přímo před vaším podnikem..."

"To není můj podnik, jenom tady pracuju. A toho, co postřelil vašeho běloušského kamaráda, jsem neviděl. Zjistil jsem, že se něco děje, až když jsem uslyšel ty rány a on mi propadnul dovnitř skrz dveře."

"Co si poručil k pití?"

"Beefeater martini s ledem; dvě olivy."

Warren věděl, co si Matthew dal, jenom se chtěl ujistit, že on i barman mluví o totéž člověku. Běloši přicházeli do této čtvrti jen kvůli prostitutkám nebo kvůli cracku.

"U nás beefeater nevedeme, tak jsem mu to namíchal s gordonem," dodal barman.

"Ten muž si tedy sedl," pokračoval Warren, "a objednal si pití. Řekl ještě něco, kromě toho, že si objednal pití?"

"Říkal, že gordon může taky."

Jako z chlupatý deky, pomyslel si Warren. Měl chuť dát tomu chlapovi pohlavek.

"A kromě toho nic neřekl?"

"Ptal se, jestli nám jsou dobře hodiny." Barman vágně ukázal směrem k hodinám na stěně nad zrcadlem a nad řadami lahví s alkoholem. Warren je porovnal se svými hodinkami. Hodiny nad barem šly o dvě minuty napřed.

"Co jste mu řekl?"

"Že si na ně zatím nikdo nestěžoval."

"Neříkal, na koho tu čeká?"

"Nemluvil o tom, že by na někoho čekal. To mě jen tak napadlo. Pořád koukal na hodinky a na hodiny na zdi a otáčel se po dveřích. Tak mě napadlo, že na někoho čeká."

"Ale neřekl vám na koho."

"Ne, neřek mi na koho. Opakuju to po pátý," odsekl barman.

"Kdo by to počítal?" Warren nasadil širokánský falešný úsměv.

Barman ho neopětoval.

"Řekl vůbec něco, než vyšel ven?" dotíral Warren.

"Ne. Vlastně jsem myslel, že už odchází."

"Pročpak? Zaplatil snad účet?"

"Ne, ale..."

"Tak proč jste si myslel, že odchází?"

"Já tady nikomu nevěřím."

"Fakticky?" podivil se Warren. "Takže on prostě vstal a beze slova zamířil ke dveřím, je to tak?"

"Tak. A nelíbí se mi váš sarkasmus."

Warren se na barové stoličce otočil. Dveře vypadaly jako typické dveře baru někde na západě. Přesněji řečeno jako z westernového filmu. Lítačky sbité z dřevěných látek, široké jen od pasu k ramenům, velmi vhodné pro mírné podnebí státu Florida, jak se o něm píše v informačních brožurkách a prázdninových katalogích, ale naprosto se nehodící do letošního březnového počasí. Warren si povšiml, že u stolů za dveřmi nesedí ani noha; není divu. Obrátil se zpět k barmanovi.

"Požádal jste ho, aby zaplatil?"

"Neпоžádal."

"I když jste myslel, že odchází?"

"Zdalo se mi, že je to policajt."

"Jak vás to napadlo?"

"Připadal mi jako policajt," stál na svém barman a pokrčil rameny.

Warren přemýšlel, jestli by si někdy mohl Matthewa splést s policistou. Těžko říct. Matthew měří nějakých šest stop, váží asi sto osmdesát, sto pět osmdesát liber, má tmavé vlasy, hnědé oči, liščí obličej. Většina Warre-nových známých policistů měla prasečí obličej.

"Kolik bylo hodin? Když odešel?"

"Asi čtvrt na jedenáct. Nekoukal jsem na hodiny."

"A za jak dlouho potom jste uslyšel výstřely?"

"Jakmile prošel dveřma."

"On tedy strčil do dveří..."

"Jo, tak se to obvykle dělá."

Vrazil bych mu z každé strany jednu, říkal si Warren.

"... a výstřely se ozvaly okamžitě, jakmile..."

"Jo."

Což znamenalo, že někdo čekal, až vyjde.

"Kolik bylo těch výstřelů?"

"Tři."

Pořád byla páteční noc, ale ve skutečnosti už sobota ráno. Neosobní nástěnné hodiny v nemocnici ukazovaly půl druhé. Dnes večer začnou židovské Velikonoce. Patricia dnes - vlastně, přesně řečeno už včera, v pátek - zavolala do květinářství a objednala tučt s tím, že je mají v devět ráno dopravit Matthewovi domů, přestože není žid. Už za sedm a půl hodiny. Na přiložené kartičce bude stát:

Veselé Velikonoce! Miluju tě, advokáte

Bez podpisu.

Matthew tam samozřejmě nebude, aby je převzal. Matthew je pořád ještě na operačním sále, je tam už od půl jedenácté večer. Včera večer, nebo kdy to vlastně bylo. Bylo jí fuk, co to bylo za den, uvědomovala si jen, že by ten její mužský mohl...

To ne, pomyslela si.

Nic takového.

Nech toho.

Zařala pěsti, složené v klíně.

Sobotní rána Matthew vždycky věnoval tenisu. Ze svého domu na Whisper Key jezdil přímo do klubu na pevnině, kde sehrál zápas s tím či oním advokátem, stejně tvrdým, jako byl on sám, a podle neměnného zvyku vždycky prohrál, protože, po pravdě řečeno, mu tenis nikdy moc nešel. Vlastně v žádném sportu příliš nevynikal, když se to tak vezme. Jednou se podíval, proč v televizi o hráčích biliáru mluví jako o sportovcích. Hráči biliáru? A co třeba šipkaři? Ona hrála s Matthewem biliár jenom jednou v jedné z těch moderně zařízených heren, plných děvčat v přiléhavém oblečení, sklánějících se nad osmi koulemi na stole, přičemž předváděly, jak mají nacpanou podprsenku a vyšponovanou sukýnku. To nepatřilo k Patriciainu stylu - leda v posteli.

Až by se Matthew dnes dopoledne, asi tak v jedenáct, vrátil po tenisu domů, našel by za dveřmi růže a okamžitě by pochopil, kdo mu je poslal, i když by na kartičce nenašel podpis. Před necelými třemi nedělemi se jí v rámci nějaké debaty vyptával, proč vlastně ženy neposílají mužům květiny. Nevědí, že i muži si potrpí na květiny? Tohle byla jen jedna z věcí, které na něm milovala: že si vůbec nepřipouštěl všelijaké ty machistické nesmysly, které tak zatěžují většinu jejich mužských známých.

Zvedla hlavu a podívala se na hodiny na zdi.

Pohlédla na hodinky na zápěstí.

Frank znovu odešel chodbou pro kávu. Prodávala se v papírových šálcích. Od jejího příchodu už té ohavnosti vypili každý tři šálky. Franka moc dobře neznala. Jenom jednou byla s Matthewem, s Frankem a jeho ženou na večeři. A nemocniční čekárna není nejvhodnějším místem k prohlubování známosti.

Opět pohlédla na hodinky.

Je na sále už něco přes tři hodiny. Je to normální v takovéhle situaci? Trvá to vždycky tak dlouho? Nebo se snad něco nepovedlo?

... přesně v deset hodin, jenomže možná měl čekat před barem. Byl chladný večer. Matthew cítil chlad, proudící dovnitř nad barovými dveřmi i pod nimi, příliš chladný večer na to, aby člověk někde běhal se lvy a tygry, pro mladíky na visuté hrazdě, příliš chladný pro mladá děvčátka, tančící na blýskavých koulích, pro klauny, válející se v pilinách. Nenávidí cirkus. Proč je tu taková zima? Co to s ním dělají? Proč tu nad ním všichni stojí? Nechtě mě... Prosím. Pusťte mě odsud... prosím! Strčil do dveří, ucítil ostrý, chladný noční vzduch, všiml si vozu, parkujícího u chodníku, vykročil k němu, uviděl, jak se spouští okénko, jak se rychle a tiše spouští dolů, proboha, ne...

Šlapka, kterou Warren oslovil, si myslela, že si chce jenom trochu užít. Na tuhle roční dobu bylo dost chladno; nepatřičně chladno. Spousta zimních turistů odjela zpátky na sever na Velikonoce, které začnou už za osm dnů. Avšak navzdory předpovědím nezvykle nízkých teplot a mrazíků mělo to děvče na sobě jenom přiléhavé červené saténové šaty, kratičkou červenou kazajku z umělé kožíšiny, přes rameno červenou plastovou kabelku, na nohou červené

páskové střevíčky s vysokými podpatky a celkovému barevnému schématu odpovídala i červená šmouha rtěnky. Barvu její pleti bylo těžké zařadit. Něco mezi bezovou a hnědou. Ale podle očí a křehké kostry se dalo soudit na asijský vliv. Warren ji odhadl na dceru černošského vojáka a Vietnamky. Představila se jako Garnet, což ovšem nic neznamenal; všechny šlapky ve městě pracovaly pod nějakým jménem. Když jí došlo, že mu jde jen o informace, měla se k odchodu.

"Byla jste na ulici, když začalo to střelení?" otázal se ještě jednou.

"Co za to?" zajímala se a otočila se zase k němu.

"To závisí na tom, co jste viděla," mínil Warren. "Pro začátek řekněme deset, ano?" Otevřel náprsní tašku a vytáhl dvě pětidolarovky.

"Ne, pro začátek řekněme pětadvacet," opravila ho. To byla v Newtownu běžná taxa za vykouření.

"Jasně," přitakal a přidal ještě deset a pět dolarů.

Dívka, kterou Warren odhadoval na osmnáct devatenáct let, otevřela kabelku, zastrčila peníze do peněženky na drobné a zase kabelku zavřela. Časným ránem se ulicí ploužila auta slídící po děvčatech. Nespouštěla z nich oči. Dostala právě zaplacenou za nějakých deset minut práce a chtěla to vyřídít co nejdřív, aby se mohla vrátit zpátky ke kšeftu. Na ulici před barem stále parkovala bílá dodávka značky Ford. Patřila policejní technické výjezdové skupině a Warren pár techniků od kriminálky znal - ale právě teď nezahlédl žádnou povědomou tvář. Což byla škoda, protože se potřeboval vyptat na tu třetí kulkou. Bylo už kolem druhé hodiny ráno, ale ulicemi i nadále proudily davy lidí, choulících se ve studeném větru, jenž vál od Caluské zátoky.

"Poslouchám," řekl.

"Bylo asi čtvrt na jedenáct," začala, "Já obvykle přicházím tak v deset, o půl jedenáctý, abych měla fóra na holky, co chodí až o půlnoci. Stála jsem tadyhle na rohu... vždycky tu stávám, hned u baru; chlapi kolem mě choděj do baru a zase ven a taky vidím na auta na Rooseveltovy i na Gécko. Ten chlápek vyšel z baru. Byl to běloch, fešák. Velkej, tmavovlasěj, v kabátě, bez klobouku. U chodníku stálo auto. Se zapnutým motorem.

"Kdo seděl v tom autě?" chtěl vědět Warren.

"Nevím, mělo kouřový skla."

"Co to bylo za vůz?"

"Dvoudveřová mazda. Nízká, pěkná, černá.

"Rok výroby neznáte?"

"Ne."

"viděla jste číslo? Bylo floridské, nebo..."

"Toho jsem si nevšimla."

"Dobrá. Tak co se stalo, když vyšel z toho baru?"

"Uviděl to auto a hned šel k němu, jako by ho poznal. A pak... jako by zaváhal. Vypadalo to, jako by se chtěl vrátit zpátky do baru, jako by se chtěl otočit. Ale... ale ten v autě otevřel okýnko. A z něj vyčouhla pistole. Ruka s pistolí. Něčí ruka s pistolí."

"Bílá, nebo černá? Myslím ta ruka."

"To jsem neviděla. Ten člověk na ní měl rukavici. Černou rukavici."

"Byl to muž, nebo žena?"

"Dovnitř jsem neviděla."

"Takže nevíte, jestli to byl běloch, nebo černoch."

"Správně. To nevím."

"Co to bylo za zbraň?"

"V tom se nevyznám. Ale asi byla moc silná. Hodilo to s ním přes chodník a zpátky skrz dveře."

"Kolik výstřelů?"

"Tři. Myslím, že ten první ho minul."

"Jak to víte?"

"Viděla jsem, jak sebou trhnul, ale ne, jako kdyby ho trefili. Jenom tak nějak uskočil stranou, ohlédnul se, jako by se chtěl otočit nebo utýct, já nevím. A pak přišla další rána a ta ho musela trefit do ramene; odhodila ho trochu zpátky a zároveň ho trochu otočila. A tu další už dostal někam do prsou. Připadal mi, jako když se snaží udržet balanc, rozhazoval kolem sebe rukama i nohama, vypadalo to, jako by ho ty střely nesly, víte, jak to myslím? Pamatujete tu scénu na začátku Čelistí, když ji ten žralok popadne a unáší ji? Tak to vypadalo. Jako by ho ty rány odnesly přes chodník a skrz dveře do baru. Bylo to strašný. Já se do dneška bojím vlít do vody."

"Co se stalo potom?"

"To auto odjelo."

"Okamžitě?"

"Jo. No... ta ruka se stáhla dovnitř, myslím ta ruka s pistolí, a pak se zatáhlo okýnko a auták vystřelil od chodníku pryč."

"Kterým směrem?"

"Na západ. Gécko je jednosměrka."

"A co potom?"

"Z baru někdo výběh a ječel, že se musí zavolat policie. Tak jsem vypadla. S poldama moc nevycházím."

"Kdy jste se vrátila?"

"Před půlhodinou. Říkala jsem si, že už se to tu možná zklidnilo."

"To auto jste už znovu neviděla?" "Ne."

"Nevrátil se sem ještě jednou podívat?"

"Ne. Vy byste se vrátil?"

Znovu pohlédla na pouliční provoz a otočila se zpátky k němu se slovy: "Koukejte, to je všechno, co jsem viděla, a teď už vážně musím jít. Myslím, že to, co jsem vám řekla, by mohlo stát ještě za jednu pětku, ne?"

Warren jí podal další desetidolarovou bankovku.

Což byla v Newtownu cena za ruční práci.

"Klient v Newtownu?" Frank maličko zvedl obočí.

Matthew jí jednou řekl, že podle mnoha lidí jsou si s Frankem podobní - i když Matthew osobně žádnou podobu neviděl. Patricia také ne. Matthewovi bylo osmatřicet a jeho partnera odhadovala na čtyřicet, možná i na víc. Pravda, oba byli hnědoocí a tmavovlasí, stejně vysokí a přibližně stejné váhy - vlastně, když se nad tím zamyslí, připadá jí Frank o dva tři palce menší a o nějakých dvacet liber lehčí. Ale především, vzpomněla si na rozlišení, které vynalezl právě Frank, Matthew má obličej liščí a Frank docela určitě prasečí. Kromě toho Matthew pochází z Chicaga, zatímco Frank se narodil a vyrostl v New Yorku, a oba mají docela odlišný styl. Ne, opravdu si nejsou vůbec podobní. Snad jenom teď, když tu Frank vážně upíjí kávu ve zšeřelé čekárně, shrbený nad papírovým šálkem, s únavou a starostmi ve tváři; všechnu newyorskou ostrost mu z pohledu vymazaly obavy o partnera a přítele.

"Byli jsme spolu na večeři," vyprávěla Patricia. "Myslela jsem, že pojede se mnou domů, ale on že prý něco má. Musí se prý s někým sejít. Předpokládala jsem, že jde o klienta. Chtěla jsem, aby pak přijel za mnou. Říkal, že neví jistě, jak dlouho ta schůzka potrvá."

"A mluvil o tom, že pojede do Newtownu?"

Překvapovalo ho to. Co sakra Matthew dělal v Newtownu?

"Ne, o Newtownu nemluvil," připustila Patricia.

"Kam říkal, že jde?"

"Vlastně mi to neřekl."

"Netelefonoval někam, když jste spolu byli v restauraci?"

"Ne."

"A jemu taky nikdo nevolal?"

"Ne."

"Takže tu schůzku..."

"... si musel smluvit ještě před večeří," přikývla Patricia.

"Vůbec se nezminil, o co se jedná?"

"Ne. Ale když tak o tom uvažuji, připadal mi... no, trochu divný. Nemluvný. Ustaraný."

"Takhle se poslední dobou choval často." Frank ztěžka vzdychl. "Od toho procesu s Bartoňovou."

Mary Bartoňová, kterou porota uznala vinnou z vraždy prvního stupně. Mary byla Matthewova klientka. Ten proces proběhl několik týdnů před Vánoci. Teď už se blížil konec března. Dost dlouhá doba, aby se člověk trápil nad tím, co se stalo, zvláště za daných okolností.

"Oznámil mi, že už nikdy nevzkročí do soudní síně," řekl Frank.

Patricia na něho pohlédla. Tohle pro ni byla novina. Sama působí ve funkci náměstkyně státního zástupce ve dvanáctém obvodu tady v Caluse a ví, že je Matthew zatraceně schopný obhájce. Ovšem, je pravda, že ho také miluje.

"Po tom, co se mu stalo s Mary Bartoňovou. Víš, že nikdy nechťl přijmout klienta, o kterém si myslel, že je vinen..."

"Vím."

"... a o její nevině byl tak přesvědčený. Potom se stalo to, co se stalo... ale, vážně, víš sama, že to nemohl nijak ovlivnit..."

"Vím."

"Jenže on to neví. To je ten problém. Po pravdě řečeno, Patricie, bojím se, že to myslel vážně. Že už žádný případ nevezme. Od toho procesu odmítl asi půl tuctu trestních kauz a podle mě to dělá proto, že ztratil víru ve vlastní úsudek. Jestliže odmítá obhajovat každého, o kom si myslí, že je vinen, jak by si mohl být jistý, že správně odhadl něčí nevinu? Po tom, co se stalo s Mary. Jak by si mohl být čímkoli jistý po tom, co se stalo s Mary?"

"To byla neobvyklá situace, Franku. Určitě si uvědomuje..."

"Ne, neuvědomuje. Obviňuje sám sebe. Za prvé proto, že ji vůbec obhajoval. I když byla nevinná, jak se nakonec ukázalo, že ano? A za druhé za to, že to dopadlo, jak to dopadlo, což je zatracená ironie. Víš, čím se zabývá od té doby, co jste se vrátili?"

"Ano, ale myslela jsem..."

"Nemovitostmi," řekl Frank.

"Já vím, ale myslela jsem, že je to jen na čas."

"Pokouší se odkoupit státní tržiště." Frank potřásl hlavou.

"Ano, o tom se mi zmínil."

"Chce být pěkně v bezpečí. Nestojí o žádné bláznivé ženské pod postelí nebo někde v houští."

"Nu, ale je v tom přece také nějaká sebevražda, ne?"

"Cože?"

"Sebevražda. Ta majitelka cirkusu. Nespáchala snad sebevraždu?"

"O tom mi nic neřekl." Frank vzhlédl k nástěnným hodinám. "Proč jim to k čertu trvá tak dlouho?"

Proč si vzpomíná na svou sestru, jak se tenkrát usmívala a chovala v náručí panenku, zatímco on pod vánočním stromečkem proháněl elektrický vláček? Proč vzpomíná na Chicago před třiceti lety, co se to s ním děje? Napadlo ho, že možná umírá, pomyslel si, že zatímco umírá, jeho život defiluje kolem něj. Ty hlasy zněly hrozně ustaraně, někdo právě

řikal nic nevidím, odsajte tu krev, jakou krev, o čem to mluví? Někdo řekl šedesát na čtyřicet, někdo jiný jedenadvacet a ještě někdo jiný chtěl podat houbu; gorila házela po Gloriai gorilí hovínka. Procházeli uličkou mezi klečenu se zvěří, Matthewovi bylo osm a jeho sestře jenom šest, a gorila po ní hodila svým hovínkem. Potřísnilo jí jasně žluté šaty a rozplácló se na zemi, osmdesát sedm na padesát, shýbl se, vzal do ruky hrst slámy a to hovínko hodil zpátky na gorilu, která se začala bušit do hrudi a cenit zuby, od toho dne nenávidí cirkusy. Teď je slyšet zvonění, něco zazvonilo, někdo vyjekl, do hajzlu, zkolaboval nám, srdeční zástava, a někdo odpověděl musíme ho rozhybat, někdo řekl epinephrine a někdo jiný upozorňoval dávejte bacha na ten budík a jiný hlas řekl jeden kubík, jednu tisícinu, a další hlas hlásil pořád nemáme puls; Matthew zvedl sluchátko.

Cynthia Huellenová mu oznámila, že na lince číslo pět čeká nějaký George Steadman. Matthew měl před sebou na stole hodiny s ukazatelem data. Ukazovaly pátek osmnáctého srpna, 9:27.

"Kdo to je?" zeptal se Matthew. "A co chce?"

"Prý s vámi potřebuje mluvit o koupi nějaké nemovitosti."

"Vezmu si to."

Po pravdě řečeno, byl ochoten vzít cokoli, jen když nebude muset znovu vkročit do soudní síně.

"Haló, pane Steadmane, tady je Matthew Hope," ohlásil se. "Jak vám mohu pomoci?"

"Aááh, pane Hope, jak se máte?"

"Dobře, děkuju. A vy?"

"Bezvadně, moc fajn."

"Pochopil jsem, že se mnou chcete mluvit o nějaké nemovitosti."

"Ano. Říkám si, jestli byste sem nemohl zajet..."

"Víte, pane Steadmane, já jsem se v pondělí vrátil z dovolené a mám zavalený stůl..."

"Přijel bych k vám, ale teprve se tu usazujeme. Máme ještě spoustu práce, jestli chceme zítra postavit šapitó."

"Prosím?"

"Šapitó. Velký stan. Jsem George Steadman od cirkusu Steadman & Roeger, slyšel jste o mně?"

"Ano, slyšel."

"Takže já mám teď zrovna hrozně napilno, hm? Musíme dát všechno do kupy, než v dubnu vyrazíme na cestu."

"Chápu."

"Jinak bych k vám samozřejmě přijel."

"Je mi to jasné, pane Steadmane. Ale... je to nějak zvlášť naléhavé? Nákup nemovitosti, to obvykle nebývá otázka života a..."

"Ne, ne, není na tom vůbec nic naléhavého. Ale já jsem muž činu, pane Hope. Když si něco usmyslím, chci to taky okamžitě vyřídit, rozumíte? Kde jste byl?"

"Prosím?"

"Na té dovolené."

"Aha. V Little Dix Bay."

"Tam to asi neznám."

"Je to na Virgin Gorda. Na Britských Panenských ostrovech."

"Aááh, ano. Tak co říkáte? Mohl byste sem dnes zajet?"

"Ani nevím, kam vlastně bych měl zajet, pane. A jak jsem se už zmínil, dnes to nepřípadá..."

"A co zítra? Od vás k nám dojedete za půl hodiny," vykládal Steadman. "Na Timucuan Point Road; víte, kde je bývalý Jacksonův dobytkařský ranč?"

"Ano?"

"Tak tam právě jsme. Přišli jsme o pronájem pozemků, který jsme užívali celých dvacet let, a tak se prozatím musím spokojit s tímhle, hm?"

O tom s váma chci mluvit. Prosím vás, přijďte, pane Hope. Autem jste tu za půl hodiny, doopravdy. A slibuju, že vás nebudu dlouho zdržovat. Taky vás třeba bude zajímat, jak se stává cirkus."

Matthew Steadmanovi nepověděl, že ho nezajímá, jak se cirkus staví, bourá či dokonce stěhuje, ale slíbil, že se dostaví zítra v devět ráno. Rozhovor se Steadmanem mu zabral přesně deset minut. Poznamenal si Steadmanovo jméno i délku trvání telefonátu, ačkoli tento čas mu nebude účtovat, pokud si ho Steadman doopravdy nenajme. Tep se obnovil, říká někdo. Gloria ječí z plných plic. Třicet na deset, dodává ten hlas. Někdo ječí, že ten kluk hodil po gorile hovínko. Jedna - čtyřicet, hlásí někdo. Gorila se tluče do hrudi, poskakuje po celé kleci a výhrůžně vřeští na Matthewa, který stojí na zemi pokryté slámou a málem si strachy ucvrnkl do kalhot. Šedesát na čtyřicet, říká hlas. Svorky, přikazuje jiný hlas. Jedna - dvacet. Kolik je hodin, vyptává se někdo. Sedmáct čtyřicet, zní odpověď. Ticho. Tady je druhá, upozorňuje hlas. Pět minut, ješišmarjá, říká někdo. A čtyřicet sekund, dodává druhý. Teď opatrně, varuje další hlas. Dávejte pozor. Mám to, hlásí někdo. Hlasy. Svorky. Teď klidně. Zajište to. Sto na...

K dočasnému cirkusovému stanovišti vedla prašná cesta, kudy se dříve vstupovalo na Jacksonův ranč. Zatímco Patricia s Matthewem lenořili na bělostných plážích v Karibiku, tady v Caluse ve dne v noci lilo, takže je cesta blátivá, rozježděná, mokrá, plná kaluží a výmolů s vodou po okraj, i když je poměrně vlhák sobota v měsíci březnu a sluníčko matně svítí. Zatímco Matthew zápasí s volantem svého vozu Acura Legend, který se jinak ovládá docela báječně téměř za jakýchkoli podmínek, a snaží se neuvíznout v tom bahně a svinstvu, vidí před sebou vpravo rozlehlé prostranství, podobně zalité blátem, na němž parkují na první pohled halabala rozestavěné nákladáky a tahače. Uprostřed neuspořádaného kruhu vozidel se pohybuje houfec svalnatých, do půl těla svlečených a blátem pokrytých mužů v modrých džínách, urputně zápasících s ústředním stožárem obrovitého stanu, kterému Steadman říkal šapitó. Matthew netušil, jak jsou s tou prací daleko. Zleva se náhle vynořila mohutná šedá hmota; ohlédl se a zděšeně

pozoroval, jak se kolem jeho auta valí slon. Stáhl okénko, řekl "promiňte" - ne slonovi, ale muži, který ho vedl - a když se mu podařilo upoutat mužovu pozornost, otázal se, kde by mohl najít pana Steadmana. "V červený maringotce," odvětil oslovený, vydal slonovi bručivý povel a ten opět vykročil k mužům zvedajícím stožár. Matthew pohlédl směrem, který mu ten člověk vágním gestem naznačil. Neviděl žádné maringotky - červené ani jiné. Stála tam jen dlouhá bílá souprava s tahačem, která na první pohled sloužila jenom k přepravě, ale také jako víceúčelový poutač. Na kabině zářila planoucí obruč, skrze níž proskakoval hrůzostrašný tygr; v obruči byla černými písmeny vepsána slova:

CIRKUS STEADMAN & ROEGER

Na opačném konci soupravy, hned za dveřmi se zamřížovanou horní polovinou, se skvěl černo-červeně-žlutý nápis VSTUPENKY. Pod ním zela v boku soupravy tři okna, nyní uzavřená dřevěnými okenicemi, bílými jako celá souprava. Matthew zaparkoval vůz, vystoupil a kráčel blátem ke třem malým dřevěným schůdkům, vedoucím k zamřížovaným dveřím. Nebyl tam zvonek. Zaklepal na dveře.

"Dále," zahulákal nějaký hlas.

George Steadman byl vysoký, statný běloch s širokými rameny, břichatý a s rukama jako šunky. Jednu z nich Matthewovi podal, když mu kolem stolu vykročil vstříc. Měl velký, ošlehaný, opálený obličej, ze všech stran lemovaný hustými černými vlasy, mocným černým knírem a prošedivělými licousy. Přivalil se k Matthewovi jako velikánský zuřivý medvěd, ale přátelsky se usmíval a stisk jeho ruky kupodivu nebyl přes příliš asertivní.

"Jen dál, jen dál, pane Hope, omluvte ten nepořádek," hlaholil. "Posaďte se, prosím." Nabídl Matthewovi plátnem potažené ředitelské křeslo, na jehož opěradle stálo černě napsáno: ŠÉF. Vnitřek traileru byl vybaven jako pojízdná kancelář, s kovovým pracovním stolem, kovovými registračkami a kovovými dveřmi, nyní otevřenými, které bylo možno uzavřít, chtěl-li si člověk zajistit soukromí v době, kdy se vedle prodávaly lístky.

"Trochu kávy?" nadhodil Steadman. "Nebo něco k zakousnutí? Jestli máte hlad, pošlu někoho z mládežníků do jídelny.

Už vytáhli praporek. Snídal jste?"

"Ano, děkuju, už jsem snídal."

"Tak teda trochu kávy, ano?"

"Ne, zatím ne, děkuju."

Steadman měl silný, znělý hlas, který se dokonale hodil k jeho mohutné postavě a živým způsobům. Vykládal Matthewovi, že většina majitelů cirkusů postaví velký stan týden předtím, než se vydají na cestu, což obvykle bývá prvního dubna. Většinou celý týden ve stanu zkoušejí a pak teprve vyrazí se svým souborem na cesty.

"Samosebou že Velká show to tak nedělá. Ringling zkouší kolik tejdnu. A u těch hodně malejch srabařů se účinkující sejdou den před odjezdem, udělaj jednu zběžnou zkoušku a je to."

Vysvětloval také, že on osobně raději staví stan v zimovišti už dva týdny před odjezdem. Jen tak si může být absolutně jistý, že firma Steadman & Roeger vyrazí na cesty s programem o sto procent lepším, než může nabídnout kterákoli jiná potulná skupina.

"Tohle není moc velkej cirkus," dodal. "Ringling má - kolik - osmdesát železničních vozů? S&R má celkem pětadvacet nákladňáků a tahačů, dohromady asi devadesát sto lidí, podle toho, kdy nám kdo odejde. Chci ale zdůraznit, že tohle není nijak obrovskej podnik, i když, samozřejmě, není maličkost stěhovat po silnicích sto lidí a ještě k tomu zvířata."

"Mně to připadá jako dost velký podnik," mínil Matthew.

"No, to doopravdy není. Ale pak, když to člověk dělá tolik roků, dostane to do ruky, hm? To tržiště chci koupit proto, že bychom pak mohli vydělávat celoročně. Postavíme stan natrvalo - Calusa je turistický město, nemám pravdu? Celou zimu jsou tu lidi, co hledaj zábavu. Do kolika biografů si tu můžou zajít?"

Je jich spousta, pomyslel si Matthew. Podle nejnovějších údajů je tu třicet premiérových kin.

"Napadlo mě, že kdybych tady mohl provozovat cirkus od listopadu do března, nepotřeboval bych už shánět na zimu nic jinýho. A kromě toho bych možná získal daňové výhody, kdybych stan přes léto půjčoval místním školám; třeba pro děcka, co se chtěj vycvičit pro cirkus nebo cokoli jinýho. Mimochodem, co říkáte na tenhle nápad? Dostal bych úlevy za něco podobnýho?"

"To s vámi bude muset probrat někdo z našich odborníků na daňové zákony, pane Steadmane. Já jsem tady jen kvůli..."

"Kvůli tomu tržišti, jasně. Běžně se mu říká státní tržiště, ale pozemek patří soukromníkovi, což je pro nás dobře. Stát si ten pozemek jenom pronajímá na letní trhy, stejně jako kdokoli jinej, kdo je chce používat. Karnevaly, jízdařenský výstupy, tenisový turnaje, všechno možný."

"O jak velký pozemek se jedná?" otázal se Matthew.

"Třicet akrů, s přístupem z Tamiami Trail i z dálnice 1-95. Když na osmnácti akrech zřídím parkoviště a celej ten zbytek přikryju plachtou - víte, co to bude za cirkus? Pout'ový atrakce, vedlejší scény, stálej zvěřinec, průvody masek, průvody se zvěří, tři manéže ve stanu, úžasnej cirkus! Mám svý sny, pane Hope. Moc velký sny! Ale, samozřejmě, nejdřív musím ten pozemek koupit. Majitele zastupuje firma Floridské slunce a pláž - to jsou ale jména, co si tady dole lidi vymýšlej, hm?"

"Vy tedy přesně nevíte, komu ta půda patří, je to tak?"

"Lituju, ale nevím. To všechno nechám na vás. Zjistěte, kdo to je, povězte jim, kolik za to chci dát, pak přijďte za mnou s jejich protinávrhem, prostě budete vyjednávat, běhat tam a zpátky, až nakonec ten pozemek koupíme."

Možná, pomyslel si Matthew.

Nahlas se zeptal: "Kdo je Roeger?"

"Max Roeger, můj dřívější partner. Před deseti lety svou polovinu kšeftu prodal. Vlastně už žádný Steadman & Roegner neexistuje, zbyl už jen Steadman. Max umřel na rakovinu krátce po tom, co svou půlku prodal. Věděl, že umírá. My jsme si jeho jméno nechali v názvu, protože má svou hodnotu, lidi to jméno znají, he?"

"Kdo je to my?"

"Pardon?"

"Říkal jste, že Roeger prodal..."

"Aha. Jo. Willa. Willa Winkie. Ale ta už je taky po smrti."

"Chápu. A co se stalo s jejím podílem...?"

"Zdědila ho její jediná dcera. Maria Torranceová."

"Zdědila matčin podíl na cirkusu?"

"Ano. Padesát procent."

"A těch padesát procent jí ještě pořád patří?"

"Ale ano. Jenže ona se mi do obchodních záležitostí neplete. Nechává všechno na mně. Všichni lidi, co zaměstnávám, jsou odpovědní přímo mně. Umělci, dělníci, lidi, co se starají o rezervace, propagaci, reklamu, plánování trasy, všichni podávají hlášení mně. A já mám nejvyšší slovo. Maria nikdy nic nenamítala proti tomu, jak to tady vedu."

"Mimochodem, vaše firma má status veřejné obchodní společnosti?"

"Ano."

"Existuje zakládající smlouva?"

"Ano."

"Mezi vámi a zesnulým panem Roegerem?"

"Ano."

"Je v ní specifikováno, co se má stát, jestliže se jeden z partnerů rozhodne prodat svůj podíl?"

"Oba jsme měli právo vyjádřit se k případnými! kupci. Kdybychom nesouhlasili, mohli jsme ho odmítnout."

"Vy jste souhlasil s prodejem paní Winkieové?"

"Jmenovala se Torranceová. Paní Torranceová. Winkie bylo jen cirkusové jméno."

"Ale? Ona vystupovala v cirkuse?"

"Byla to umělkyně. Velký čísla. Moc velký. Pracovala u nás, u cirkusu S&R. Já i Max jsme ji znali dlouho předtím, než se on rozhodl, že jí prodá svůj díl. Všichni jsme byli moc dobří přátelé."

"Takže jste s tím prodejem souhlasil?"

"Samozřejmě že ano."

"Předpokládám, že na ni přešel majetek i všechna práva pana Roegera."

"Ano."

"Stala se plnoprávnou partnerkou, jako byl před ní plnoprávným partnerem pan Roeger?"

"Ano. Byla to moc dobrá obchodnice, opravdu."

"Pane Steadmane, můžete mi povědět, jestli zakládající smlouva ustanovuje, co se stane, jestliže jeden z partnerů zemře?"

"Ptáte se na dědice?"

"Ano. Předpokládám, že slečna Torranceová zdědila stejný majetek i práva, jaká její matka získala koupí..."

"Ano."

"Potřebuju zjistit, jestli slečna Torranceová má právo mluvit do toho, za co firma vydává peníze."

"No, podle zakládající smlouvy s Maxem by se ten z nás, kdo toho druhého přežije, měl s dědici po zesnulém radit o všech obchodních rozhodnutích. Ale, jak říkám, Maria mi nikdy nedělala potíže kvůli vedení firmy."

"Ale když se jedná o tak významnou investici... třicet akrů atraktivních pozemků... kolik vlastně za ně chcete nabídnout, pane Steadmane?"

"V té části města se pozemky prodávají po sto až dvou stech tisících za akr. Zkusíme nabídnout málo a budeme se snažit dosáhnout co nejnižší ceny. Počítám za třicet akrů asi tak tři milióny. Žádný splátky, tři milióny na dřevo."

"O to mi právě jde. Co myslíte, že řekne na to, že chcete vydat tak velké peníze ze společného majetku? Jen proto, abyste si splnil svůj sen."

"Konečné rozhodnutí je jen na mně," opáčil Steadman.

"Říkal jste, že..."

"Ano, ale my jsme s Maxem mysleli i na tohle, pane Hope. Dobří přátelé dělají dobré smlouvy. A naopak. Poradit se - to je jedna věc, ale řekněme, že by si Maxova dcera... nebo třeba moje dcera... vzala nějakýho pitomce, kterej by se po naší smrti stal jediným dědicem. Co kdyby to byl nějaký instalatér nebo švec, co o cirkusu neví ani co by se za nehet vešlo? Máme si snad dělat hlavu s tím, jak by firmu chtěl řídit on? To ne, pane. Dali jsme do smlouvy klauzuli, že v případě neshody náleží právo konečného rozhodnutí přeživšímu z obou původních partnerů. Dali jsme to tam, abychom se pojistili."

"Asi bych se na tu zakládající smlouvu měl podívat," usoudil Matthew.

Stan už stál.

Dělníci postávali kolem s rukama v bok a obdivovali své dílo. Pokuřovali, tiše rozmlouvali, občas se někdo uchechtl, jak to vždycky bývá, když muži společně vlastníma rukama dokončí těžkou práci. Modrobílá plachta, zářící v odpoledním slunci, se chvěla v mírném vánku, celý stan hýřil barvami pestrých vlaječek a faborů a úplně nahoře, na vrcholu ústředního stožáru, vlála americká vlajka. Člověk, který před chvílí vedl slona kolem Matthewova vozu, teď své zvíře krmil; slon nejspíš přispěl největším dílem ke vztyčení všech stanových stožárů.

Otevřeným vchodem Matthew viděl, jak do stanu stěhuje klece a skluzavky pro čísla s dravci, připravují hrazdy a

plošiny pro trapezisty a dřevěné pódium pro orchestr. K tomuto hlavnímu vchodu do stanu povede ulička s atrakcemi, až budou na místě všechny vedlejší scény a stánky. Právě v takové uličce tehdy před lety házel gorila po Matthewově sestře svými výkaly. Tehdy v takových uličkách kromě dravé zvěře předváděli ve stáncích "příšery" a "hříčky přírody", jaké již v dnešních cirkusech nebyvají k vidění.

Zatímco Steadman uvnitř traileru hledal ve starém seřfu značky Mosler staříčkou dohodu o partnerství s Maxem Roegerem, novější kupní smlouvu, uzavřenou mezi Roegerem a Willou Torranceovou, a kopii závěti, v níž Willa odkazovala majetek a s ním spojená práva své dceři, vyprávěl Matthewovi, že jeho denní zisk činí něco mezi osmi a devíti tisíci dolarů. Do stanu se vejde 2500 sedaček a jedna vstupenka stojí deset dolarů. Kdyby vyprodal všechny lístky, dělalo by to 25 000, ale děcka mají vstup zdarma, takže musí počítat se ziskem jen z poloviny míst. To dělá 12 500 dolarů za vystoupení. Z toho musí Steadman odevzdat někdy deset, jindy až čtyřicet procent městské organizaci, která jeho představení sponzoruje - nějakému klubu nebo obchodní komoře - takže při dvou představeních denně může počítat po odečtení všech výdajů s čistým výdělkem pouze na vstupenkách asi s šesti až dvanácti tisíci dolary. Stánky před vchodem ovšem zisk výrazně zvýší.

Kde jsou ty časy, kdy před vchodem do šapitó udivovala obecenstvo siamská dvojčata nebo chlapec s psí hlavou, tlustá dáma, želví muž, žena s koňskou tváří nebo polomuž-položena, trpaslík, zvedající závaží zavěšená na proděravěném jazyku, opičí dívka, tetovaná dáma, gumový muž, člověk - jehelníček, bezruký zázrak, zakrslík, který se vešel do náprstku, nebo obr vyšší než strom, děvče se sloní kůží, chlapec s kůží aligátora, vousatá dáma či tříoký muž. Celá tahle pestrá paleta podivností, zaplňující předpolí cirkusových stanů v minulosti, byla už dávno pryč.

Steadman však vykládal, že najde-li si cirkus dostatečně velké prázdné prostranství, kam se vejde velké šapitó i správně vybudovaná ulička atrakcí před stanem, která otevírá hodinu nebo dvě před začátkem hlavního představení, může prodávat svezení na svých ponících a velbloudech po dvou třech dolarech za jednu jízdu, podle toho, v jakém městě se vystupuje, a dospělí zaplatí pět dolarů. Když prodáte před každým představením tisíc takových svezení, přijdete si na pěkné peníze. Otevřete uličku třeba ve tři odpoledne, vpustíte dovnitř nějaké dva tisíce nebo i víc čumilů, které vyvolávací správně navnadí, aby vyhodili dva dolary za podívanou na polykače mečů nebo ohně či na vrhače nožů, na siláka, zaklínače hadů, kouzelníka, břichomluvece, případně mistra tisíce převleků. Nejsou tu žádné příšery ani zrůdy, jenom docela obyčejní lidé, předvádějící záplavu překvapivých divů a zázraků. Divák s vyvalenýma očima pobíhá kolem stanu, koupí si limonádu nebo popcorn za dolar padesát, popřípadě párek v rohlíku za dva dolary (s hořčicí, ale bez zeli) nebo sáček buráků po dolaru (stánek s buráky je sám o sobě zlatý důl), možná utratí dva dolary za měsíční procházku, koupí si cukrovou vatu nebo pusinky a taky nějaký ten suvenýr - a to všechno ještě předtím, než si všichni ti lidé zakoupí vstupenky na hlavní představení. Baví se, utrácí peníze, ještě než začne vlastní show! A než bys řekl švec, shrábnou stánkaři a majitelé atrakcí deset, dvanáct i čtrnáct tisíc dolarů za den, z nichž odevzdají čtyřicet procent Steadmanovi za pronájem místa v uličce.

"Kdo tvrdí, že ulička už je mrtvá?" nadhodil Steadman řečnickou otázku. "U S&R je živá až moc, děkuju za optání, a doufám, že to tak i zůstane."

Matthew náhle pochopil, proč má ten člověk v úmyslu utratit tři milióny za kus prázdného pozemku, na němž by mohl vybudovat stálý cirkus.

"Haló?"

Ohlédl se a uviděl obytný automobil, který právě zastavil vedle jeho acury. Na boku vozu byl červený nápis Létaující McCulloughové. Za volantem seděl nějaký muž a vykláněl se spuštěným okénkem ven. Měl světlé vlasy, mhouřil oči proti slunci a snažil se jimi zaostřit na Matthewa.

"Vy to tady vedete?" zeptal se.

Matthew pochopil, že se s tím dotazem obrátil právě na něj jen proto, že jako jediný má na sobě sako a kravatu, takže vypadá jako šéf.

"Ne, já ne," odvětil. "Lituju."

"Jenom potřebuju vědět, kde mám zaparkovat s vozem," vysvětloval ten mužský.

"Pan Steadman je v červené maringotce," pochlubil se Matthew svými znalostmi.

Blondák se otočil k ženě, sedící vedle něj.

"Nepůjdeme pozdravit George?" zeptal se.

"Až pak," odsekla podrážděně. "Nejdřív zaparkujeme."

"Půjdu se kouknout, jestli už máme připravený místo," rozhodl. Otevřel dveře, zamračeně shlédl na blátivý terén a opatrně sestoupil na zem.

"Sam McCullough," představil se Matthewovi a podal mu ruku. Měl na sobě modrou košili s krátkými rukávy a s krokodýlím logem vlevo na prsou, hnědé plátěné kalhoty, lemovaný kožený opasek s velkou stříbrnou přezkou a kožené sandály. První, čeho si na něm Matthew všiml, byl pevný stisk ruky. McCullough měl mohutné ruce a silná zápěstí a popadl Matthewa za ruku, jako by ho chytal po trojitém saltu nad propastí bez záchytné sítě. Svaly na hrudi, na krku a na ramenou byly jasně zřetelné, z celého jeho vysportovaného těla vyzařovala ohromná síla. Matthew dospěl k názoru, že kdyby někdy potřeboval, aby ho někdo zachránil po pádu z visuté hrazdy, měl by to být Sam McCullough.

"Matthew Hope," představil se i on. "Jsem advokát."

McCullough bezvýrazně přikývl a pak se otočil na znamení, že audience skončila. "Nemáš hlad, Marnie?" zavolal na ženu ve voze.

"Něco bych snědla," připustila.

Tvářila se otráveně, rozmrzele. Buď se právě před chvílí strašlivě pohádali, anebo tak mrzutě vypadala pořád. Byla celá v červeném. Červená blůza, červené korálové náušnice a rtěnka stejné barvy. Zírala upřeně do okna před sebou, Matthewa ignorovala a McCullougha také.

"Podívám se, jestli už funguje jídelna," prohodil McCullough.

"Funguje," ujistil ho Matthew, když si vzpomněl, jak mu Steadman nabízel, že pošle někoho z mládežníků pro něco k jídlu.

"Víte, kde to je?"

"Je mi líto."

McCulloughův pohled jasně říkal: Tak k čemu tu vlastně jste? Znovu pohlédl na bahnitou půdu a zdálo se, že se rozmýšlí, jestli si nemá zout sandály. Potom vykročil napříč prostranstvím a vypadal při tom jako jeden z lučištníků Jindřicha V. v bitvě u Azincourtu. Blondýna se otočila k Matthewovi. Pohlédli si do očí. Ona je měla modré, on hnědé. Její pohled připomínal švihnutí bičem. Skoro okamžitě se zase odvrátila.

Matthew nastoupil do auta, už se po ní ani neohlédl a vyjel blátem z pozemku ven.

Oba pozorně naslouchali, jako by se chtěli doktorovým slovům naučit z paměti. Ještě měl na sobě zelený operační plášť a kolem krku uvázanou zelenou roušku. Patricia si všimla, že má na plášti krvavé skvrny, ale na masce ne. Bylo čtvrt na čtyři ráno a on hovořil k ní i k Frankovi, neustále přejížděl očima z jednoho na druhého - tohle není žádný sexistický ohava, ten určitě dává všem zaměstnancům stejnou příležitost, očima zabírá všechno, bez ohledu na pohlaví - teď mluví o tom, že vyspravili cévu protrženou kulkou, která prolétla panu Hopovi hrudí, že jeho tlak se vrátil k hodnotě sto deset na osmdesát a puls klesl na sto tepů za minutu. Je teď v pooperační místnosti a měl by se probrat z narkózy, nu, řekněme za několik hodin, kdy za ním budou moci přijít a promluvit s ním. Operace byla absolutně úspěšná a neočekávají žádné pooperační komplikace. Musí je ale upozornit...

Oba se k němu naklonili blíž.

"...že během operace u pana Hopa na krátký čas nastala zástava srdce, takže se asi na pět minut... přesně řečeno na pět minut a čtyřicet vteřin... zastavil přívod čerstvé krve do mozku. To znamená, že do mozku nepronikla žádná krev, v celém těle se zastavil oběh krve. EKG ukazovalo úplně rovnou čáru, na indikátoru nebylo vidět vůbec nic, srdce přestalo pumpovat krev, krevní tlak byl nezjistitelný, nulový. Okamžitě jsme ho začali oživovat, okamžitě jsme aplikovali dočasný kardiostimulátor a dali mu přímo do srdce injekci adrenalinu. Potom se srdeční činnost obnovila, ale jak říkám, během těch víc než pěti minut srdeční zástavy krev vůbec neobíhala."

"A co z toho vyplývá?" zeptala se Patricia. "Že mu neobíhala krev."

Začínala se strachovat. Nelíbila se jí představa, že se Matthewův mozek musel na více než pět minut obejít bez čerstvé krve. Pět minut a čtyřicet vteřin. Ta slova ji velmi zneklidnila.

"Nu," vysvětloval doktor, "v některých případech může přerušení přívodu krve do mozku způsobit různá poškození."

"Poškození?" vyhrkla. "Co tím myslíte? Poškození mozku!"

"Ano. Když se zastaví přívod krve na delší dobu."

"A co znamená delší?" otázala se. "Jak dlouhá doba je delší?" Mimoděk zaujala svůj obvyklý postoj, jako kdyby vyslychala nepřátelsky naladěného svědka. Nakláněla se k doktorovi, prokurátorka každým coulem, soustředěná, pátrající po faktech a po ničem jiném než po faktech.

"Všechno přes pět minut lze považovat za delší dobu."

"A Matthewovo srdce se zastavilo na pět minut a čtyřicet vteřin, tak jste to říkal?"

"Ano, na tak dlouho zůstal mozek pana Hopa bez přísunu čerstvé krve. Po tu dobu jeho srdce nepumpovalo žádnou krev."

"Řekl jste různá poškození," dotírala Patricia. "Jak, různá?"

"Mozek je schopen snášet zástavu oběhu jen po krátký čas. Zpravidla lze říct, že když trvá zástava déle než pět minut, dojde k poškození."

Pět minut a čtyřicet vteřin, opakovala si v duchu Patricia.

"Ovšem přerušení retikulární aktivity by bylo jenom dočasné, pokud..."

"Co je to? Retikulární akti...?"

"Součinnost neuronů s šedou kůrou mozkovou. Právě mozková kůra udržuje mozek ve stavu bdělosti, při vědomí."

Při vědomí, opakovala si v duchu Patricia.

"Takže tu vlastně mluvíme o komatu, je to tak?" otázala se.

"Ne, ne. Tedy ano, pokud se přívod krve do mozku zastaví na pět až devět minut, vždycky následuje komatický stav."

Ale obvykle bývá jenom dočasný."

"A co kdyby to trvalo déle než devět minut?" zajímal se Frank.

"Při přerušení oběhu na devět až dvanáct minut není pravděpodobné, že by se vědomí vůbec kdy obnovilo."

"Takže by byl v komatu už navždycky," dodala Patricia.

"S největší pravděpodobností."

"Navždycky," opakovala Patricia.

"S největší pravděpodobností," opakoval doktor.

"A co pět minut a čtyřicet vteřin?" vyhrkla. "Co to pro něj znamená?"

"Nesmíte zapomínat," odpověděl doktor, "že jsme měli co dělat s rozsáhlým krvácením z porušených hlavních cév. Pan Hope nepřetržitě krvácel, až mu přestalo pracovat srdce, a jakmile jsme ho uvedli opět do pohybu, krvácení se okamžitě obnovilo. Tak velká ztráta krve často sama o sobě způsobí pokles tlaku, v jehož důsledku ustane přítok krve do mozku. V případě pana Hopa..."

"A co těch pět minut a čtyřicet vteřin?" dotírala Patricia.

"To představuje samozřejmě velmi nízký stupeň."

"Jaký stupeň?"

"Pravděpodobnosti."

"Pravděpodobnosti čeho?"

"Trvalého poškození mozku."

"Trvalého komatu?"

"Ano."

Bylo jí jasné, že začíná být naštvaný. Má za sebou čtyři a půl hodiny krvavé dřiny, kdy musel vyspravit a sešit bůhví kolik potřhaných cév, je utahaný a hladový a myslí už jenom na to, jak se umyje, zaskočí si k pekaři na snídani a potom se pojede domů prospat. A místo toho ho otravuje tahle neodbytná semetrika, která by snad chtěla, aby jí tu uspořádal rychlokurs hrudní chirurgie. No co, ať jde k čertu, tam v pooperační místnosti přece leží v bezvědomí její muž a ona chce vědět, jestli se z něj nakonec nestane jen zatracená hromada přežívajícího masa.

"Měl bych zdůraznit, že podle našich předpokladů se vrátí k plnému vědomí a bdělosti hned, jak pominou účinky anestezie," dodal doktor.

Tak proč mi tu sakra vykládáš o komatu? pomyslela si Patricia.

"Měl jsem za to, že byste měli být plně informováni o tom, co se po takové operaci může stát," řekl, jako by jí četl myšlenky, "aby vás to nezaskočilo, kdyby došlo k nejhoršímu možnému vývoji. Mimochodem, až k němu půjdete, nesmíte se polekat všech těch přístrojů. Má jednu trubičku v nose, kterou odčerpáváme obsah žaludku, druhou v ústech kvůli dýchání, zavedli jsme mu katetr do močového měchýře a je tam řada dalších trubic a vedení, kterými mu dodáváme výživu do žil a monitorujeme hlavní životní funkce. Jeho stav je stabilizovaný, ale zažil velice tvrdé trauma. Dvě stělná poranění, to není legrace. Takže nepočítejte s tím, že by snad mohl vstát a tancovat s vámi po pokoji. Kdypak si se mnou asi zase zatancuje? pomyslela si Patricia. Nahlas řekla: "Jak dlouho zůstane v pooperační místnosti?"

"Řekl bych tak dvě až tři hodiny. Měl by se probít z narkózy asi... kolik je vůbec hodin?" Pohlédl na hodinky, zvedl obočí, jako by ho překvapilo, jak už je pozdě, a dodal: "Asi v šest; tak nějak. Možná o něco později. Necháme ho v pooperační místnosti, dokud se nepřebere, a pak ho přesuneme na JIP - jednotku intenzivní péče. Musím opětovně zdůraznit, že ten člověk byl postřelen. Dvakrát. Jedno z těch poranění utrpěl v hrudníku. Kulka porušila jednu z hlavních plicních cév a bezpočet dalších. To znamená, že utrpěl závažný šok. Nějaký čas nebudeme vědět, jestli došlo k poškození mozku a jak těžké to poškození je..."

Už zase. Poškození mozku. Jestli došlo k poškození mozku a jak těžké to poškození je.

"... ale jeho stav je stabilizovaný a máme důvod věřit, že brzy poté, co pominou účinky narkózy, by se měl probudit."

"Jaká je dlouhodobá prognóza?" otázal se Frank.

Tvrďe, po newyorskou. Patricia by mu nejradši vlepila pusu. Jak to tedy je, doktore, bude v pořádku, nebo nebude?

"Jak říkám, momentálně je jeho stav stabilizovaný. Co se stane v příštích hodinách a dnech..."

"A co by se mohlo stát?" naléhal Frank.

"K tomu, co jsem vám pověděl, už nemám co dodat," prohlásil doktor a pak - potichu, sotva slyšitelně - zamumlal: "Ten člověk byl přece postřelen."

Všude jen temnota a pak prudké světlo. Černočerná tma a oslepující záře. Žádná přítomnost, všechno se stalo kdysi. Žádná minulost, všechno je právě teď. Hlasy umlkly právě teď, ty ustarané hlasy se vytratily, hlasy prodlévající ve tmě, hlasy, jež spolkla minulost, jež pohltilo světlo. Šepot hlasů, nehluchné kročeje, třepetavé pohyby kroužící mýry. Všudypřítomný chlad, bolest v temnotách, třas v temnotách, vedro a pot, obešel dům a vyšel zpoza rohu. Možná budu vzadu, řekla mu do telefonu, u bazénu; jenom obejděte dům. Náhlá záplava slunečního světla, černý brídicový chodník v moři bílých oblázků, tma a světlo, pohyb a smrt. Umírá? Je už mrtev? Co je dnes a co bylo včera? Vzpomínal si, že v neděli bylo dvacátého března, ale to bylo tenkrát a tenkrát je teď, takže dnes je neděle a on kráčí sluncem po černé brídlici na bílém podkladu, z hlubokého stínu do spalujícího žáru, prochází údolím stínů smrti. Matthew si uvědomoval, že umírá nebo je snad už mrtev. Možná budu vzadu u bazénu.

Maria Torranceová nebyla vzadu u bazénu, přinejmenším nebyla nikde v dohledu. Namísto toho protrhla jiskřící modrou vodní hladinu zářivě lysá hlava, jejíž částečně ponořený majitel zamířil kroužícími tempy ke vzdálenějšímu konci bazénu. Hlava se při tom natáčela střídavě do stran kvůli nadechnutí a pak se obličej zase vždy ponořil do vody.

Matthew prošel podél východní stěny domu a vkročil do oslepující záře slunce, sklánějícího se nad zálivem.

Dům stál na Fatback Key, nedaleko Patriciina bydliště. Vlastně jí slíbil, že se u ní po schůzce se slečnou Torranceovou zastaví. Pozemkem, táhnoucím se od východu k západu, se vinula příjezdová cesta, která se na konci zakroutila až k hlavnímu vchodu, obrácenému ke Caluské zátoce, vstříc rannímu slunci. Ze zadního traktu domu byl výhled na Mexický záliv a nádherné západy slunce, oblažující příbřežní ostrovy – pokud zrovna nepršelo, což se stávalo dost často, ať už Frank Summerville tvrdil cokoli.

Matthew zaparkoval vůz na příjezdové cestě poseté bílými oblázky, stiskl tlačítko zvonku u dveří a pak podle instrukcí obešel dům, vyšel do prudkého slunce a uviděl plešatého mužského, který se mu vzdaloval pravidelnými tempy. Jeho strojově přesné, ladné pohyby, sluneční svit odrážející se od hladiny bazénu, hluk příboje na pobřeží zálivu a křik racků v dálce - to vše na Matthewa působilo bezmála hypnotizujícím dojmem. Díval se, jak ten člověk doplaval k opačnému konci bazénu, otočil se a volným tempem zamířil zpátky k místu, kde na něj čekal Matthew, celý propocený v té spalující výhni. Měl na sobě decentní modrobílou proužkovanou oblek, slušňáčkou košili s vázankou, modré ponožky a naleštěné boty - a připadal si jako dokonalý trouba.

"Hej!" zahalekal. "Hledám Marii Torranceovou."

Muž nevypadl z rytmu. Plaval vytrvale, odhodlaně, pleš se mu leskla jako stříbrná kulka, otáčel rytmicky hlavou kvůli nádechům a ve stejném rytmu opět nořil obličej do vln, mocně zabíral rukama, kopal nohama, až doplaval k mělkému konci bazénu, nataženými rukama nahnatal schůdky a začal vystupovat z vody.

Ten holohlavý člověk měl na sobě vlněné jednoduché plavky s širokými ramínky v barvě pleti, jež obepínaly navýsost

dráždivé, smyslné tělo. V hlubokém výstřihu se tísnilo obrovské, sotva zakryté poprsí. Vykrojení dolní části zvyrazňovalo bujnou křivku boků a nekonečně dlouhé nohy. Matthew odhadoval, že ta žena - teď už nebylo pochyb, že jde o ženu - měří naboso nějakých pět stop a osm palců. Přitiskla si pravou dlaň k pravému uchu a poskočila na pravé noze, potom zopakovala týž manévř s levým uchem a na levé noze. Poskakovala po dlaždicích, vytřásajíc vodu ze všech vnitřních záhybů, kam se při plavání mohla dostat. Pleš se jí leskla ve slunci, i v přimhouřených modrých očích jí jiskřilo slunce; vypadala, jako by ji pobavil nějaký vtip. Usmála se. "Ahoj, já jsem Maria Torranceová. Už jste mě našel." A podala zaraženému Matthewovi ruku.

Stísl ji.

Byla chladná a mokrá.

Zjistil, že nedokáže odtrhnout oči od její holé hlavy. Ať se snažil sebevíc zaměřit na vpravdě elektrizující modré oči, na dokonale tvarovaný nosík či na plné, rudé rty, neustále se pohledem vracel k té hladké, lesklé oblině. Náhle ho něco napadlo: asi chodí na chemoterapii. Při té myšlence se zastyděl a pocit viny ho konečně přiměl, aby jí pohlédl do očí. Stále se v nich zračilo pobavení. Napadlo ho, že musí být zvyklá na počáteční šok, který v návštěvnicích vzbuzuje první pohled na ni, a zřejmě se jím baví jako zlomyslné děčko. Nehádal jí víc než devatenáct let. Je to děvče. Dívka s ženským tělem a s pleší jako muž.

"Jsem Matthew Hope," představil se.

"Ano," přikývla.

Přátelsky si potřásli rukama.

"Můžu vám něco nabídnout?" zeptala se. "Trochu ledového čaje? Limonádu? Nebo něco silnějšího? Kolik je vlastně hodin?"

"Skoro čtyři," odpověděl. "Přijel jsem o chvíli dřív."

"No, takže je asi ještě moc brzo," usoudila, což Matthew pochopil tak, že je moc brzo na alkohol. Nicméně vykročila k zasouvacím skleněným dveřím v zadní části domu, odsunula jeden díl a zavolala: "Helen? Přineseš nám... co to bude?" obrátila se k Matthewovi. "Čaj, nebo limonádu?"

"Čaj, prosím."

"Džbán ledového čaje, prosím, Helen!" zavolala, s bouchnutím dveře zavřela a vyzvala ho: "Posaďte se, prosím. A přestaňte si dělat starosti kvůli mé hlavě, ano? Holím si ji."

"Proč?" nechápal Matthew.

"Kvůli obchodu."

"Jakému obchodu?"

Je snad herečkou? Natáčí se v Caluse další díl seriálu Star Trek?

"Prodávám paruky."

Pohlédl na ni.

"Opravdu," ujistila ho. "Mluvím vážně. Jezdím po celé zemi a předvádím je v televizi."

Pomyslel si, že něco takového se vymyká všem představám o pracovních povinnostech, ale nic neřekl.

"Vám to vadí," poznamenala.

"Ne, ne," bránil se.

"Ale ano," řekla. "Proč si mladá a krásná žena holí hlavu jenom kvůli mamonu?"

"Inu," pokrčil rameny.

Všiml si, že o sobě hovoří jako o ženě. Možná jí je víc než těch devatenáct let, na něž ji odhadl. Anebo si dneska nedospělé holky říkají ženy. A to mu vadilo - čert vzal politickou korektnost.

"To je tak," vysvětlila, "mám ráda vůni peněz, pane Hope, a můj obchod mi jich vynáší celé tuny. Víte, kolik lidí ve Spojených státech trpí na alopecii areatu?"

"Promiňte," omluvil se Matthew, "ale nevím, co to znamená."

"Je to nejběžnější příčina vypadávání vlasů."

"Chápu."

"Vyskytuje se u obou pohlaví." Možná mimoděk shlédla na svá vzdouvající se řadra, posetá kapkami vody ve výstřihu vlněných plavek. "U mužů i žen, obvykle ještě před dosažením padesátky. Obvykle to začíná jedním nebo několika malými kulatými lysými fličky na temeni hlavy, ale může to skončit i vypadáním všech vlasů. Hádejte, kolik lidí tím trpí?"

"To ani netuším."

"Asi dva milióny Američanů."

"Už rozumím."

"V sedmi a půl miliónu amerických rodin se vyskytuje nejméně jedna osoba, která trpí alopecií areatou. Má se za to, že příčinou je porucha imunitního systému."

Matthew by byl rád věděl, jestli má alopecia areata něco společného s obvyčejnou, domácí plešatostí. Opravdu ho to zajímalo. Jeho otec začal ztrácet vlasy ve čtyřiceti a Matthew měl obavy, že půjde v jeho šlépějích. Čtyřicítka už mu nebyla nijak vzdálená. Všichni ho však ujišťovali, že holohlavost se dědí výlučně skrze matčiny geny, a Matthewův dědeček z matčiny strany zemřel s hustou hřívou bílých vlasů. Ale je to doopravdy tak? Nebo bude Matthew už za pár let vypadat jako Maria Torranceová?

Posuvné dveře se otevřely a z domu vyšla ošklivá, tlustá ženská s podnosem, na kterém nesla džbán čaje, dvě vysoké sklenice s kostkami ledu, misku citrónových plátků, cukřenku a dvě dlouhé lžičky. Položila podnos mezi obě lehátka a beze slova se vrátila do domu. Maria nalila.

"Cukr?" prohodila.

"Ne, děkuju."

"Vezměte si citrón," vybídla ho.

Matthew vzal plátek a vymačkal ho do čaje.

"Málokdo ví, co je to alopecia areata," vykládala Maria, "dokud ho to nepostihne. Zní to jako jméno operní hvězdy, že? Alopecia Areata vystoupí v úloze Mimi v opeře Bohéma." Rozhodila rukama, jako by se to jméno právě objevilo ve světle ramp, a hned se zakřenila na znamení, že jí ta představa připadá zábavná. Spustila paže, chopila se sklenky s čajem a střídmě upila; seděla tam s hlavou holou jako kolo a očividně si neuvědomovala, že jí z těsných plavek každou chvíli vypadnou prsa. Pořád ještě nemohl uvěřit, že si opravdu úmyslně holí hlavu jen v zájmu úspěšnosti svého podniku. Jenomže to zřejmě byla pravda pravdoucí - a ona se mu to právě chystala dokázat.

"Mírnější případy této poruchy se dají léčit kortizonem," vysvětlovala, "ale když dojde k úplnému vypadání vlasů, nezbyvá nic než paruka. A na to je zde Čas na nové vlásy."

"Čas na nové vlásy?" opakoval udiveně Matthew.

"Vlásy," opravila ho. "Tak se jmenuje můj podnik."

Matthew se snažil pochopit, proč Maria cítí potřebu dělat si ze svého povolání šoufky. Koneckonců, jsou i lidé, kteří se živí prodejem míst na hřbitově. Ale nejdřív ta operní hvězda a teď zase tenhle neotesaný vtip. Také by byl rád věděl, jestli si nejprve oholila hlavu a teprve potom začala podnikat. Nebo si ji oholila až později, z pocitu viny, jako pokání za to, že tyje z cizího neštěstí? Ta perverzní kombinace svůdného těla a lysé hlavy byla svým způsobem atraktivní. Vzbuzovala představy o čarodějnicích a jejich pomocnících, o upírech a dominantních ženštinách. Maria si zřejmě velice dobře uvědomovala svůj bizarní zjev, nakrucovala se a natřásala na lehátku, předvádějíc svá ňadra i tvář; plešatá nedospělá žába, která jako by se ve svých vlněných plavečkách necítila dost pohodlně. Připadal si v její přítomnosti čím dál trapněji.

"Samozřejmě," pokračovala, "jsou zde i ženy, které ztratily vlasy v důsledku ozařování nebo při chemoterapii. Jim všem slouží společnost Čas na nové vlásy. Moje paruky nespadnou z hlavy ani ve vodě..."

A kdes tedy ztratila tu svoji? pomyslel si.

"... ani na plachetnici, v tělocvičně nebo v posteli." Zvedla obočí. "Pojďte, něco vám ukážu," vyzvala ho. Zvedla se na nohy jediným plynulým pohybem, kterým mu současně poskytla i výhled na bradavky ňader, a vztáhla k němu ruku. Nevzal ji za ruku, ale následoval ji ke kabině u bazénu, vyvedené v pastelově žluté a zelené barvě, kde uviděl paruku odloženou na stojanu. Zářila jako semafor.

"Lidské vlasy," poznamenala. "Z Evropy. Barva přesně podle vzorku. Dokonale odpovídá mému přirozenému zbarvení," dodala a zvedla jedno obočí, čímž jen potvrdila jeho přesvědčení, že si až moc dobře uvědomuje svou sexualitu a využívá ji. Nestydatě, ze zvyku, někdy snad i nevědomky. Napadlo ho, že možná není tak mladá, jak si původně myslel, a byl v pokušení se jí na to zeptat. Jenže věděl, že by to vypadalo, jako by zabíral na její sexuálně zbarvené narážky - na to pozvednuté obočí a zmínku o přirozeném zbarvení. Nechal to být. Ona mezitím sňala paruku se stojanu.

"Podklad je vytvořený podle sádrového odlitku z vaší hlavy, který vám udělá jeden z našich agentů, působících v terénu. Máme zástupce ve všech velkých amerických městech. Výrobce upraví základ paruky podle vašeho jedinečného odlitku a vy si ji vyzkoušíte ještě předtím, než do ní vložíme náš..."

Zvedla paruku a držela ji Matthewovi nad hlavou, aby do ní zdola viděl.

"... patentovaný vakuový systém. Tento systém zaručuje, že vám paruka bude dokonale sedět a přiléhat k hlavě. Poskytujeme záruku, že vám tato paruka sama od sebe nespadne - s hlavy ji musíte sundat. Je to stoprocentní záruka včetně případného vrácení peněz, a neklademe si žádné podmínky nebo..."

"Kdo je to ,my'?" otázal se Matthew.

"Cože?"

"Pořád říkáte ,my'. Kdo je to my?"

"Ach. Čas na nové vlásy. Společnost. Neexistují žádní my. Já jsem ředitelkou i jedinou podílnicí."

"Kolik je vám let?" zeptal se.

"Dvaadvacet. A vám?"

"Třicet osm."

"To je ten správný věkový rozdíl." Mrkla na něj a nasadila si paruku. Nepodívala se při tom do zrcadla. Prostě si ji narazila na hlavu, jako by to dělala už stokrát, tisíckrát předtím. Navlékla si ji rychle a pevně, nejspíš proto, aby vytvořila vakuum, o němž se před chvílí zmiňovala, a namísto holohlavé nedospělé dívky v příliš těsných plavkách, na niž hleděl ještě před okamžikem, tu před ním v týchž plavkách stála dvaadvacetiletá rudovláška.

"A teď se dívejte," upozornila ho. Vyšla ven na dlaždice, rozběhla se k bazénu - kmitající dlouhé nohy, vlající rudé vlasy, hýždě po obou stranách úzkého proužku látky prakticky nahé - a přímo z rozběhu skočila po hlavě do vody. Zůstala pod vodou tak dlouho, až si Matthew začal dělat starosti, a pak najednou zvlněnou hladinu prorazily její rezavé vlasy - vlastně rezavé vlasy nějaké Evropanky - a ona vyrazila ještě rychlejším kraulem než předtím ten plešatec, rychle doplula ke kraji, položila dlaně na dlaždice za okrajem bazénu, na natažených pažích se vyhoupla z vody, švihem přehodila přes okraj i stehna a usadila se na dlaždicích. Potom přitáhla kolena k hrudi a tímž jediným plynulým pohybem, který použila již chvíli předtím, se zvedla jako tanečnice a potřásla hřívou svých - nebo něčích - dlouhých rezavých vlasů. Celá mokrá, s plavkami přilepenými k tělu se vrátila ke svému čaji na stolku mezi lehátky, shýbla se pro skleničku a pak se k němu obrátila, pozvedla obočí, usmála se a řekla: "Vidíte?"

"Je to pozoruhodné," připustil.

Už se nemohl dočkat, až odtud vypadne. Cítil, že by si tu mohl zadělat na vážné potíže.

"Nesnáším toho hajzla," prohlásila.

Měla na mysli George Steadmana, muže, který se díky dědictví stal jejím partnerem. Bylo už skoro půl šesté. Slunce, zapadající za domem, už vrhalo na okolí bazénu dlouhé stíny. Oblékla si krátké šaty stejné barvy jako její plavky. Namísto ledového čaje teď pila gin s tonikem. Matthew zdvořile další pití odmítl. Myslel na to, že jakmile dorazí k Patricii, ze všeho nejdřív si namíchá beefeater martini. Ale tady, s Marií Torranceovou, si radši chtěl udržet všech pět pohromadě.

"Nehodlám přistoupit na žádnou dohodu, kterou mi navrhne. Můžete mu to vyřídit."

"On tvrdí, že proti tomu, jak řídí cirkus Steadman & Roeger, nemáte žádné námítky."

"To je pravda. Ovšem jenom pokud mi každý měsíc posílá výpisy z účtů a šek." Maria se opět napila ginu.

"Kromě toho má ale právo přijímat rozhodnutí ve všech obchodních záležitostech."

"Ne, to nemá."

"Ale má. Četl jsem jeho smlouvu s panem Roegerem. Podle té smlouvy..."

"Je mi jedno, co se píše v zakládající smlouvě. Přijdete si a povídate mi, že chce vyhodit tři milióny za kus pozemku..."

"To je pravda."

"A já vám říkám, že mu to za žádnou cenu nedovolím." Důrazně pokývla hlavou. Ještě stále měla svou zrzavou paruku. Ta paruka nespadne, musíte ji sundat. Očividně zatím neměla chuť ji sundat. Matthew by byl rád věděl, podle čeho se rozhoduje, kdy plavat s parukou a kdy bez ní. Chodí někdy s holou hlavou i na veřejnost? A při těch prezentacích v televizi, ukazuje divákům, jak vypadala Předtím a jak vypadá Potom? A co při milování, sundává si...?

Bylo to moc nebezpečné místo.

"Mám právo na konzultaci," tvrdila. "Jestli si myslí..."

"Ale nemáte právo schvalovat jeho rozhodnutí," namítl Matthew. "Pan Steadman má rozhodující slovo. V každém případě já jsem tu jen proto, abych vás seznámil s jeho záměrem. Jsem tu právě za účelem konzultace s vámi, slečno Torranceová, což přesně odpovídá ustanovením smlouvy."

"K čertu s ním i se smlouvou..." Maria dopila sklenici. "Pojďme dovnitř," navrhla. "Tady venku už začíná být zima."

Vzala ze stolku mezi lehátky svou skleničku a opět se zvedla tím svižným, tanečním pohybem. Matthew za ní prošel posuvnými skleněnými dveřmi do domu. Dveře vedly do obývacího pokoje, v němž převládala chladná kombinace bílé a modré. Na bílé cihlové stěně nad krbem visel nádherný obraz od Syda Solomona, bílé dlaždice na podlaze změkčovaly dekorativní polštáře, u prosklené stěny, kterou se dalo projít na terasu s výhledem na záliv, trůnila mohutná socha od Johna Chamberlaina. Slunce už stálo nízko nad obzorem a Chamberlainova socha byla pouhou siluetou.

"Jsem pořád ještě mokrá," postěžovala si. "Hned se vrátím. Udělejte si něco k pití, bar je támhle,"

Neudělal si nic k pití. Seděl v klidné, chladné, nádherné místnosti a sledoval, jak slunce klesá po západní obloze a noří se do vln, jak se na obloze střídají tvary a barvy, jež by zaplnily mnoho Solomonových pláten, i když právě na obraze nad krbem převládala kobaltová modř a smaragdová zeleň. Obloha nyní velmi rychle měnila vzhled. Od planoucí červené s oranžovou a vířivých tvarů, jež byly k vidění ještě před okamžikem, přes těkavou rudofialovou zář až po homogenní tmavě fialovou barvu. Pak už na horizontu zablikala jenom tenoučká linie světla a obývací pokoj se zahalil do tmy.

Za ním někdo rozsvítil.

Ohlédl se.

Maria zvolila barvy západu slunce. Rudé vlasy jemně ladily s vlákny vetkanými do hedvábného kaftanu, který si přes sebe přehodila; rudozlaté stěvice s vysokými podpatky přidaly její už tak dost vysoké postavě ještě dva palce.

Pohlédla směrem k moři a zamumlala: "Nádhra, co?" Potom pružným krokem zamířila k baru u stěny - pod vlajícím oděvem byla očividně nahá - a namíchala si další gin s tonikem. Vymačkala si do nápoje šťávu z citrónového plátku, vhodila ho do skleničky, pozvedla ji, zvedla také jedno obočí a otázala se: "Určitě nechcete?"

"Určitě," přisvědčil

"Tak na zdraví," pokrčila rameny a napila se. "Moc dobré," pochválila se. "Nevíte, o co jste přišel." Přešla k místu, kde seděl, a usedla vedle něj. "Co si vy myslíte o tom návrhu?"

"Myslím, že by na tom něco mohlo být. Pokud se mi podaří tu půdu za ty peníze získat."

"Myslíte, že to dokážete?"

"To zatím nevím. Ještě jsem s nikým nemluvil. Ale nemyslím, že byste na tom byla škodná, jestli se ptáte na tohle."

"Nenávidím toho hajzla, víte?"

"To jsem pochopil. A proč vlastně?"

"Milovala jsem cirkus, byl to celý můj život, když jsem vyrůstala, a taky Maxe jsem měla ráda, ale George jsem nemohla vystát. Moje matka vystupovala u S&R, víte, byla moc známá, skoro slavná, dostávala nabídky od Ringlinga, Beattyho, Vargase, ode všech. Ale ona se rozhodla zůstat s Georgem a Maxem a nakonec od něj koupila půlku cirkusu. Od Maxe, když zjistil, že má rakovinu. Mně tou dobou mohlo být tak dvanáct třináct. Matka pokračovala v práci v cirkuse i potom, co odkoupila Maxův podíl, ale současně se z ní stala tvrdá obchodnice. Koneckonců byla majitelkou poloviny firmy Steadman & Roeger, ne? To nebyla žádná šmíra. Byl to sice malý podnik, ale uznávaný. Moje nejstarší vzpomínky se týkají odjezdů, příjezdů, stavění a bourání stanu, a zase odjezd..."

Obchodní agenti zařídili všechno dávno předtím, než jsme prvního dubna vyrazili na cestu. Měli jsme čtyři agenty, všichni viseli ve dne v noci na telefonu a naháněli sponzory, všelijaké kluby a tak, které pak shrábly deset, dvacet, někdy i čtyřicet procent za to, že nám jejich lidi sehnali místo a zajistili potřebná povolení k pronájmu pozemků a různé licence. Trasu vždycky sestavoval George, někdy ji tajil i před samotným Maxem. Víte, existuje spousta šmíráků, kteří využijí vašich plakátů a slonů a klaunů, které do města pošlete napřed, přisvojí si všechnu vaši propagaci a reklamu, přijedou před vámi, jako by oni byli S&R, roztáhnou se na parkovišti před supermarketem a přeberou vám všechny diváky. Trasa se rok od roku měnila, ale na Floridě jsme vždycky začínali tady v Caluse a pak jsme to brali na sever přes

Sarasotu, Naples, Bradenton, St. Pete a Tampu. Projeli jsme Jižní a Severní Karolinou do Virginie a odtud na západ do Kentucky a Missouri. Potom jsme se zase stočili k jihu, přes Tennessee, Alabamu a Georgii a doma jsme byli v říjnu nebo v listopadu, podle toho, jaký byl časový plán. Snažili jsme se, abychom najednou necestovali dál než sto mil. Jezdili jsme jen v noci nebo velice časně ráno - tak do čtyř, do půl čtvrté, dokud nebyl na silnicích hustý provoz. Obyčejně jsme vyprodali čtvrtinu lístků ještě před příjezdem na štaci. Pokud šlo o zbytek, spoléhali jsme na lejstra. Lejstra - tak se u cirkusu říká plakátům. Ručníky, fangle, okapníky - to jsou plakáty, co se lepí na okapy; cirkusových plakátů - lejster - existuje spousta druhů. Člověku, který má za povinnost zajistit vylepení potřebného množství plakátů ve městě dlouho před příjezdem cirkusu, se říká papirový agent. Vyjíždí do daného místa se skupinou lepičů týden, někdy i deset dnů před prvním přestavením. A ten, kdo rozmisťuje šipky, podle kterých se řídí cirkusové vozy, to je zas čtyřladvacetník. Zatímco vy ještě vystupujete v jednom městě, on vyrazí čtyřladvacet hodin před všemi ostatními jako předvoj. Ví, kde je příští štace, někdy to bývá v pěkném zapadákově, a přitlouká šipky k telefonním sloupům nebo je lepí ke sloupům luceren, aby šoféři věděli, kde a kam mají odbočit. Vzpomínám si, že se někdy v jednom městě sešly dva cirkusy, i když tomu se při plánování trasy každý snaží vyhnout. Když se to stalo, musel mít každý cirkus šipky jiné barvy, aby řidiči poznali, kudy kam. Někdy člověk omylem dojel na štaci těch druhých a musel se pak vracet. Čtyřladvacetník rozměřil plac, rozhodl, kde má stát velké šapitó a kde bude ulička se stánky - S&R má ještě pořád úžasnou uličku, víte, to u malých cirkusů není běžné. Taký objednával seno pro slony, led do sněhových koulí a byl na místě, aby každému poradil, kde a jak zaparkovat s vozem. Moje matka byla hvězda, takže jsme vždycky parkovali hned vpředu, vedle Maxova a Georgeova vozu.

"Vždycky jsem cirkus milovala," opakovala Maria. "Všechn ten zmatek a shon, rámus a vzruch, opravdu jsem to milovala. Dokonce i potom, co cirkus udělal mojí mámě, i pak jsem ho milovala. Tu svou polovinu, co mi odkázala, jsem mohla prodat. Ale nechala jsem si ji... jenom z lásky k ní. A z lásky k cirkusu."

Matthew na okamžik zaváhal. Venku nad zálivem už zůstala jenom tenoučká barevná linka. Na nebi svítila jediná hvězda.

"Co udělal cirkus vaší matce?"

"Zabil ji," opáčila Maria bez váhání.

Warren přišel za Patricii do nemocniční čekárny deset minut před pátou ráno. Frank usnul na židli vedle ní a chrápal. Matthew se ještě neprobral z narkózy, ale Patricia se domnívala, že je to v pořádku, protože doktor hovořil o dvou až třech hodinách, prý v šest hodin, možná i o něco později, takže ještě stále byl v limitu. Zopakovala Warrenovi všechno, co se od doktora dověděli; o krvácení způsobeném kulkou, o potrháných cévách. Warren odpovídal, že ho to neprekvapuje. Nakonec se mu podařilo na místě činu chytit dva techniky od kriminálky a od nich se dověděl, že našli tři kulky ráže 22, jednu v zachovalém stavu a dvě zbývající silně zdeformované...

"... nejspíš ty dvě, co Matthewa zasáhly a prolétly jeho tělem," dodal. "Lidi mají mylnou představu, že pistole malé ráže nemůže způsobit velkou škodu, ale to není pravda. Kulka nemá takovou sílu jako střela ze čtyřladvacítky, pětačtyřicítky nebo devítky, ale to neznamená, že jenom čistě proletí. Spíš se uvnitř těla různě zmítá, jako když se gumový míček odráží od nábytku, než vyletí oknem. Předtím ale stačí rozbít lampu, porazit vázu a shodit se stěny obraz - je to docela stejné. Kulka se uvnitř těla několikrát odrazí, a než vyletí ven, napáchá spoustu škody."

Patricia mu ještě neřekla o možném poškození mozku.

"Snažil jsem se přijít na to, co vlastně dělal v Newtownu," vykládal Warren. "Dokonce ani já nechodím do Newtownu."

"Frank se ptal na to samé," pošeptala mu.

Šeptali oba. Nemocniční čekárna člověka přímo vybízela k šeptání. I skutečnost, že bylo šest hodin ráno, vybízela k šeptání. Znovu pohlédla na hodiny. Šest hodin deset. Doktor říkal v šest. Tak nějak. Možná o něco později. Ještě to jde, pomyslela si. Doufala. Modlila se. Šest deset, to je pořád ještě kolem šesté. Je to jenom o maličko později než přesně v šest. A kdy bude hodně pozdě? uvažovala v duchu. Warrenovi nic neřekla.

"Před vámi se o Newtownu nikdy nezmínil?" zeptal se jí. "Ne."

Nechtěla se znovu dívat na hodiny.

"Nepověděl vám, na čem pracuje? Nejednalo se snad o kriminální případ?"

"Ne, měl za úkol koupit pozemek pro cirkus."

"Pro jaký cirkus?"

"Steadman a Roeger."

"Ale? Vážně? To je dobrý cirkus."

"Ano."

"Jaký pozemek? Kde?"

"Na státním tržišti."

"Mhm."

Vzhlédla k hodinám na zdi. Šest hodin a dvanáct minut.

"Co se děje?" zeptal se Warren.

"Možná prý došlo k poškození mozku."

"Do hajzlu."

Také on se podíval na hodiny.

"Kdy by se měl probrat?"

"Teď," zajíkla se.

Oba se podívali na hodiny. Minutová ručička se viditelně pohnula, jako by si uvědomovala jejich pozornost.

"Nestalo se v tom cirkusu něco?" prohodil Warren.

"Jak to myslíte?"

"Nějaký skandál, už si nevzpomínám, snad v Saint Louis? Nebo kde? Nestalo se tam něco?"

"Ano," přisvědčila Patricia. "Ale myslím, že nešlo o žádný skandál, ale..."

"Co to bylo?"

"Jedna z jejich artistek spáchala sebevraždu."

"To bylo ono?"

"Jestli jste nemyslel něco jiného."

"Vzpomínám si jenom, že kolem toho zdejší noviny nadělaly hrozný rámus. Právě jsem se tehdy přistěhoval. Pořád se o tom psalo."

"Já jsem v té době ještě bydlela v New Yorku."

"A newyorské noviny o tom nepsaly?"

"Asi ano. Ale proto jsem si na to nevzpomněla."

"A proč tedy?"

"Matthew mi o tom vyprávěl."

"O té ženě, co spáchala sebevraždu?"

"Nebo co to vlastně bylo."

"Jak to myslíte?"

"Vyprávěl mi jenom, co mu pověděla její dcera."

"A co mu pověděla? Kdy s ní vlastně mluvil?"

"Před týdnem. Hned potom, co jsme se vrátili z Karibiku. Tu neděli po návratu."

"Proč o tom vůbec mluvil?"

"Přišel rovnou z návštěvy u té dcery."

"Kvůli čemu za ní šel?"

"Kvůli té koupi. Ona je spolumajitelkou cirkusu."

"Chápu," přikývl Warren.

Patricia zvedla hlavu, aby se podívala, kolik je hodin, a hned se zase zadívala na své ruce. Držela je sepnuté v klíně jako při modlitbě. Frank náhle zachrápal hlasitěji a sám se tím probudil.

"Kolik je hodin?" zeptal se.

Hodiny, říkala si v duchu Patricia.

"Šest dvacet," odpověděla.

"Už by se měl probudit," mnil Frank a porovnal čas na svých náramkových hodinkách a na hodinách na zdi.

"Co vám Matthew řekl?" vyptával se Warren. "O té sebevraždě. O tom, co mu vyprávěla ta dcera."

"Pokusím se někoho najít," rozhodl se náhle Frank a vstal. "Zjistím, co se sakra děje." Povytáhl si kalhoty, ještě jednou se podíval na hodiny a zamířil k pokoji sester.

Patricii se o tom nechtělo Warrenovi dopodrobna vyprávět. Chtělo se jí křičet. Je už šest dvacet, za chvíli bude šest dvacet jedna, hodiny na stěně hlasitě tikají, ona tu sedí s Warrenem, který si hraje na detektiva, zatímco její muž tam někde na konci chodby leží v bezvědomí, prý se probere z narkózy asi v šest, povídal ten doktor, prý tak nějak, možná o něco později, jenže teď už je o něco později, za chvíli už bude o hodně později. Křečovitě zatínala ruce položené v klíně. Warren na ni nenaléhal, nenutil ji k řeči, jenom tiše seděl, majestátně vyčkával, až mu poví jak to, že jí Matthew vyprávěl o cirkusačce, která před časem spáchala sebevraždu v nějakém jiném městě. Stalo se to před pěti lety? Nebo před šesti? V Bostonu? Nebo v Atlante? Místo a čas je tady a teď, na téhle tvrdé lavici v holé místnosti, kde hodiny vytrvale odhazují na podlahu minutu za minutou. Místo a čas je dvacátého března v sedm večer v Patriciině domě na pláži; Matthew usrkává befeater martini, které mu namíchala, a vypráví jí o holohlavé polonahé ženě, která se mu předváděla v bazénu, aby mu dokázala, jak pevně jí sedí na hlavě paruka, vyrobená z vlasů bezpočtu evropských rudo vlásek...

Ne, to neudělala, nevěří mu Patricia.

Ale udělala. A ještě k tomu je jí teprve dvaadvacet.

Tobě je třicet osm, Matthew.

Mhm, no jo. Povídala, že je to ten správný věkový rozdíl.

Já ji zabiju, vyhrožuje Patricia.

Mluvili jsme čistě obchodně, uklidňuje ji.

Matthew myslel opravdu výhradně na obchodní věci, dokud se mu Maria Torranceová nezmínila o tom, že cirkus její matku zabil. Při těch slovech mu hlavou blesklo cosi zvláštního, cosi, o čem si okamžitě uvědomil, že je to mnohem nebezpečnější než tahle pokušitelka v paruce, pohupující vedle něj pěkně tvarovanou nožkou ve zlatém střevíčku, který jí sklouzl z paty a zůstal viset jenom na prstech. Tím větším nebezpečím byla jeho vlastní zvědavost, ukolébáná již téměř k smrti představou nezměrných, nudných jednání o kusu hlíny v hodnotě tří miliónů dolarů, nemluvě o nezbytnosti přesvědčit tuhle dvaadvacetiletou slepici o skvělých rysech navrhovaného obchodu, protože by jinak (navzdory všem písemným dokladům, svědčícím proti tomu) mohla podat žalobu, aby jí bylo přiznáno právo podílet se na rozhodování. Mohla by vyvolat bezpočet nejrůznějších právních tahanic, které by na jednoznačná klientova práva vrhly špatné světlo a případně způsobily i ochladnutí prodejce zájmu. Navíc ten kšeft Matthewovi opravdu nijak zvlášť nepřiřostl k srdci.

Jenomže táž dvaadvacetiletá slepice teď sebejistě jako dospělá tvrdí, že cirkus zabil její matku, což vyprovokovalo přirozenou otázku: "Proč si to myslíte, slečno Torranceová?" A Maria odpověděla: "To nebyla žádná pitomá sebevražda, pane Hope."

Její odpověď Matthewa překvapila hned z několika důvodů.

Za prvé, až dosud vůbec netušil, že došlo k nějaké sebevraždě, či dokonce ke zdánlivé sebevraždě, jak zřejmě naznačovala Mariina odpověď.

Ba co víc, jestliže smrt Willy Torranceové nebyla sebevraždou ani zdánlivou sebevraždou, pak musela nastat buď z přirozených příčin, nebo v důsledku nehody, případně vraždy. Tón Mariina hlasu i ostré adjektivum, jež použila, naznačovaly, že ji někdo zabil. Přestože mu zdravý rozum doporučoval pravý opak, Matthewa to okamžitě zaujalo.

"Povězte mi o tom," požádal.

Slavná poslední slova.

Ukázalo se, že k té "sebevraždě"...

Při vyslovení toho slova Maria pokaždé pohrdlivě zkrivila rty. Vypadala pak spíš jako plešatý německý učitel šermu než jako nádherná dvaadvacetiletá žena v rezavé paruce a kaftanu téže barvy...

K té sebevraždě tedy došlo v Rutherfordu, ve státě Missouri, ještě předtím, než McNallyův almanach to město zařadil mezi nejpříjemnější místa k životu ve Spojených státech amerických. "Teď je tam docela hezky," dodala Maria a zeptala se, jestli se Matthew nechce podívat, co o "sebevraždě" její matky psaly noviny; má prý je všechny, včetně Enquireru a Stáru, které tehdy o tom přinesly zprávu na titulní straně. Přistoupila k modernímu přiborníku u téže stěny, kde stál i bar, klekla si, aby mohla vytáhnout zásuvku, z níž vyndala rozměrnou šedivou kartónovou krabici a odnesla ji na pohovku. Již snímala víko, když ji Matthew zarazil poznámkou, že kdyby jí to nevadilo, prohlédl by si je až jindy. Právě teď ho spíš zajímá, proč naznačuje, že údajná sebevražda její matky byla ve skutečnosti vraždou.

"Já vám řeknu proč." Položila krabici vedle sebe na pohovku, usedla s nohama zataženými pod sebe a otočila se k němu. "Před třemi lety na začátku května," začala...

V sobotu jedenáctého května vystupoval cirkus Steadman & Roeger v Rutherfordu už tři dny; měli dnes zbourat stan a odjet na další štaci...

"Když se šapitó snáší k zemi uprostřed noci, je na tom pohledu vždycky něco tajemného," vyprávěla Maria. "Všichni se pohybují mlčky, jako by měli strach, že probudí město, kterému ještě před chvílí hráli... .. v pustých nočních hodinách se rozebírají sedačky a plachty, zvířata přecházejí uvnitř klecí nakládaných na vozy a obytné karavany vyjíždějí už před východem slunce, vyfukují obláčky kyslíčnicku uhelnatého do časného rána, všude je ticho, klid, panuje poněkud surrealistická atmosféra. Matka i dcera Torranceovy bydlely..."

Matthew zaznamenal, že se Maria ještě ani jednou nezmínila o otci...

... ve velkém voze, zaparkovaném na jednom z nejlepších míst prostranství. Byl to desetiakrový pozemek s velkým parkovištěm, položený blízko hlavní ulice a v příhodné vzdálenosti od obrovského nákupního střediska, odkud k nim během třídního pobytu zavítalo množství náhodných návštěvníků.

Maria nařídila budík na půl pátou ráno, matka ji upozornila, že obě musí být připraveny vyrazit už v šest hodin, než začne ranní dopravní špička. Willa si ráda přispala a obvykle si ponechávala jen absolutní minimum času, v němž se musela stihnout osprchovat, obléci a ještě do sebe v jídelně hodit šálek kávy. Když Maria v pět hodin odešla z vozu, Willa ještě spala. Svůj budík si nařídila na čtvrt na šest. Ten ovšem nezazvonil, protože kulka, kterou si Willa údajně prohnala čelem, jí prolétla lebkou, odrazila se od kovové stěny vozu, prolétla budíkem, stojícím na nočním stolku vedle vchodových dveří, a zastavila ho v pět hodin a deset minut.

Ve chvíli, kdy její matka umírala, seděla Maria v jídelním stanu, na takzvané kratší straně...

"To neznámená, že je to kratší strana stanu," vysvětlila Matthewovi. Jsou tam kratší stoly - lepší místa, kde sedává George, členové vedení a různí podržtaškové; všichni sedí na straně blíž ke dveřím. Cirkus má svou hierarchii, je to stejné jako všude jinde na světě. Druzí na žebříčku jsou artisté a jiní účinkující členové souboru, a dokonce i ti mají zasedací pořádek podle stupně důležitosti. Nejvyšší postavení náleží jezdcům, bůhví proč, člověk by si myslel, že to budou spíš umělci na létající hrazdě nebo provazochodci nebo krotitelé. Toho rána ve stanu...

Bylo to nevlídné ráno, jen občasné hřmění a blesky narušovaly monotónnost deště, dopadajícího v hustých provazech. Prostranství ještě nebylo rozbahněné, ale ohavné počasí přesvědčilo mnoho lidí, jejichž přítomnost při bourání stanu nebyla nutná, aby si přispali o chvíli déle. Jídelní stan je v tuto časnou hodinu nabitý lidmi z druhé strany opony - jež odděluje vedení podniku a cirkusové umělce od dělníků, vedoucích čet a všelijakých poskoků. Maria sedí u jednoho z kratších stolů s Daveym Sheedem, který už je vzhůru a chce být po ruce, protože to dá vždycky spoustu práce, naložit kočkovité šelmy na vozy, aniž by se vyděsily - zvláště když se pořád blýská - a on chce mít svá zvířata připravená k odjezdu ještě dřív, než začne opravdový zmatek.

"Tu sezónu jsme s Daveym spolu chodili," vypráví Maria. "Byl to první muž, se kterým jsem se intimně stýkala."

Bylo jí teprve devatenáct, pomyslel si Matthew.

Na jejich straně stanu bylo jinak prázdné. Všechen rámus, hluk hovoru, smích, cinkot přístrojů o laciný porcelán, přichází z druhé strany, za oponou. V hlučném stanu nikdo nezaslechne výstřel, vypálený na opačném konci prostranství. Alespoň to později všichni tvrdí. V rachotu hromů a blesků zvuk výstřelu z vozu Torranceových nikdo neslyší. Jak všichni později tvrdí.

Při vyšetřování úřední lékař vypověděl, že svou pitevní zprávu založil na několika nezpochybnitelných zjištěních, svědčících o sebevraždě. Především palanda, na které Willa spala, se nacházela u levé stěny vozu. Willa ležela hlavou směrem k přidi vozu a nohama k zádi. Když její dcera v 5.35 objevila mrtvolu, ležela na pravém boku. Ramínka bílé noční košile měla potřísněná krví. V době Mariina odchodu, v pět hodin ráno, byla přikryta až ke krku; když se Maria vrátila, měla pokrývku shrnutou k pasu.

Otvor, jímž kulka vnikla do lebky, se nacházela uprostřed čela, což se při sebevraždách stává, ať už je sebevrah pravák, nebo levák. Ve většině případů bývá ústí zbraně přiloženo těsně k pokožce a kolem otvoru po kulce zanechá výstřel zahnědlé popáleniny; také někdy dojde k ožehnutí vlasů. Ve Willině případě tyto známky potvrzují domněnku o sebevraždě. Navíc bylo okolí rány potaženo černým povlakem zbytků střelného prachu a koronerovi se podařilo

objevit i jeho několik nevyhořelých částeček. Nejpresvědčivějším důkazem se stala vražedná zbraň - kolt Detective Speciál ráže 32. Mrtvá Willa Torranceová ji svírala v pravé ruce a ukazováčkem se dotýkala spouště. Všechny tyto okolnosti podporují domněnku o sebevraždě - tohle sousloví měl asi lékař v oblíbě.

Lékař tedy dospěl k závěru, že Willa Torranceová, ležíc na boku, si přitiskla hlaveň zbraně k čelu a vpálila si smrtící střelu do hlavy. Kulka prolétla hlavou šikmo zdola nahoru, odrazila se od stěny za palandou, zamířila až do zadní části vozu, roztříštila ciferník budíku a uvízla uvnitř jeho strojku, kde byla později - mírně zdeformovaná - nalezena.

"Jde o to," tvrdila Maria, "že moje matka v životě neměla žádnou pistoli,"

"Mluvil se o tom při vyšetřování?"

"Mluvil."

"No a?"

"Dneska jsou zbraně v Americe snadno k dostání. I před třemi lety to bylo stejné. Usoudili, že si matka - která vedla život cirkusové umělkyně - mohla zbraň lehce opatřit v některém městě, kde jsme vystupovali."

"Měla krev taky na rukou?"

"Ne," řekla Maria. "Byla jenom na ramínkách košile. A na stěně."

"Mhm."

"Odvezli jsme ji v rakvi domů a pohrbili ji tady, v Caluse. Byly toho plné noviny. Psalo se o tom po celé Americe. Ukážu vám to." Sáhla po šedivé krabici vedle sebe.

Matthew se pokoušel rozpomenout, kde byl před třemi lety v květnu, že si nevšiml novinových titulků o sebevraždě známé cirkusové artistky, zvláště tady, v tak cirkusovém městě, jako je Calusa. Ale ne, oni by neřekli artistka - Steadman i Maria hovořili o Wille Torranceové jako o umělkyni - i když těžko říct, jak se to pozná, když někdo učí slony stavět se na hlavu. A co ti sloni? Jsou to artisti, nebo umělci? Matthew neměl ani ponětí. Věděl jen, že si nevzpomíná na novinové titulky, oznamující sebevraždu Willy Torranceové. Byl snad tou dobou někde pryč? Nebylo to ten rok, co trávil dovolenou ve Španělsku? Nebo ho možná zmátl jméno Torranceová. Steadman mluvil o nějakém cirkusovém pseudonymu, ale teď si na něj nemohl vzpomenout. Wendellová? Willa Wendellová? Nebo Wagnerová? Willa Wagnerová? Ne, to taky ne. Winklerová?

"Pan Steadman říkal, že vaše matka vystupovala pod pseudonymem," řekl, "ale já jsem..."

"Winkie," pomohla mu.

"Ano, to je ono, děkuji vám."

Maria s úsměvem přikývla a položila si na klín šedivou krabici. Sňala víko a vytáhla z krabice zarámovanou fotografii asi tříleté čtyřleté holčičky v krátké skládané sukni, bílé blůzce a černých stepovacích střevíčkách. Holčička se zářivě usmívala do objektivu a její úsměv silně připomínal Mariin. Stála u vyplétané dřevěné židle, jež obrázku dávala měřítko. Nemohla měřit víc než dvě a půl stopy. Na fotografii měla vlasy světlejší než Maria, byla to blondýnka s lehkým nádechem do rezavá. Matthew nechápal, proč mu Maria ukazuje svoji fotku z dětství.

"Mini Willa Winkie," řekla Maria. "Tak ji uváděli na plakátech, pane Hope."

Matthew se podíval ještě jednou. Holčička na fotografii měla dospělou tvář, nalíčené rty a vědoucí úsměv ženy. Holčička na fotografii měla také pevná nadra, oblé boky a pěkně tvarované nohy dospělé ženy. Hleděl na Willu Torranceovou, na Mini Willu Winkie.

"Moje matka byla maličká," vysvětlila mu Maria. "Moje matka byla liliputánka."

Frank přidusl zpátky do čekárny. "Tady všichni vědí kulový," láleřil našťavaně.

2. S loknou...

Warren si domluvil schůzku s Toots Kileyovou na nedělní odpoledne po jedné hodině. Sešli se v jednom z oněch bister s hamburgery a pivem, jež se pokoušejí navodit atmosféru pravých newyorských salónů, ale jsou jen svědectvím o tom, jak si newyorský salón představuje floridský dekoratér. Všechno je v nich maličko přehnané. Panely z broušeného skla jsou příliš zářivé, mosaz příliš lesklá a dřevo příliš měkké. Jediným prvkem s nádechem původnosti byly ošuntělé dekorace, které tu zůstaly od oslav dne sv. Patrika sedmáctého března.

Ve floridské Caluse se v den sv. Patrika nepořádají průvody, tenhle svátek tu každoročně proběhne vlastně docela bez povšimnutí. S výjimkou hospod. Všechny bary se pokaždé vyšňoří do zelena. Někde se dokonce točí i zelené pivo. Zřejmě se vychází z obecně známého předpokladu, že všichni Írové pijí jako duhy. Warren nevěděl, jestli je ta představa čirým mýtem, anebo naopak tvrdou realitou. Po pravdě řečeno mu to bylo fuk. Nepřišli se sem s Toots napít. Matthew Hope byl v nemocnici ve vážném stavu a Warren potřeboval, aby mu někdo pomohl vypátrat toho, kdo ho postřelil.

"Když se neprobral ani do sedmi," vyprávěl jí, "začali mu dělat všechny ty testy. Doktoři. Nám nic neřekli, až později, muselo být už nejmíň osm. Tou dobou už jsme..."

"Kdo tam všechno byl?" zajímala se Toots.

"Já, Patricia a Frank."

"Patricia?"

"Demmingová. Zástupkyně prokurátora. Matthew s ní chodí."

Toots přikývla a chopila se svého cheesburgeru. Nejradši by si k tomu dala pivo, ale už tři roky je čistá a nemá zapotřebí kvůli jednomu mizernému pivu skončit zase na kokainu. Toots byla šestadvacetiletá vysoká, štíhlá opálená blondýna s hnědýma očima. Nechala si odrůst kratičké kudrny a teď nosila dlouhé vlasy rozpuštěné až na ramena. Do studeného odpoledního počasí v neděli sedmadvacátého března, kdy se slavily současně Velikonoce křesťanské i židovské, si Toots vzala růžový svetr s bílým límcem a malým výstřihem, seprané džíny a kovbojské boty. Warren

musel uznat, že vypadá zdravě. Zakusovala se do cheesburgeru s vlčí hltavostí.

"Nejdřív," vykládal, "přezkoušeli pažní a nožní reflexy, existuje pro to nějaký odborný výraz, ale už jsem ho zapomněl. Zachytili jen nezřetelné nervové reflexy, a tak... tak... těžko se mi o tom mluví." Zvedl ruku, zakryl si dlaní oči a na několik okamžiků zůstal úplně nehybně sedět s rukama na očích a se sklopenou hlavou. Toots nic neřekla. Warren polkl, sňal ruku z očí, hřbetem ruky si je otřel a pokračoval. "Prý mu potom odtáhli oční víčka a posvětili mu ostrým světlem nejdřív do jednoho a pak do druhého oka, aby viděli, jestli budou zornice reagovat. Reagovaly, díky bohu, což znamená, že nepřišel o všechny reflexy, že zadní část mozku ještě... ještě funguje. Prý mozková kůra nebo mozkový kmen, už si to nepamatuju, to je... to je..."

Zase ho to vzalo, pomyslela si Toots.

Ale zvládl to.

"Potom mu... přejeli po rohovce kouskem bavlny, aby vyzkoušeli ochranný reflex, a podařilo se jim ho vyvolat, ale jenom... sotva zřetelný. Není v komatu, rozumíš, mozek je pořád ještě aktivní, ale není úplně probuzený a bdělý. Tak to říkali - probuzený a bdělý. Být probuzený - to je prý označení úrovně vědomí a slovo bdělý se týká obsahu vědomí. Existují různé stupně vědomí, víš. Koma je nejhorší, člověk v komatu je úplně mimo. Pak je ještě stopor a somo... už nevím, jak to říkali... somolenie? Somolecie? A taky letargie. Ta je nejmírnější. Všechny tyto termíny označují různé stupně bdělosti. Matthew není úplně probuzený a úplně bdělý."

"A kdy se tedy probere?" chtěla vědět Toots.

"Chtějí ho ještě asi den nebo dva pozorovat a počkat, jestli se činnost mozku nezlepší. Diagram EEG prý není úplně plochý, ale moc elektrických vznětů nezaznamenává. Musí se prý počkat a uvidí se, jak to dopadne. Zítřka nebo pozítří. Říkají tomu periferní vyšetření. Zkoumají reakce rukou a nohou. Periferní neurologické vyšetření."

Warren si povzdychl, pokývl hlavou a pak se podíval na talíř, na němž už mu mezitím vychladla vajíčka. Vzal vidličku a píchl do jednoho žloutku. Po talíři se rozlila žluť.

"Chci chytit toho hajzla, co to udělal."

"Ámen," doplnila Toots.

"Máme za Matthewem týdenní zpoždění," řekl. "Ve všem, co udělal a co zjistil, jsme za ním o týden pozadu. Minulou neděli, dvacátého, navštívil dceru bývalé spolumajitelky cirkusu, jistou Marii Torranceovou. Chci, abys za ní dnes zašla a zjistila, co mu pověděla. A zkus přijít na to, kam dál ho to mohlo nasměrovat - i když nevíme, oč mu vlastně šlo. Protože, Toots, já vím docela určitě, že po něm včera v noci střeleli kvůli tomu, o co se zajímal, ať to bylo cokoli. Nebyl by šel do Newtownu, kdyby ho tam něco nepřivedlo. A kvůli tomu, co ho tam přivedlo, ho postřelili."

"Zavolám ji," slíbila Toots a napíchla na vidličku pár pomfritů. "Máš její číslo?"

"Patricia si vzpomněla, že bydlí na Fatback Key, našel jsem to v seznamu. Jmenuje se Maria Torranceová..."

"To už jsi říkal."

"Tadyhle ti napíšu její číslo." Vytáhl z náprsní tašky proužek papíru a opsal z něj telefonní číslo do zápisníku.

"Mimochodem, v pátek večer byli s Patricií na večeři. Matthew se zmínil, že ještě něco má, a potom někam odešel. Neříkal prý, kam jde, ale jak se ukázalo, určitě šel do Newtownu. A ještě něco - ten střelec ujel v černé dvoudveřové mazdě."

"Jasně," přikývla Toots. Vzala vytrženou stránku z jeho notesu, přelétla pohledem číslo a zeptala se: "Kde tě najdu?"

"Teď jedu rovnou do novin," odpověděl. "Chci se v archivu podívat, co psali před třemi lety o té sebevraždě. Potom pojedou domů - nevím, za jak dlouho... Jakmile něco najdu."

"Zavolám ti a povím ti všechno, co zjistím," slíbila Toots. "Vím, že se potřebuješ rozjet co nejrychleji. A dneska platím já."

"Ne, platila přece minule."

"Ne, tos platil ty. Tak honem, jdeme."

"Toots..."

"Já vím. Chceš toho syčáka dostat."

Nevěděl, že Willa Torranceová byla liliputánka, dokud v archivu listu Calusa Herald Tribune nenarazil na články o její sebevraždě. V článcích používali pseudonym Mini Willa Winkie. Její budík na stolku u postele zastavila kulka ráže 32 přesně v 5.10. Prorazila zadní stěnu budíku a uvízla ve strojku. Budík byl nařazen na čtvrt na šest. V 5.35 objevila mrtvolu její dcera. Podle citací, zveřejněných v několika novinách, Maria tvrdila, že její matka chtěla vyrazit na cestu v šest hodin, "ještě než zhoutne provoz na silnicích". Maria také vypověděla, že když v pět hodin odcházela z vozu, její matka ještě spala.

Warrena napadlo, že možná bude muset zajet do státu Missouri a promluvit si s lidmi z úřadu koronera.

Doufal, že to nebude nutné.

V Missouri sice byla k vidění spousta zázračných věcí a nepředstavitelných potěšení, ale ne ve chvíli, kdy stále ještě tápal o týden pozadu za Matthewovými odhaleními, o nichž byl přesvědčen, že byla příčinou pokusu připravit Matthewa o život.

Všechny noviny o sebevraždě psaly jako o "tragédii" a zmiňovaly se také o velké ztrátě pro cirkusový svět. Mini Willa Winkie byla očividně něčím víc než obyčejnou liliputánkou, která při přidavku usedne do klína nějakého obra, aby patřičně vynikla rozdílnost velikosti. Byla to výjimečně krásná žena v miniaturním provedení, se skvělou postavou, podmanivá zpívající a tančící kouzelnice. V řadě článků se o ní psalo jako o liliputánské královně cirkusových uliček a její vystoupení novináři přirovnávali k největším hitům broadwayských divadel - ovšem v Caluse a zejména pak v listu Calusa Herald Tribune vždycky převládaly tendence k až příliš nadšené chvále místních kulturních počinů. Noviny často dávaly nálepku "místní veličina" každému umělci, který v Caluse strávil třeba jen jediný měsíc v zimním období. Všechny nekrology i jiné články se shodovaly v tom, že Willa zemřela ve věku sedmatřiceti let, že měřila třiatřicet palců

a vážila devěťadvacet liber. Jen v jediném článku se objevila konkrétní zmínka o příčině jejího malého vzrůstu. Důvodem, proč se její růst zastavil ve věku šesti let, byla špatná funkce hypofýzy, žlázy, jež produkuje růstový hormon. Odborně se takovému stavu říká hypofyzární nanismus - tímto termínem se Willin typ nanismu odlišoval od devěťadvadesáti jiných typů, které se ve Spojených státech vyskytují. Mnohé z nich jsou způsobeny růstovými poruchami kostí, jejichž důsledkem bývá nesouměrná malá postava s velkou hlavou a malíčkými údý. Jiné typy se vyznačují bolestivými poruchami páteře. V běžné řeči se Wille říkalo liliputánka, což označuje dospělou osobu, která vypadá jako zmenšená žena s podobnými tělesnými proporcemi, jako mají normálně vyvinutí jedinci. Všechny nekrology uváděly, že se narodila jako Willa DeMottová a vyrůstala v Lancasteru ve státě Ohio. Všechny nekrology se také zmínily o tom, že právě v Lancasteru ji objevil Max Roeger. Vystupovala na školní slavnosti na plovoucím pódiu; cvičila s tyčí větší než ona sama. V nekrologích se objevily i zmínky o jejím krátkém manželství s „cirkusákem“ Peterem Torranceem. Také se v nich psalo: „Jedinou žijící příbuznou paní Torranceové je její dcera Maria Lovelock Torranceová,“ nebo něco v tom smyslu. Warren by byl rád věděl, kde její dcera přišla ke svému prostřednímu jménu. A zatímco nekrology o dceřině fyzickém vzhledu pomlčely, autoři ostatních článků neopomněli zdůraznit, že je „zcela normálního“ vzrůstu.

K první podstatné zmínce o Willině manželovi se Warren dopracoval až někdy po třetí hodině. Loni v březnu list zveřejnil několik rozsáhlých článků o cirkusech, působících v Caluse a okolí. První z nich pojednával o historii cirkusu od římských časů až do současnosti a obsahoval i vysvětlení některých cirkusáckých výrazů. Warren až dosud netušil, že „hamadlo“ znamená stánek s hamburgery, „vysoká práce“ je balancování na dlouhé tyči, a když si tři akrobaté ležící na zádech pohazují se čtvrtým, provozují Risleyovo číslo. Člověk se pořád učí.

Druhý článek byl zaměřen na zestárlé hvězdy od Velké Berty, které nyní dožívají ve Venice, Caluse, Sarasotě a Bradentonu. Zde se Warren poučil, že Velká Berta je cirkusácké přízvisko pro Velkou show, což samozřejmě znamenalo Ringlingův cirkus.

A nakonec, v posledním článku této série, se autoři zaměřili na menší scénu, cirkus Steadman & Roeger, který v době, kdy články vycházely, už trávil v Caluse svou devatenáctou zimu.

Žádné vyprávění o S&R nemohlo být kompletní bez zmínky o tragickém úmrtí Willy Torranceové, která vystupovala pod pseudonymem Mini Willa Winkie. Popravdě se kolem její předčasné smrti v Rutherfordu před dvěma lety (počítáno v době vydání) točila větší část článku. A zatímco všechny nekrology obsahovaly odstavec, pojednávající o odhalení talentu Willy Torranceové v Lancasteru ve státě Ohio, v žádném z předchozích článků se nevyskytovala ani zmínka o tom, že krátce po příchodu k cirkusu potkala muže, který se později stal jejím manželem.

V době, kdy ve věku sedmnácti let, tedy před nějakými třídvaceti lety, přišla Willa Torranceová do firmy, byl „cirkusák“ Peter Torrance ve skutečnosti obchodním ředitelem společnosti S&R. V článku ho popisovali jako vysokého, vytáhlého muže, vyznačujícího se starosvětským šarmem a elegancí. Z tohoto popisu bylo zřejmé, že nebyl lilipután, avšak o původu jeho starosvětských způsobů se v článku nemluvílo. Jméno Torrance neznělo příliš evropsky. Mohl to být Brit. Anebo mu, podobně jako tolika jiným přistěhovalcům, kteří v Americe spatřovali řeku plnou zlata, imigrační úřady po příjezdu změnilly jméno, protože úředníci už měli až nad hlavu všelijakých těch Trzebitowských, Tsuboiů a Tryggvasonů. Autor článku dopodrobna vyličil, jaké byly Torranceovy povinnosti v době, kdy se poprvé setkal s nejnovějším objevem Maxe Roegera, z něhož se okamžitě stala hvězda. Skutečnost, že si Torrance našel čas dvořit se nové královně manéže a podařilo se mu dobýt její srdce, dělala čest jeho úsilí i manažerským schopnostem. Dvořil se jí a dobýl ji - to vše během jediné sezóny, která se podle všeho cirkusu S&R nadmíru vyvedla. Vzali se šest měsíců po Willině příchodu k cirkusu; v té době jí bylo právě osmnáct let a Torranceovi pětadvacet. Deset měsíců poté se jim narodilo první a jediné dítě, Maria. Rok po jejím narození se rozvedli. Když berete drogy, děláte všechno možné, poznáváte lidi, s kterými byste dřív nechtěli mít nic společného, naučíte se sami sebou pohrdat za to, co se sebou provádíte. Velice rychle se naučíte lhát a skoro stejně rychle i krást. Ať už jste muž, nebo žena, brzy přijdete na to, že drogy, které potřebujete k životu, lze vždycky získat za sex. Vlastně je nepotřebujete k životu. Ne ke svému životu. To stvoření, které jimi podporujete, se pouze vloudilo do vašeho těla a tam uvnitř se hlučně dožaduje látky, již potřebuje k přežití. Jestliže k uspokojení potřeb toho cizího tvora ve svém nitru nevystačíte s lhaním a krádežemi, potom třeba musíte i někomu fyzicky ublížit, abyste získali, co chcete. Musíte ošklivě ublížit nějakému člověku a vzít mu něco, zač potom nakoupíte kokain, abyste posloužili cizinci, přebývajícímu uvnitř vašeho těla, které navenek pořád vypadá celkem stejně jako dřív. Inu, možná je trochu hubenější, vlastně spíš jaksi vyzáblé, vyhlíží uštvané, v očích téměř utrápený výraz, ústa snad až příliš pevně sevřená, možná je znát i jisté vyčerpání - tak vypadá vaše tělo, ve kterém, jak víte, se usadil ten cizí tvor, na kterého byste vy sami ani neplivli, kdybyste byli střizliví.

Hnuší se vám to, co se z vás stalo, co jste ze sebe nechali udělat. Pořád si říkáte: kdybych jenom měl sílu toho nechat, kdybych si jenom dokázal sehnat někde nějakou slušnou práci, v tu ránu bych to svinstvo nechal plavat. Už bych nemusel chodit s cizími lidmi do uliček páchnoucích močí, nežebrať bych o dávku zdarma, už jen jednou, naposled, slibuju... Dal bych se do pořádku a zase bych byl střizlivý, kdyby jenom...

Pro Toots Kileyovou se tohle jenom naplnilo ve chvíli, kdy její zaměstnavatel, soukromý detektiv Otto Samalson, zjistil, že šňupá koks, a na hodinu ji vyrazil. Vážila si Otty, byl pro ni skoro jako druhý otec. Její vlastní otec se změnil v živoucí přízrak, jakmile matka zemřela. Otto ji naučil o vyšetřování úplně všechno a udělal z ní jedno z nejlepších soukromých očík ve městě. Policajt jménem Rob Higgins ji zase naučil všechno o kokainu a udělal z ní největšího feťáka ve městě. Nasávala kokain ve dne v noci. Dávala mu přednost před jídlem, před sexem a vůbec před vším, co na téhle planetě existuje. Dala kokainu přednost před možností být sama sebou, nevinnou divenkou, které její otec dal jméno Toots podle harmonikáře Tootse Thielemanse. Kokain se jí stal manželem, toužila s kokainem žít, milovat ho, ctít a poslouchat, dokud je smrt nerozdělí. Kokain pro ni byl počátkem i koncem všeho. Kokain čili sních, céčko, šlehanec,

trubka, Peruánka, bílá holka, lísteček, vločka nebo také šťastný prášek, nosní cukrátky, jinováč, či dokonce C17H21NO4, produkt získávaný z rostliny zvané Erythroxylon coca. Higgins ji naučil znát ještě spoustu jiných roztomilých eufemismů, označujících drogu, která člověku usmaží mozek, ať už ji šňupá, nebo kouří v drogové dýmce. Trvalo jí dva roky, než se toho návyku zbavila.

Právě se chystala zajít opět k Ottovi a zeptat se, jestli je její místo ještě volné, když ho někdo zabil při sledování jisté nevěrné paničky. Namísto Otty jí první zaměstnání od jejího pádu do propasti před dvěma lety poskytl Warren Chambers.

Povězte mi, co je to za práci, vybídla ho tehdy.

Nejdřív mi řekněte, jestli jste čistá, opáčil Warren.

Proč? Nevypadám snad na to?

Jste opálená a vypadáte zdravě. To ovšem nevylučuje koks.

Pěkné slovo. Nevylučuje. To jste sám vymyslel?

A co to druhé slovo? Koks?

Kdysi jsem si na něj potrpěla. I teď na něj občas myslím. Ale vzpomínky pomíjejí. Jsem čistá, pane Chambersi.

Jak dlouho vám to trvalo?

Skoro dva roky. Od té chvíle, kdy mě Otto vyhodil.

A teď jste čistá.

Teď jsem čistá.

Určitě? Protože jestli ještě pořád berete kokain, chtěl bych, abyste mi o tom pověděla.

Neberu kokain. Jinými slovy - už nejsem závislá na kokainu. Jsem čistá. Č-I-S-T-Á. Co byste chtěl, pane Chambersi?

Místopřisežné prohlášení? Máte moje slovo. Ráda si namlouvám, že to pořád ještě něco platí.

Bývaly doby, kdy neplatilo.

To bylo kdysi a teď je teď. Pane Chambersi, chcete mi nabídnout práci, anebo kolem toho budeme tlachat celé dopoledne?

Říkej mi Warren. Usmál se.

Po letech zkušeností s kokainem byla Toots Kileyová přesvědčená, že pozná feťáka na první pohled.

Ale o Marii Torranceové si to uvědomila až ve chvíli, kdy jí ta dáma nabídla šňupec.

Byly už skoro čtyři hodiny. Seděly spolu na terase s vyhlídkou na Caluskou zátoku a plavební kanál, spojující obě pobřeží poloostrova. Toots v džínové sukni, modrých střevicích a žluté blůze. Maria v těsných bílých šortkách, bílých sandálech a bílém tričku, pod kterým neměla podprsenku, rezavé vlasy stažené do ohonu. Když Toots přijela, uviděla na příjezdové cestě zaparkovaný červený mercedes se stahovací střechou a s chvástavou poznávací značkou MT-1. Hladina byla v to nedělní odpoledne dosti zvlněná, ovšem to nijak neodradilo místní vodáky od víkendových vyjížděk. Kanál byl plný motorových člunů a zátoka se hemžila bílými trojúhelníky plachet. Toots vyjížděky na lodích nikdy nelákaly. Z jejího hlediska si člověk lodí užil nejlépe tak, jako to právě dělala ona: stačí sedět na břehu a dívat se na ně. Maria už půl hodiny Toots vyprávěla o své matce a potom přešla ke svému otci, Peteru Torranceovi.

"Sotva jsem ho znala," vykládala. "Odešel, když mi byl teprve rok, vlastně jsem ještě byla mimino. Dá se říct, že jsem ho vůbec neznala."

"Nevíte, kde je teď?" zajímala se Toots.

"Pro mě je mrtvý," prohlásila Maria. "Když máma umřela, přišel od něj dopis. Zajímalo ho, jestli se o něm nezmínila v poslední vůli, dovedete si to představit? Chtěl vědět, jestli mu něco neodkázala. Celá ta léta byl pryč a pak se začne vyptávat, jestli mu něco neodkázala! Dala jsem ten dopis jejímu advokátovi."

"A odkázala mu něco?"

"Ani cent."

"Předpokládám, že jejich rozchod nebyl moc příjemný."

"Příjemný? Utekl s jednou McCulloughovic ženskou. Jako nějaký zpropadený poskok, najatý na jednu sezónu. Tohle měl být vážený člen personálu. Obchodní ředitel. Ženatý chlap s rodinou! Nenechal ani lístek. Prostě se zdejchnul uprostřed noci s Aggie McCulloughovou, akrobatkou na hrazdě. Nedáte si něco k pití?"

"Díky, nepiju," odmítla Toots.

Marria se na ni podívala.

"A co takhle šňupec?" navrhl.

Toots by bylo zajímalo, jak to mohla vědět. Je jí to snad vidět ve tváři nebo na očích? Jsem vyléčená kokainistka, vyzkoušíš mě?

"Ne, děkuju," odvětila.

"Určitě ne?"

Pozorně si ji prohlížela, modré oči upřené na její tvář.

"Docela určitě," přikývla Toots.

"Já si možná trochu vezmu," prohodila Maria. Uhnula pohledem a odkráčela do domu. Toots zůstala sedět, pozorovala čluny na vodě a myslela na to, jestli si Maria šla namíchat něco k pití, anebo nasát trochu prášku. Když se vrátila, bylo zřejmé, že udělala obojí. V pravé ruce nesla sklenici ginu s tonikem, ale oči měla lesklejší než předtím, úsměv zářivější, jistější krok a náladu prostě skvělou. Pod bílým tričkem se jí rýsovaly naběhlé bradavky.

"Určitě si nedáte?" ujistila se ještě jednou, zakvedlala ledem ve sklenici a tázavě zvedla obočí.

"Docela určitě," opakovala Toots a doufala, že tentokrát odmítla dost důrazně, aby bylo zřejmé, že to myslí vážně. "Jak se seznámili?" zeptala se. "Myslím vaši rodiče."

"V cirkusu. On pocházel z Irska, pracoval v evropských cirkusech, než přišel do Ameriky. Znáte italský cirkus

Marateo? Je hrozně slavný. Dělal u nich čtyři roky agenta předprodeje. Torrance je irský tvar jména Terrence. Pochází z latiny a znamená to něžný, dobrý, laskavý. Není to psina, takové jméno pro člověka, který opustí ženu a roční dítě? Říká se, že jsem prý byla děťátko jak čuměl. Můj otec byl velmi vysoký, podle toho, co jsem slyšela, ale všichni se strašně báli, že přestanu růst, jako máma, když jí bylo šest roků. Ale nakonec jsem vyrostla docela normálně, ne?" Zahoupala nožkou ve střevíci a uličnický se na Toots usmála přes okraj sklenice.

Toots měla najednou plnou hlavu představ o milování velmi vysokého muže s liliputánkou. Připomnělo jí to jeden košilatý vtíp a málem ho začala vyprávět, když tu si uvědomila, že žena, sedící naproti ní, je dcerou dvojice stejně nesourodé, jako byla ta, o níž se mluvilo ve vtípu. Pořád na to musela myslet. Před očima se jí mihaly obrazy vyhublých čahounů.

"Pověděla jste tohle všechno i panu Hopovi?" zeptala se.

"Myslíte o mém otci? Ano."

Toots napadlo, že mu možná taky nabídla šnupeček kokainu.

"Když vám otec napsal," otázala se, "kde tehdy bydlel?"

"V L. A.."

"S tou ženou, co s ní utekl?"

"S Aggie? Ne, to jim vydrželo jenom chvíli. Už příští sezónu zase jezdila s cirkusem."

"Co na to říkala vaše matka?"

"Po pravdě řečeno se hodně spřátelily."

"Pokud tomu správně rozumím, McCulloughovi jsou artisté."

"Na visuté hrazdě, ano. Aggieiní bratři a některé jejich děti jsou ještě pořád u S&R. Také její syn a snacha. Jsou opravdu moc dobří. Aggie je už v důchodu, bydlí v Bradentonu se svým třetím manželem, bývalým krotitelem medvědů. To jsou vůbec nejhorší zvířata na cvičení. Moc nebezpečná. Kousnou vás jako nic." Maria lusklá prsty ve vzduchu, ostře zacvakala zuby, usmála se a Toots také. Najednou Toots napadlo, že je to možná lesbička. Neměla propíchnuté uši se spoustou náušnic, nic tak křiklavého, a nepovšimla si ani subtilnějších náznaků. Žádné nenápadné dotyky, letmé položení ruky na paži, nic takového. Ale stejně...

"Tehdy jste o něm slyšela naposledy? Po matčině smrti?"

"Ano."

"Pokoušel se s ní navázat kontakt někdy předtím?"

"Pokud vím, tak ne."

"Poté, co odkoupila podíl na cirkusu?"

"Ne. Proč?"

"Nu, když se mužský zničehonic objeví a vyptává se, jestli mu žena, se kterou se rozvedl, něco neodkázala, je na místě otázka, jestli se z ní nepokoušel tahat peníze, dokud ještě byla naživu. Nic víc tím nemyslím. Doslechne se, že je spolunajitelkou cirkusu, a napadne ho, že by z ní mohl snadno něco vyrazit. Ale vy tedy nevíte o tom, že by s ní po svém odchodu měl nějaké styky?"

"Ne. Máti nikdy nemluvila o tom, že by se jí ozval."

"Byly jste si s matkou hodně blízké?"

"Moc."

"Pověděla by vám o tom?"

"Ano. Říkala mi všechno."

"Řekla vám někdy, že má v úmyslu spáchat sebevraždu?"

"Ne. To nebyla sebevražda. Někdo ji zabil."

"Tohle jste také pověřila panu Hopovi?"

"Ano."

"Co na to řekl?"

"Zajímalo ho, jestli netuším, kdo to mohl udělat."

"A tušíte?"

"Ano."

"Řekla jste mu to?"

"Ano."

"Co jste mu odpověděla?"

"Že moji matku zastřelil Davey Sheed."

"Davey...?"

"Sheed. Krotitel u S&R."

Sestra sledující krevní tlak a puls Matthewa Hopa zjistila, že v obou případech údaje v zásadě odpovídají normálu. Tlak sto na sedmdesát a pětadvadesát tepů za minutu. Věděla však, že EEG svědčí o narušení mozkové aktivity a že doktoři mezi sebou hovoří o komatu. Kdyby příští EEG ukázalo jen rovnou čáru, znamenalo by to, že kůra mozková přestala pracovat. Čím déle setrvá v komatickém stavu, tím menší má šanci, že se ještě někdy probudí. Kdyby EEG nevykázalo vůbec žádnou mozkovou činnost dva dny za sebou, znamenalo by to, že mozek je prakticky mrtvý a pacient nemá vyhlídky na uzdravení. V tom případě by museli pozvat příbuzné a zeptat se jich, jestli mají ponechat v chodu systémy, uchovávací pacienta při životě.

Sestru zajímalo, co se asi děje v jeho mozku. V hlavě měl temnotu, rozlehlou a pustou jako sibiřská tundra. V jeho hlavě se usídlil chlad a silný vítr, honící se po pláni poseté oblázky. V té temnotě zaznívaly praskavé zvuky a občas vyšlehl záblesk světla. Na ledové temné pláni zuřila elektrická bouře. Při každém zapraskání a šlehnutí blesku uviděl, jak se z

temnoty noří hadovitý černý bič. V každém zavytí větru rozeznával tygří řev. Míhající se a mizející obrazy. Teď vidí modrobílý stan. A teď zase černý nákladák s generátorem, rachotící ještě černější tmou. Další blesky. Práskání biče, připomínající praskot elektrického výboje. A tygří hlava, zavěšená na púlnoční obloze, blesky vytvářejí pruhy na krásné hlavě tygřice...

... která otevírá čelisti, když se k ní blíží Davey Sheed. Matthew stál před klecí a George Steadman hned vedle něj. Cirkusák se k němu naklání a snažil se překřičet práskání biče, řev šelem a krotitelovy nadávky, lichotky a pobídky. Steadman voněl vodou po holení značky Old Špice. Klec páchla tygří močí, lidským potem a ještě něčím, méně snadno rozeznatelným; možná to byl strach.

"Postavit klec a mřížovou chodbu trvá moc dlouho," říkal právě Steadman. "Proto bývá číslo s šelmami vždycky hned na začátku programu. Davey Sheed, král divokých zvířat. Tak se prezentuje na plakátech. Jakmile skončí, přiběhnou klauni, zatímco budeme rozebírat klec, a pak se odpoutáme od země a podíváme se na vystoupení na laně. Někdy ještě klec není rozebrán a už... hej!" Trhl sebou a pozorně se zahleděl na tygřici, s kterou Sheed cvičil. Seskočila s podstavce a přistoupila nebezpečně blízko ke krotiteli.

"Vědí, jak blízko k němu můžou," zašeptal Steadman. "Na délku biče nebo klacku, který cvičitel používá. Naučily se, že blíž nesmějí. Vidíte, jak se k němu blíží? A on jí dává najevo, že to nehodlá tolerovat. Poslouchejte ho."

"Saktí!"

Vyštěkl její jméno a zaznělo to jako švihnutí bičem.

"Ne, Saktí!" zahulákal Sheed, jako by jen plísnil kotě, které počuralo koberec, a nestál tváří v tvář třímetrákové bestii, která pohrdavě pohodila hlavou a znovu chňapla prackou po jeho biči. Sheed byl pohledný tmavovlasý mužský svalnaté střední postavy. Při práci byl svlečený do púl těla; na sobě měl jen džíny a vysoké boty. V kleci se nacházeli ještě čtyři další tygři; trojici mladých lvů mu zatím ještě nepřivedli. Steadman Matthewovi vyložil, že samci kočkovitých šelem bývají méně agresivní, a proto krotitelé při takzvaných bojových scénách používají samice. V pětici tygrů, zavřených v kleci se Sheedem, Steadman Matthewovi ukázal jednoho mladého samce, dvě dospělé samice a dva starší samce. Nejvíce je prý třeba dávat pozor na samice, z nichž jedna právě seskočila na zem k Sheedovi a vyvolala územní potyčku. Druhou očividně velmi zajímalo, co se děje. Seděla shrbeně, s nataženým krkem a s očima upřenými na místo děje. Matthew měl dojem, že se každou chvíli může vmísit do sporu.

"Mazej zpátky na místo, Saktí" zavelel Sheed a povolil sevření na rukojeti biče, dává najevo, že se se svou dravou odpůrkyní nehodlá přetahovat. Poté, co se mu hulákáním podařilo dokonale upoutat její pozornost, promluvil teď tišším hlasem, a zredukoval tak celý spor na soukromou záležitost mezi nimi dvěma, která se ostatních zvířat v kleci nijak netýká - zvláště pak ne té druhé tygřice, která se právě začala hrbít, podobně jako to Matthew vídal u domácích koček, když se chystaly skočit po ještěrce na dvorku.

"Tak šup nahoru," vybědl ji Sheed a Saktí ho upřeně pozorovala, švihala ocasem, ale po biči už nechňapla. Sklonil bič a postoupil o krok směrem k ní. Ten chlap je blázen, pomyslel si Matthew. Další krok. A ještě blíž. Druhá samice přitiskla uši pevně k hlavě. Matthew cítil, že po něm každou vteřinu vyjede. Dva Sheedovi pomocníci před klecí si to očividně mysleli také. Nervózně se přibližovali z obou stran ke kleci, připraveni vletět tam za ním, kdyby došlo k nejhoršímu. Jeden z nich měl v ruce pistoli.

"Ale no tak," bručel Sheed, který už stál přímo před tygřicí, a nasadil měkčí tón. "Nech toho, máme přece práci.

Nahoru!" Lusk prsty Saktí těsně před nosem a velká kočka se otočila a skokem se vrátila na podstavec. Druhá samice ho ještě chvíli číhavě sledovala, pak jako by úplně ztratila zájem a se zívnutím se odvrátila. Zívnutí se ukázalo nakažlivým. Přidali se k ní oba staří samci a pak i jeden z mladých tygrů.

"Před cvičením je nikdy nekrmíme, víte," vykládal Steadman. "Necháváme je o hladu, dokud s nimi Davey neprojde všechny cviky. Dostanou nažrat, až když je s nimi hotový."

Matthew nabyl dojmu, že krotitelem šelem by být nechtěl.

Sheed prošel s šelmami všechny cviky, které už spolu přezkoušeli a zopakovali tisíckrát předtím; potom zavolal na pomocníky venku, ať mu chodbou do klece vpustí trojici mladých lvů, a dal se opět do práce, takže teď se v kleci pohybovala nesourodá směsice tygrů a lvů s jedním statečným lidským jedincem. Matthew zatím vyprávěl Steadmanovi, jak včera navštívil Marii Torranceovou, aby s ní promluvil o zamýšlené koupi pozemku. Je si jistý, že se proti tomu nepostaví, což mu uvolňuje ruce, a může tedy oslovit společnost Floridské slunce a pláž a předložit jim Steadmanovu první nabídku. Vlastně už má na dnešní odpoledne domluvenou schůzku s nějakým Lonniem McGovernem.

"Ještě bych se ale rád na něco zeptal pana Sheeda," dodal Matthew. "A pak už..."

"Ano?" podívil se Steadman. "A na copak?"

"Pokud vím, znal se velmi dobře s Willou Torranceovou."

"Všichni se s ní znali dobře," opáčil Steadman. "Co to má společného s koupí pozemku na tržišti?"

"Maria říkala, že bych si s ním měl promluvit," zamumlal Matthew mlhavě, "prý co tomu bude říkat."

"A čemu?" nechápal Steadman.

"Vlastně by nebylo špatné, kdybyste jí v nejbližších dnech sám zavolal," vyhnul se Matthew odpovědi. Není přece zbůhdarma kluzký advokát. "Vysvětlete jí, co máte v plánu, a jedněte s ní jako se skutečnou partnerkou, která má dobrou hlavu pro obchod."

"Maria?" Steadman zvedl obočí. "Dobrou hlavu pro obchod?"

"Myslím, že ano," přikývl Matthew a najednou si uvědomil, že se teď i on nevědomky dopustil žertu. Dobrá hlava pro obchod. Maria si přece důkladně vyholila temeno, aby mohla předvádět kvalitu paruk, které prodává. Už se začal usmívat, když tu mu náhle úsměv ztuhl na rtech, protože ta druhá tygřice vystartovala ze své stoličky a řítila se na krotitele.

Ten nezaváhal ani na chvíličku.

Popadl rukojeť biče obráceně, takže ji držel jako kyj, a právě když se zdálo, že po něm zvíře skočí, udeřil je rukojetí do čenichu, až to plesklo, současně hromově zařval její jméno "Ráhna!", znovu ji praštil, opět zaječel "Ráhna!" a zasadil jí další úder; celou dobu před ní ustupoval, couval pomalu ke dveřím klece, kde už čekal jeden z jeho pomocníků, připraven otevřít, jakmile se tam dostane. Ráhna se nyní tiskla k zemi, s ušima přitaženými k hlavě, švihala ocasem a hleděla na něj očima skoro stejně žlutými jako její kůže.

Pomocník, hromotluk se svalnatými tetovanými rukama a hrudí jako vzpěrač, naditou ve špinavém tričku, trhnutím otevřel dveře klece. Sheed vyklouzl úzkou mezerou ven a pomocník dveře zabouchl právě ve chvíli, kdy Ráhna skočila a dopadla na ně plnou vahou nějakých čtyř set liber. Sheed se otočil a pohlédl do klece. Těžce oddechoval. Ráhna přecházela tam a zpátky asi šest stop od dveří, zlobně šlehala ocasem a propalovala ho očima jako dvěma žlutými lasery. Sheed natáhl ruku dlaní vzhůru k druhému pomocníkovi. Zpočátku se zdálo, že mu ten člověk nerozumí. Potom se podíval na pistoli, kterou držel v ruce, pochopil, oč ho Sheed beze slov žádá, a položil pistoli do natažené krotitelovy dlaně.

On ji snad zastřelí, pomyslel si Matthew.

Sheed kývl na prvního pomocníka a ten zavrtěl hlavou. Ne. Sheed opět kývl, tentokrát důrazněji. Ano. A pomocník opět zavrtěl hlavou.

"Otevřít" vyštěkl Sheed.

On se chce do té klece vrátit, žasl Matthew. Je to blázen.

Pomocník váhavě odsunul závory. Ráhna se při kovovém cvaknutí bleskurychle otočila. Pomocník opatrně otevřel dveře. Jakmile se Sheed protáhl úzkým otvorem, Ráhna k němu prudce otočila hlavu. Opět stáhla uši dozadu. A znovu se přikrčila.

"Ne, Ráhna!" vykřikl a zvedl nad hlavu ruku s pistolí. "Ne!"

Nezdálo se, že by těm slovům porozuměla. Otevřela tlamu a výhružně zařvala, stále byla přikrčená, s rameny u země a ušima přitisknutými k hlavě.

Sheed vystřelil do vzduchu.

Ráhna se vymrštila, zdálo se, že se otočila ve vzduchu, přistála na nohy asi čtyři stopy od místa, kde se předtím tiskla k zemi, a okamžitě se znovu obrátila čelem k Sheedovi.

"No tak, nech toho," okřikl ji.

Ráhna naklonila hlavu na stranu, jako by naslouchala.

"Vrať se tam," přikázal.

Zamrkala.

"Nahoru!" zavelel.

Znovu rozevřela čelisti, ale tentokrát se místo řevu ozvalo spíš jen zavrčení.

"Do toho," vybídl ji. "Teď. Nahoru!" zvolal a práskl bičem. Ráhna se otočila, odběhla ke své stoličce, vyskočila na ni a zůstala sedět jako poslušná domácí kočička na svém oblíbeném polštáři. Opět mrkla, zastříhala ušima a zívla, jako předtím.

"Hodná holka," pochválil ji Sheed. Pak se odvrátil, pohrdavě ukázal tygřici záda a rozhlédl se kolem sebe po stanu, jako by neviditelnému, nadšenému publiku děkoval za potlesk.

"Bravo," broukl Steadman pochvalně a Matthew si náhle uvědomil, že celý ten Sheedův střet s dvěma mohutnými kočkami byl předem připraveným, bůhví kolikrát nazkoušeným a pečlivě zrežírovaným výstupem pro krotitele a dvě divoké tygřice, s přihlížejícími (leč naprosto nezaujatými) ostatními zvířaty v kleci a dvěma bojácnými pomocníky. Účelem této umělecké etudy bylo ukázat divákům, jak neohrožený muž je Král divokých zvířat Davey Sheed. Matthew už se nemohl dočkat, až si s ním promluví.

Warren ho našel v bílém voze s rudým nápisem na boku:

DAVEY SHEED * KRÁL DIVOKÝCH ZVÍŘAT *

Vystoupal po několika schůdcích ke dveřím v zadní části vozu, zaklepal, počkal, zaklepal ještě jednou a zavolal: "Pane Sheede?"

Ticho.

"Pane Sheede?"

Zevnitř se ozval bručivý zvuk, podobný tichému zavrčení jedné z Sheedových kočkovitých šelem.

"To jsem já," řekl Warren s obličejem těsně u dveří. "Warren Chambers. Před chvílí jsme spolu mluvili telefonem."

"Mrf!" zabrumlal někdo uvnitř vozu.

"Pane Sheede?"

"Jo, hergot, počkejte chvíli."

Warren čekal.

Měl dojem, že uvnitř vozu někdo močí. Pak slyšel spláchnutí. Čekal dál. Uslyšel tekoucí vodu. Sheed si myje ruce.

Doufal Warren. Po chvíli se dveře otevřely.

Davey Sheed vypadal o něco starší, než by člověk čekal u krále divokých zvířat. Aniž by k tomu měl nějaký důvod, Warren si představoval muže ve věku kolem třicítiky; kdo jiný by mohl být takový blázen, aby vlezl do klece plné dravců? Ale muž, který stanul ve dveřích vozu a mžoural na něj rozespálými očima, vypadal na víc než padesát let. Tmavé vlasy, huňaté obočí, hnědé oči, vyhlížející z podpalubí jeho lebky jako dvojice bronzových děl; stál tu bosý, svalnatý, svlečený do půl těla v příliš krátkých jezdeckých šortkách a mračil se na Warrena, jako by se vůbec nebyli dohodli, že se dnes, tedy v pondělí, sejdou o půl druhé odpoledne, což náhodou bylo právě teď. Hrud' i paže měl poseté zahojenými jizvami, možná v důsledku potyček s velkými kočkami, což ještě zvýrazňovalo první dojem,

vyvolaný poněkud nevlídným vystupováním.

"Pan Sheed?" oslovil ho Warren.

"Probudil jste mě," obvinil ho Sheed.

"Omlouvám se, ale myslel jsem, že jsme se dohodli..."

"Jo, pojdte dál," přerušil ho Sheed a ustoupil stranou, aby Warren mohl vejít. Také on zašel do vozu a cestou ke kuchyňské a jídelní části vozu se drbal na varlatech. Když někdo žije s kočkami, časem se začne chovat jako ony, pomyslel si Warren.

"Smluvili jsme se přece na půl druhou, ne?" ujistil se Warren.

"Usnul jsem," řekl Sheed, aniž by se obtěžoval odpovědět na otázku. "Posadte se. Nedáte si pivo?"

"Ne, děkuju," odmítl Warren a rozhlížel se, kam by se posadil. Skoro všechna vodorovná místa ve voze byla zavalena špinavým prádlem. Většinou páchlo po kočkách. Život s kočkami, pomyslel si znovu. Ani za nic se nehodlal dotýkat Sheedova spodního prádla nebo ponožek.

"Kam si mám sednout?" otázal se.

"Kam chcete." Sheed přešel rukou po stolku v jídelním koutě a shodil všechny hadry na zem. Přistoupil k ledničce naproti stolu a lavičím, otevřel ji, vzal si plechovku piva, utrl uzávěr, zavřel lednici a zvedl plechovku k ústům. Warren si všiml, že dřež v kuchyňské lince je plný špinavých papírových talířů a plastových přístrojů. Být Sheedovou matkou, poslal by ho za trest do jeho pokoje bez moučnicku.

"Pane Sheede," začal, usedaje opatrně na lavici vlevo od stolku, který Sheed uvolnil, "jak jsem vám už pověděl do telefonu..."

"No jo."

"Snažím se vysledovat, kde se Matthew Hope..."

"Jo, jo."

"... pohyboval minulý týden, protože chci..."

"Jo," opakoval Sheed.

"... zjistit, proč na něj někdo vystřelil. Policie se obvykle soustředí na posledních čtyřiaadvacet hodin před vraždou..."

"Proč?" zajímal se Sheed. "On je mrtvěj?"

"To ne," připustil Warren. "Ale leží v nemocnici u Samaritánů a je ve velice vážném stavu."

"To je mi líto," zabručel Sheed a říhl.

"Ano," řekl Warren. "A také čtyřiaadvacet hodin po vraždě - protože to jsou nejdůležitější období. Předcházejících čtyřiaadvacet hodin nám může povědět, kde byl a s kým mluvil..."

"Vy ale nejste policajt," přerušil ho Sheed. "Rozuměl jsem..."

"Správně, jsem soukromý vyšetřovatel. Pracoval jsem pro něj. Je to můj blízký přítel."

"Oukej," přikývl Sheed.

"Ale kdysi jsem byl u policie. V Bostonu."

"Aha."

"Proto se v takových věcech vyznám." Warren si připadal jako pitomec, že musí tohle všechno vysvětlovat. "Nicméně, taky prvních čtyřiaadvacet hodin po zločinu je důležitých, protože pachatel s postupujícím časem zvětšuje svůj náskok a stopa chladne."

"Aha," zabručel Sheed znuděně a znovu se podrbl v rozkroku. Asi všechny tyhle řečičky četl v nějaké laciné detektivce a neměl náladu poslouchat je znova ve svém svatostánku, páchnoucím po kočičím čůrání. Postavil plechovku s pivem, z druhé lavice zvedl pohozené džiny a začal se do nich soukat.

"Počítám, že mám za ním asi týdenní zpoždění," pokračoval Warren. "Dnes je osmadvacátého, takže jsem o týden pozadu. A ten, kdo ho střílil, má hodně velký náskok."

"No jo, je to lumpárna," přikývl Sheed.

Neřekl to sarkasticky ani znuděně, prostě to řekl; bez důrazu, bez emocí, jen tak. Třeba to na člověka tak působí, když se dává zavírat do klece s divou zvěří. Že není schopen dát najevo žádný cit. Kdyby dával najevo své city mimo klec, třeba by pak pozbyl chladnokrevnosti ve chvíli, kdy na tom nejvíc záleží; když je uvnitř s těmi kočkami. Stačí, aby jim ukázal něco, co mohou vycítit nebo ucítit, a roztrhají ho na kusy. Důkazem jsou jeho jizvy.

"Když jsem vám telefonoval, říkal jste, že za vámi minulé pondělí přišel," děl Warren.

"Jo, to je pravda." Sheed si zapnul poklopec, obul si naboso pár střevíců, vrátil se k plechovce s pivem a znovu se napil.

"Pověděl byste mi, o čem jste spolu mluvili?"

"Hlavně o Wille."

"Torranceové?"

"Jo. O co tu vlastně jde?"

Šlo o to, že Matthew, jak Maria pověděla Toots, měl v úmyslu pohovořit si co nejdříve s Sheedem. Šlo o to, že tady Matthew minulé pondělí byl. Šlo o to, že Maria o tomhle chlápku, co tady u dřezu nasává pivo, pověděla Matthewovi a později i Toots, že zabil její matku. O to doopravdy šlo. Ale právě o tom Warren nehodlal mluvit.

"Pan Hope vám nic neřekl?" podivil se.

"Povídal, že přej někdo chce napadnout její závěť..."

"To je fakt," potvrdil Warren.

"A ptal se, v jakým byla duševním stavu před tou sebevraždou."

"Vy jste ji tehdy znal, že ano?"

Zavede ho pěkně zpátky do té chvíle před třemi lety, kdy si Willa Torranceová údajně vpálila kulku doprostřed čela,

kteroužto domněnku její dcera odmítá, dávajíc přednost své vlastní teorii, že totiž její matku zastřelil Sheed a potom jí do nehybné ruky vtiskl zbraň.

"Poslyšte," navrhl Sheed, nevadilo by vám, kdybysme vypadli ven? Já tohle přecpaný doupě nesnáším." Pohodil prázdnou plechovku k jiným nashromážděným odpadkům, jež jeho příbytku dodávaly vzezření smetiště, a aniž by čekal na odpověď, vykročil k zadním dveřím. Vyšel ven, oblečený jenom v džínách a střevících, svlečený do půl děla. Warren ho následoval.

Prašné, týdenními vedry ztvrdlé prostranství s obrovským modrobílým stanem obklopeným nákladáky, kde to ještě o půl druhé vypadalo jako na opuštěném vrakovišti, ospalé, tiché místo, kde nebylo vidět ani človíčka a v klidném, parném floridském odpoledni se ani lístek nepohnul, najednou překypovalo ruchem jako o masopustu. Warren usoudil, že asi přišel v době siesty, ale teď už byli všichni probuzení a nadmíru živí.

Sheed ho vedl ke svým klecím se šelmami - jsou prý až na opačném konci prostranství - a všude kolem se hemžili artisté v trikotech, všelijakých přiléhavých oděvech, džínách a bikinách, v halenkách, šortkách, tepláčkách, a jedno děvče tu dokonce běhalo v neuvěřitelně odřbané baletní sukýnce. Warren kráčel za Sheedem ke stanu s očima navrch hlavy jako děcko procházející čarovnou cirkusovou zemí, jež jakoby zázrakem pozbyla zářivého pozlátka, ale přesto nebylo těžké okamžitě podle zkušebních úborů rozeznat jednotlivé umělce. Prodírali se mezi poskakujícími akrobaty a utíkajícími klauny, baletkami, usilovně cvičícími krokové variace, žongléry, pohazujícími koulemi, hůlkami a planoucími pochodněmi, míjeli muže a ženy, cvičící odrazy z trampolíny, tančící na blýskavých koulích, viděli cvičitele, prohánějícího půl tuctu cupitajících pejsků nejrůznějšího původu, a jiného cvičitele, který se bez valného úspěchu pokoušel přimět ponika, aby přeskočil překážku...

"Ten kůň to ale neudělá," vysvětloval Sheed. "To je právě ten trik, lidi se smějou jako blázni. Pojdte, vezmeme to skrz stan."

... potkali břichomluvce, cvičícího s panákem, co vypadal jako Groucho Marx, pil vodu a při tom pořád mluvil - ten břichomluvec, ne ten panák - pořád mluvil; viděli skoky, přeskoky, pády a dopady, všude kolem nich všechno poskakovalo a bylo v pohybu, vypadalo to jako trávník zarostlý nějakým energickým plevellem.

"Skrz stan je to kratší," vysvětloval Sheed a prošel širokým vchodem s chlopněmi staženými do stran do dalšího prostoru, překypujícího činností, tentokrát ale v několika úrovních, jako u třírozměrného šachu. Na zemi v jedné ze dvou manéží obíhalo šest koní pod vedením nějaké ženy...

"To jsou koně pro volnou drezúru," vykládal Sheed. "Bez jezdců."

... nádherná zvířata hřměla manéží nejprve v jedné řadě, pak ve dvojicích a nakonec ve trojicích, kopyta se míhala v jednotném rytmu, zatímco je jejich tmavovlasá cvičitelka v džínách a kovbojských vysokých botách povzbuzovala lichterky. Ve druhé manéži se jiný cvičitel, jemuž asistovala vysoká bruneta v šortkách a růžovém tričku, namáhal vysvětlit třem obrovitým slonům, že si mají sednout na zadek a zvednout přední tlapy a choboty do vzduchu.

"Ta, co mu pomáhá, je jeho žena," utrousil Sheed.

Poblíž obou manéží, ale mimo ně, několik děvčat neúnavně šplhalo po lanech a akrobati se houpali na žebřících zavěšení vzhůru nohama, jeden dokonce visel za přičel, kterou svíral v zubech. V prostřední úrovni, mezi zemí a vysoko umístěnými trapézy, se vytrvale pohybovala skupina provazochodců; vratkým krokem, opatrně, ale jistě se posouvali z plošiny na plošinu po ocelovém laně, dlouhém asi třicet stop. Dva muži na kolech, držící mezi sebou dlouhou tyč, tvořili základnu trojúhelníka a nad nimi balancoval třetí na úzkém prkénku, připevněném k tyči, jež byla na koncích připevněna popruhy k trupům obou cyklistů. Také on měl v ruce dlouhou provazoleckou tyč. Na ramenou mu stála dlouhovlasá rudovláska v cvičebním trikotu, vzpínající ruce ke střeše stanu jako ptačí křídla.

"To jsou Zvonkovovi," řekl Sheed. "Z moskevského státního cirkusu. Znali Willu mnohem líp než já."

Vysoko nad zemí, ještě nad provazochodci, zkoušeli artisté na visuté hrazdě. Warren zaklonil hlavu a přejížděl očima po kupoli stanu. Uviděl světlovlasou ženu v černém trikotu s růžovým vrškem, jak soustředěně pozoruje prázdnou hrazdu, svištěcí vzduchem vstříc plošině, kde stála, odhadujíc načasování skoku podle světlovlasého muže, který právě letěl zavěšen hlavou dolů na jiném trapézu. Odrazila se, zachytila se hrazdy, odlétla do prostoru, pak zpátky a zase dopředu, zpátky, dopředu, pečlivě kontrolujíc načasování, až se nakonec pustila, udělala přemet, další přemet a ještě jeden, pokusila se dosáhnout na vztažené ruce svého partnera - a minula je.

Zřítíla se jako kámen do záchranné sítě hluboko pod ní a Sheed s pokrčením ramen poznamenal: "Zkoušejí velkej trik s trojitým saltem. Marnie to má v malíčku, promáchla jenom o vlas."

Blondýna se ze sítě odrazila s rozpaženými rukama, dopadla do ní zpátky nohama napřed, odrazila se a znovu dopadla, přeběhla ke kraji, seskočila na zem a vykročila rychle ke sloupu opatřenému výstupky, po němž mohla vystoupat zpátky na svou plošinu. Pohlédla na světlovlasého muže, který seděl na své hrazdě a vypadal trochu znuděně, zavolala na něj "promiň, Samě" a jala se šplhat nahoru.

Na opačném konci stanu se objevil osmičlenný orchestr. Muzikanti, oblečení jen v džínách a tričkách, se dali do ladění. Klavíristka znovu a znovu udávala tón B pro trubku, tubu, trombón a tenorsaxofon. Flétnista střídal flétnu s klarinetem. Zahrál na klarinet přesně stejné "béčko" a pak mu klavíristka brnkla E pro jeho flétnu. Kytarista s baskytaristou, uzavření ve svém vlastním světě, spolu vedli strunný dialog, zatímco bubeník rozezněl své nástroje, střídaje tvrdé údery s vířením paliček, jako by se rozhodl utopit v tom rámusu celý vesmír. Pod odhrnutým cípem stanové plachty vyšli Sheed s Warrenem do jasného slunečního světla, právě když kapela spustila břešknou pochodovou notu. Připomínalo to první máj, ale pořád byl teprve osmadvacátý březen.

Velké šelmy před chvílí dostaly krmení a teď už jen polehávaly a podřimovaly ve svých klecích. Sheed přecházel od jedné klece k druhé, občas nedbale prostrčil ruku mřížemi, jemně drbal tygry a lvy na hlavě, mumlaje jejich jména.

Vysvětlil Warrenovi, že tady nemá žádná ochočená zvířata, tyhle šelmy jsou jen dobře vycvičené.

"Ale považuju je za své přátele, že jo, Simbo?" oslovil jednoho ze lvů, kterého právě škrábal za levým uchem a který se

mu očividně lísal k ruce. "Se lvem je snazší práce než s tygrem," vykládal. "No jo, Simbo, no jo. Jsou to společenský zvířata, potrpějí si na obdiv. Takovej tygr, to je osamělý lovec a nerad patří k nějaký smečce. Rozhodnou se samostatně a vůbec nedají předem najevo, že po vás chtějí skočit; moc nebezpečný zvířata. To víš že jo, Simbo, ty jsi hodnej kluk. Ale většinu jizev mám od leopardů. Takovej leopard je ještě horší než takovej medvěd. S tím už nechci mít nic společného."

"S takovým leopardem?" Warren mimoděk převzal Sheedova zájmena.

"Ne, s medvědem," opravil ho Sheed. "S takovým panterem je taky těžká práce. Vznětlivej, nespolehlivej, nevypočitatelnější než jiný velký kočky. Ale takovej medvěd, to je zvíře z úplně jinýho světa. Medvědi o zášti vše vědí, říká se u cirkusu. Když medvědovi ublížíte, špatně s ním zacházíte nebo ho prostě nějak naštvete, zapamatuje si to a pěkně si počká na příležitost, kdy vám to bude moct vrátit. Vlízt do manéže s medvědem, na to musí bejt jeden cvok. Viděl jste někdy cirkusovýho medvěda bez náhubku? Víte, jak se umí pitbull zakousnout do nohy? Nebo jak vás muréna popadne za ruku, když ji strčíte do její skrejše? S takovým medvědem je to stejný. Nepustí vás, dokud ten kus masa, za kterej vás drží, neukousne. Vůbec mu nepoznáte na očích, že se chystá zaútočit, a najednou chramst, popadne vás a nepustí."

Warren ale přišel mluvit o Wille Torranceové.

"Tak co byste mi řekl o jejím duševním rozpoložení?" otázal se znovu bez dalších okolků.

"Mluvíte o Wille?"

Ne, o takovém medvědovi, o takovém tygroví a o takovém lvovi, pomyslel si Warren, ale nahlas to neřekl.

"Připadala mi normální," pokrčil Sheed rameny. "Ale kdo ví, co se ženský honí hlavou. Hm? Takhle se zastřelit. Nikdy bych si to nepomyslel."

"Neměla v té době nějaké deprese? Nebo starosti?"

"Pokud vím, tak ne. Byla tu ta věc s Aggie, to víte, ale tou dobou už to byla stará historie."

"S Aggie?"

"McCulloughovou. Samovou mámou. Před chvílí jste ho viděl tam nahoře, jak se snažil chytit Marnie. Má v tyhle branži nejjistější ruku. Willin manžel s ní útek. Teda, pokud jsem správně rozuměl, protože tenkrát jsem ještě u S&R nebyl, slyšel jsem o tom až pozdějc."

"Nevíte, jak se jmenoval?"

"Peter Torrance. Dělal tady čtyřřadvacetníka nebo co, já vážně nevím."

"Ale říkáte, že to bylo dlouho před..."

"No jo, celý věky. Ale Aggie se pak zase vrátila k cirkusu a s Willou se moc skamarádily. Takže už mezi nima nebyly žádný výčitky, žádná medvědí zášť."

"Co se stalo s Torrancem?"

"Nemám tuchu."

Vraceli se spolu k vozu. Každý, koho potkali, si dal záležet, aby Sheeda pozdravil, a dělalo jim dobře, když jim taková celebrita odpovíděla zamáváním nebo úsměvem. Tady, na svém domácím písečku, vypadal krotitel stejně sebejistě jako v kleci plné zvíře. Davey Sheed - opravdový král divokých zvířat.

"Jak dobře jste ji znal?" vyptával se Warren.

"Willu?" zeptal se. "Nebo Aggie?"

"Willu."

"Moc dobře."

"Co znamená moc dobře?"

"Na to musíte přijít sám," usmál se Sheed.

Došli k vozu. Sheed vykročil po schůdkách ke dveřím. Podle jeho mínění rozhovor skončil.

"Kdy jste ji viděl naposledy?" otázal se Warren.

"Proč?"

"Zajímá mě to."

"Tohle už jsem jednou zažil." Sheed sáhl po klice. "Vykládáte mi tu pitomosti, že někdo napadnul její závěť, ale ve skutečnosti chcete vědět, jestli jsem ji zabil já, že jo?"

"A zabil jste ji?" opáčil Warren.

"Jasně. A přesně to samý jsem řekl i policajtům v Rutherfordu. Já jsem Willu Torranceovou zabil, hoši, tak mě zalígrujte. Nechtě si to, jo? Zastřelila se před tréma rokama, kdo by asi teď chtěl napadat její závěť? Vymyslete si s tím vaším kámošem něco jinýho."

"Můj kámoš je v nemocnici," prohodil Warren.

"Jo, to je zlý," přikývl Sheed. "Ale já ho tam nedostal."

"Jaké máte auto, pane Sheede?"

"Žlutý jaguár." Sheed otevřel dveře. V prosluněném vzduchu zavanul nezřetelný pach kočičí moči. "Abych se držel svého kopyta," dodal. Ještě jednou se usmál a pak zašel dovnitř.

Detektiv Morris Bloom se vrátil z dovolené až v pondělí ráno, jedno se sešlo s druhým, a tak se teprve o půl třetí odpoledne dověděl, že Matthewa Hopa v pátek večer někdo postřelil, je ve vážném stavu a leží v nemocnici u Samaritánů.

Dorazil tam ve tři. Patricia Demmingová ještě seděla v čekárně. Znal ji dobře, ode dne, kdy nastoupila na zdejší úřadu státního žalobce, pro ni vyšetřoval celé tucty případů. Pověděla mu, jak na tom Matthew je, a dodala, že by se měl každou chvíli probrat. Ale nezdálo se, že by o tom byla příliš přesvědčena. Pohlédla na hodiny, vzdychla a zeptala se:

"Kdo z vašich lidí na tom dělá?"

"Dělali na tom Kenyon a Di Luca," odvětil Bloom. "Teď jsem ten případ převzal já osobně."

"To je dobře," pokývla hlavou.

"Nemáte tušení, co hledal v Newtownu?"

Táž otázka se vracela znovu a znovu. Co k čertu dělal v Newtownu?

"Ne," odpověděla. "Warren Chambers tam v pátek večer jel, pročesal celé okolí..."

"Našel něco?"

"Jednu šlapku, co viděla auto, z kterého se střílelo. Věděla jenom, že to byla dvoudveřová mazda."

"Ročník výroby?"

"Nevěděla."

"Číslo?"

"Nevšimla si."

"A viděla toho střelce?"

Jenom ruku. Prý v černé rukavici."

"Zavolám Warrenovi a zeptám se ho, co ještě zjistil."

"Toots na tom pracuje taky."

"Nic lepšího si nemůžu přát. Jenom bych nechtěl, abychom zbytečně dublovali..."

"Jo, musíte si s ním promluvit."

Odmělčela se.

Myslela na chvíli, kdy poprvé uviděla Matthewa Hopa...

... z hustého deště se najednou vynořila kočka; hbité, šedivé vyhublé stvoření, které vypadalo jako ti zdejší vychrtlí mývalové. Vystřelila od chodníku a vběhla do zmáčené silnice. Patricia okamžitě dupla na brzdu, její malíčkový červený volkswagen, kterým tehdy jezdila, dostal smyk a narazil do levého zadního blatníku nablýskaného modrého auta, zaparkovaného u obrubníku. "A jéje," zasykla. Vystoupila z vozu a šla se podívat na pomuchlaný blatník, když tu se po příjezdové cestě od domu přičítal bosý mužský v bílém froté županu. Hnal se tím lijákem jako běs, jako by ji chtěl zaškrtnit. Stála tam ve svých krátkých červených šatech a červených střevících, promoklá na kůži, všude kolem ní se na vozovce rozstříkávaly dešťové kapky, dlouhé světlé vlasy měla čím dál mokřejší a jediné, co ze sebe vypravila, když uviděla jeho obličej, zrůzněný kolosálním hněvem, bylo: "Je mi to moc líto."

"Starou bačkoru, líto," odsekl.

Všimla si, že měří asi tak šest stop, má tmavé vlasy, nyní spleené vodou, a tmavě hnědé oči, v nichž nyní doutnala zuřivost.

"Nechtěla jsem přejít tu kočku," dodala.

"Jakou kočku?" vyštěkl.

Přirozeně že ta pitomá kočka mezitím utekla - a s ní i možnost obhájit své pohnutky.

"Vběhla na silnici," vykládala nejspíš. "Dupla jsem na brzdu a... Je mi to líto. Vážně."

Nezdálo se, že by mu za mák záleželo na tom, jestli jí to je líto, nebo ne. Pořád jen zíral na svůj drahý autíček - pochopila, že je asi zbrusu nový, nebo skoro zbrusu nový - zatímco ona z blatníku auta (teď teprve si uvědomila, že je to acura) přenesla pozornost na čelní masku svého plebejského VW a pak na stopy, které na mokřém asfaltu zanechaly smýkající se pneumatiky. Stopy jasně vytyčily, kudy se její autíčko ubíralo předtím, než způsobilo takovou spoušť. Vinna ve smyslu obžaloby, Vaše Ctihodnosti. Potřásla hlavou, jako by ji to všechno udivilo, ovšem on ani v nejmenším nehodlal připustit jakékoli pochybnosti o její vině; šileně zuřil, i když byl svým způsobem roztomilý.

Jsem právnická," řekla mu. "Vím, co musíme..." "Já jsem taky advokát," opáčil. To byl začátek.

"Hned po rozmluvě s Sheedem se Matthew minulého pondělí rozjel do společnosti Floridské slunce a pláž," oznámil jí Warren po telefonu.

"To víš od Sheeda?" zeptala se Toots.

"Od Steadmana. Sheed by mi neřekl, ani kolik je hodin."

"Jak se jmenuje ten chlap u té firmy? Myslím to Slunce a pláž."

"Lonnie McGovern."

"Už tam letím," prohlásila Toots. "Kde budeš ty?"

"V nemocnici. Chci se podívat, co měl Matthew u sebe, když ho přivezli."

"A kde potom?"

"Podle toho, co najdu. Mimochodem, Sheed jezdí žlutým jaguárem."

"Maria má červený mercedes."

"To je zatím všecko."

"Zavolám ti pak domů."

"Fajn." Warren zavěsil.

Zaměstnanec společnosti Floridské slunce a pláž si potrpěl na blondýnky.

Skoro okamžitě začal Toots vykládat, že i jeho žena je blond a jeho dcery také a že prý dával blondýnkám přednost celý život - i když on sám neměl štěstí, protože, jak sama vidí, má obyčejné hnědé vlasy.

Řídnoucí hnědé vlasy, pomyslela si Toots, ale neřekla nic.

"Vždycky si rád popovídám s blondýnkou." Široce se usmál.

Kromě řídnoucích hnědých vlasů měl ke vši směle ještě vodově modré oči, tenké rty a nos, jaké se prodávají v obchodním domě s přidělanými okuláry s černými obroučkami a s ježatým knírkem. I on čistou náhodou nosil brýle s černými obroučkami a měl také ježatý, černý knírek. Jmenoval se Lonnie McGovern a svěřil se Toots, že kromě blondýnek má slabost také pro Cincinnati ve státě Ohio, odkud pochází.

"Přistěhovali jsme se sem se ženou a dětmi před šesti lety," vyprávěl jí, prohlížeje si obdivně její nohy, prsa a hlavně světlé vlasy, které se mu tolik líbily. Toots nechápala, jak si vůbec může myslet, že na to má právo, ale nechala to být. Přišla sem, aby se dověděla, o čem spolu McGovern a Matthew hovořili minulé pondělí.

"V telefonu jste se zmínila," řekl McGovern, "že vyšetřujete..."

"Ano..."

"To střílení..."

"Ano, v pátek v noci," přisvědčila Toots.

"Dobře, ale nechápu, co to má společného s firmou Slunce a pláž. Nebo dokonce se mnou."

"Postupujeme po jeho stopách," vysvětlovala Toots.

"Prosím?"

"Chceme zjistit, jestli to střílení nezapříčinilo něco, co udělal nebo řekl."

"No, já vás teda můžu ubezpečit," prohlásil McGovern a zvedl obočí blíže k ustupujícímu okraji své křtiny, "že nic, o čem se mluvilo v této kanceláři, nemůže ani v nejmenším souviset..."

"Snad kdybyste mi pověděl, o čem jste mluvili," navrhla Toots. "Abych to mohla posoudit sama."

Zdálo se, že McGovern náhle jaksi ochladl ve svém obdivu vůči blondýnkám. Byl na ni příjemný pohled, jak tu tak seděla na roztomilé zadničke v koženém křesle naproti jeho stolu, jednu krásnou nohu přehozenou přes druhou, světlé vlasy, které před chvílí obdivoval, jí padaly na ramena, určitě byla hodná obdivu a stála za to, aby po ní člověk hodil očkem - dokud se ovšem nestřetl s jejím pohledem. Její hnědé oči na něj upřeně hleděly. A kromě očí zde byla ústa, bez úsměvu, jež dávala McGovernovi jasně najevo, že tohle je vážné jednání, i když je Toots náhodou blondýnka, a bez ohledu na to, že si McGovern právě blondýnky zvláště oblíbil. Aspoň do této chvíle je měl v oblibě. Teď si ji prohlížel přes stůl a nechápal, jak se mohlo stát, že se ty hebké světlé vlasy zničehonic změnily v planoucí zlatou přilbici.

Ženský, pomyslel si a těžce vzdechl. "Pan Hope za mnou přišel s nabídkou. V zastoupení George Steadmana a cirkusu Steadman & Roeger."

"Můžete mi povědět...?"

"Nemyslím, že bych s vámi mohl diskutovat o podmínkách, které nám nabídl."

"Zatím vím, že pan Steadman má v úmyslu koupit státní tržiště."

"Odkud to víte?"

"Od Marie Torranceové. Je spolumajitelkou cirkusu, ví velice dobře..."

"Tak se na tu nabídku zeptejte jí."

"Mě opravdu nezajímá, o kolik dolarů se jedná, pane McGoverne."

"Pan Hope přišel s nabídkou," opakoval McGovern. "Opravdu si myslím, že to je všechno, co vám v tuto chvíli smím prozradit."

"A kdy myslíte, že byste mohl prozradit víc?" otázala se Toots.

"Je mi líto, slečno Kileyová, ale určitě chápete, že finanční záležitosti, projednávané v této kanceláři..."

"Já přece nepotřebuju vědět, kolik peněz vám za ten pozemek nabídl," namítla Toots. "Snažím se zjistit, jestli se snad pan Hope kromě toho pozemku nezmínil ještě o něčem jiném."

"Jako třeba o čem?"

"Jako třeba o čemkoli, co by mohlo tomu prodeji bránit."

"O žádných překážkách nehovořil. A nechápu, proč by měl. Když sem přijde člověk s úmyslem koupit atraktivní kus půdy, určitě nebude prodejce předem upozorňovat na žádné..."

"A co kdyby prodejce upozornil jeho?"

McGovern se na ni podíval.

"Jsou nějaké překážky, bránící odkoupení toho pozemku?"

McGovern na ni hleděl.

"Pane McGoverne, mluvili jste s panem Hopem o něčem, co by koupi toho pozemku mohlo zabránit?"

"Ano," zabručel McGovern. "Vlastně..."

... na ten problém přišla řeč krátce po Matthewově příchodu. Když McGovernovi telefonoval, vysvětlil mu jenom, že zastupuje jistého zájemce o koupi státního tržiště. Pokud ví, tak Floridské slunce a pláž...

"Ano," přerušil ho McGovern.

"... zastupuje vlastníka nebo vlastníky toho pozemku a říkal jsem si, jestli bych se u vás v pondělí odpoledne nemohl zastavit..."

"V pondělí mám čas jenom ve čtyři," sdělil mu McGovern.

"Budu tam," slíbil Matthew.

Deset minut po Matthewově příchodu McGovern připustil, že ohledně vlastnictví pozemku není vše úplně jasné.

Majitel, jeden floridský obchodník, který se dal na spekulaci s půdou...

"Jak se jmenuje?" přerušil ho Matthew.

McGovern na okamžik zaváhal a zvažoval, jestli je v pořádku prozradit jméno klienta, kterého jejich firma zastupuje.

Očividně však nedostal žádné pokyny v opačném smyslu. Sundal si brýle s černými obroučkami...

Matthew skoro čekal, že s nimi sundá i nos a knírek.

... přešlá skla kravatou, znovu si brýle nasadil, řekl "John Rafferty" a tázavě zvedl křovinaté obočí, jako by čekal, že Matthew to jméno bude znát. Matthew ho neznal.

"Před patnácti měsíci," vykládal McGovern, "se Rafferty zadlužil až nad hlavu kvůli tenisovému klubu, který koupil v Lauderdale. Navštívil jistého přítele tady v Caluse a požádal ho o půjčku dvou miliónů dolarů..."

Matthew neměl žádného přítele, který by mu mohl půjčit dva milióny dolarů. Nic na to neřekl.

"Je to moc úspěšný podnikatel," dodal McGovern. "Když vám povím, jak se jmenuje, určitě budete okamžitě vědět, o koho jde."

"Tak proč jste mi to ještě nepověděl?" prohodil Matthew a povzbudivě se usmál.

Znovu se zdálo, že si McGovern není jist, zda si může dovolit podat takovou informaci. Očividně však i nyní dospěl k názoru, že tím nic neriskuje. "Andrew Byrd," řekl, "je majitelem poloviny nemovitostí na Lucy's Circle a kromě toho vlastní soustu akrů půdy kolem letiště."

Matthew přikývl. Byrdovo jméno, navzdory McGovernovu tvrzení, mu nic neříkalo, avšak Lucy's Circle byl umělý ostrov, sloužící jako luxusní mezistupeň spojující pevninu se dvěma poloostrovy. Celý Lucy's Circle byl velkým luxusním prostorem, určeným pro nákupy Calusanů. V porovnání s ním všechna ostatní taková místa byla jen obyčejnými samoobsluhami. Matthew poslouchal dál.

Rafferty tedy zřejmě požádal Byrda o půjčku dvou miliónů dolarů a zavázal se platit úroky v maximální zákonem povolené výši pětadvaceti procent. Byrd to považoval za dobrý obchod. V minulosti už s Raffertym měl co do činění a on mu vždycky zaplatil všechno do haléře. Ale jako záruku si vymíral uvalení hypotéky na třicetiačkovou parcelu...

"...na rohu Barringtonovy a Wellesovy, tedy takzvané státní tržiště," vyprávěl McGovern.

Matthew ho už v myšlenkách předběhl. Rafferty nepochybně dluh řádně nesplácel a Byrd požádal soud o nucený prodej zástavy. Protože McGovern mluvil o nejasnostech spojených s vlastnictvím, Matthew usoudil, že konečné soudní rozhodnutí ještě nepadlo, ale řízení už probíhá. Jinak by McGovern nemluvil o nejasnostech, ale o věčném břemeni. Jinými slovy, McGovern ho varoval, že...

"...na tom pozemku je hypotéka; tu bude třeba vypořádat a teprve potom bude možné pozemek převést na nového majitele."

"Za hypotéku nenese kupec žádnou odpovědnost," namítl Matthew.

"To souhlasí. Hypotéku by musel vyplatit pan Rafferty."

"Což činí dva milióny dolarů, jak jste říkal."

"Ano. Plus pětadvacetiprocentní úrok za patnáct měsíců. Plus přiměřený zisk z investice."

"Jsem zmocněn vám za tu parcelu nabídnout dva milióny dolarů," prohlásil Matthew.

"To by nestačilo ani na hypotéku," namítl McGovern.

"Promluvíte o tom s panem Raffertym?"

"Vím, že takovou nabídku určitě odmítne."

"Nechápu proč. Pozemky v té části města nemají větší hodnotu než sto tisíc za akr."

"Spíš dvě stě tisíc," tvrdil McGovern.

"Šest miliónů dolarů za takovou parcelu by byla nekřesťanská suma."

"Pan Rafferty už odmítl nabídku čtyř miliónů."

"Co na to říkal pan Byrd?"

"Zatím neměl příležitost se k tomu vyjádřit. Ještě nejste ani v předsíni, pane Hope."

"Povězte mi přesně, co myslíte tou předsíní?"

Byrd chce zpátky své dva milióny, úroky a výdaje spojené se soudním řízením. A, jak už jsem říkal, přiměřený zisk.

Kdybyste v tuto chvíli přišel s přijatelnou nabídkou - a po pravdě řečeno, pane Hope, dva milióny jsou směšná částka - stejně bychom nestihli transakci uzavřít dřív než, no... asi za měsíc? Nebo ještě později? Pro přehlednost předpokládejme, že bychom to uzavřeli do prvního května. Tou dobou už by úroky nabíhaly šestnáct měsíců asi po čtyřiceti tisících měsíčně, plus mínus pár haléřů, to dělá šest set šedesát šest tisíc a nějaké drobné, plus výlohy na proces - a dobře víme, kolik si dneska advokáti nechají platit, že ano? Plus šestiprocentní zisk z dvoumiliónového základu - a jsme někde okolo těch čtyř miliónů."

"Já bych řekl spíš kolem tří miliónů," opravil ho Matthew. "Co by řekl Rafferty na takovou nabídku? Zaplatíme najednou, ne na splátky."

McGovern se na něj zahleděl.

"Počítejte, že by váš klient shrábl půl miliónu a Byrd dostane zbytek," dodal Matthew. "Oba by ušetřili spoustu času a peněz na nekonečné právní spory a..."

"Pana Byrda já nezastupuju," přerušil ho McGovern.

"No, ale co myslíte, že řekne pan Rafferty na příležitost získat půl miliónu? Kdyby Byrd vyhrál a došlo na nucený prodej, nemusel by váš klient dostat vůbec nic."

"Mhmm," zamručel McGovern.

"Tak co vy na to?"

"Musel bych se ho zeptat."

"Udělal byste to, prosím? A když mi povíte, kde najdu pana Byrda, spojím se s ním přímo."

"Má kancelář v Newtownu," řekl McGovern.

Oknem za McGovernovými zády svítilo do místnosti odpolední slunce. Toots zamžkala očima.

"V Newtownu?" opakovala.

"Andrew Byrd je černoch," vysvětlil jí McGovern.

Dračice, která měla v nemocnici u Samaritánů na starosti sklad, byla v bílé uniformě jako ostatní sestry a na její černé plastové jmenovce stálo: Dorothy Pierceová, registrovaná zdravotní sestra. Z toho Warren usoudil, že je to pravá, nefalšovaná zdravotnice, ačkoli vůbec nechápal, proč plýtvají kvalifikovaným personálem na oddělení, kde se skladují osobní věci pacientů.

Zastavil se v recepci, aby se poptal, jak se daří Matthewovi, a potom sjel výtahem do hlubin nemocniční budovy, kde držela hlídku Dorothy Pierceová. A zdravotnice Dorothy Pierceová nyní soukromému detektivu Warrenu Chambersovi

vysvětlovala, že rozhodně nemůže nahlédnout do diáře pana Hopa.

"Pročpak ne?" divil se. "Říkala jste, že ho měl u sebe, když ho přivezli."

"Přesně tak," přikývla. "Měl ho u sebe."

"No a?" zarazil se Warren.

"Což znamená, že je to jeho osobní majetek," dodala.

"Chci se do něj jenom podívat" namítl Warren.

"Za jakým účelem?" chtěla vědět.

"Potřebuju si opsat..."

"To by bylo porušení práv pacienta."

"Nenechala jste mě domluvit."

"Slyšela jsem dost na to, aby mi bylo jasné, že..."

"Ale nevíte, co si chci opsat."

"A co si tedy chcete opsat, pane Chambersi?"

"Jeho záznamy o schůzkách z minulého týdne."

"To je proti předpisům," prohlásila. "O tom nechci ani slyšet."

"Slečno Pierceová..."

"Paní Pierceová."

"Paní Pierceová, můj dobrý přítel leží tam nahoře, je ve velmi vážném stavu a já se snažím zjistit, co z toho, co minulý týden udělal, mohlo zapříčinit, že po něm někdo vystřelil. Když mi nepůjčíte ten zápisník..."

"To tedy nepůjčím."

"Požádám jeho partnera z právnické kanceláře, aby požádal soud o příkaz..."

"Nezkoušejte to na mě."

"Buď jeho partnera, anebo někoho z detektivů, které znám."

"Například koho?" zajímala se paní Pierceová.

"Například mě," pronesl za jejími zády Morris Bloom, který právě stanul ve dveřích.

Matthewův diář byl vázaný v jemné hnědé kůži; koupil si ho v jednom obchodě na Lucy's Circle. Uvnitř knížečky o rozměrech čtyři krát šest palců byl na každé dvoustraně týden rozdělený přibližně na polovinu, čtyři dny od pondělí do čtvrtka vlevo a zbývající tři dny na pravé straně. Warren si stránky diáře okopíroval na xeroxu v kanceláři nemocnice, když se konečně podařilo přemoci odpor dračice ze skladu tím, že jí Bloom ukázal svůj odznak.

Na první řádek v prostoru vymezeném pro pondělí 21. března si Matthew zapsal tato slova: Zavolat Felicity Codlowové, FSU. O několik řádků pod tím stálo: Cirkus, 14.00. A hned pod tím: Lonnie McGovern, Slunce & pláž, 16.00.

Když Warren tyhle zápisky pročetl, uvědomil si, že zmínku o zamýšleném telefonátu si Matthew zapsal až po nedělní návštěvě u Marie Torranceové, ale ještě předtím, než se v pondělí vydal do cirkusu. Warren neměl ani tušení, kdo je Felicity Codlowová, ale věděl, že FSU je zkratka Floridské státní university, a také si vzpomněl, že jedna z jejích poboček stojí v Sarasotě u nového letiště, určeného pro cestující ze zdejšího trojměstí.

Dvacet minut po osmnácté hodině, když se Bloom s Matthewovým diářem v ruce odebral zpátky do své kanceláře, pátral Warren v telefonním seznamu oblasti Sarasota/Bradenton/Calusa po číslech FSU, vytočil jedno z nich a ženu, která zvedla telefon, požádal, aby ho spojila se slečnou Codlowovou.

"Paní Codlowovou, ano," odvětila. "Počkejte okamžik."

Warren čekal.

"Historie," ozval se ze sluchátka ženský hlas.

"Haló," řekl Warren. "Paní Codlowovou, prosím."

"Kdo volá?"

"Warren Chambers."

"Smím vědět, oč se jedná, pane?"

Oslovením pane Warrena nijak neobměkčila; tohle prostě nesnášel. Ze všeho nejhorší byly vždycky sestry v lékařských ordinacích. Voláte doktorovi, protože chcete mluvit s doktorem, a ne s nějakou slepicí, která chce vědět, oč se jedná. Warren byl vždycky v pokušení odpovědět, že mu kape z penisu.

"Jde o soukromou věc," odpověděl.

"Okamžik."

Opět čekal.

"Stuartovská Anglie," ozval se přísný hlas.

"Chtěl jsem mluvit s paní Codlowovou," řekl Warren.

"Já jsem paní Codlowová."

Byl si jistý, že se před chvílí představila jako Stuartovská Anglie, ale přesto se do toho vrhl po hlavě. "Tady je Warren Chambers," představil se. "Jsem soukromý vyšetřovatel a pracoval jsem často pro Matthewa Hopa..."

"Ano, propána, jak mu je? Slyšela jsem to tuhle večer v televizi. Co se mu to pro všechno na světě stalo?"

"No, jak víte..."

"Ještě minulé pondělí jsme spolu mluvili. Co..."

"Proto vám..."

"... proboha hledal v Newtownu tak pozdě večer?"

"Vím, že měl v úmyslu vám telefonovat..."

"Ano, volal mi."

"Kvůli čemu, paní Codlowová?"

"Nu, on ví, že vyučuji dějiny Anglie... já a můj manžel se s ním známe ze společnosti, víte, s ním i se Susan, poznali jsme je, ještě než se rozvedli. Nejspíš ho napadlo, že by se mě mohl zeptat na lovelock."

"Promiňte, co jste to...?"

"Lovelock."

"Cože... promiňte, paní Codlowová, ale já nevím, co to znamená, lovelock."

"Lovelock - tak se říkalo pánským účesům v sedmnáctém století. Byl to účes."

"Účes?"

"Ano. Ten styl přišel v Anglii do módy za vlády Jakuba Prvního. Víte, já vyučuji dějiny Anglie za vlády Stuartovců..."

"Chápu."

"Šestnáct set tři až sedmnáct set."

"Aha."

"Jakub První si nechal jeden pramen vlasů na levé straně hlavy narůst mnohem delší než ostatní vlasy. Říkalo se tomu lovelock. Vlasy se sčesávaly od krku dopředu a obyčejně se nosily nedbale přehozené vpředu přes rameno. Někteří muži si je zdobili stužkou, uvázanou jako mašle. Byl to tenkrát poslední výkřik módy."

"Aha. A... Matthew vám volal, aby se vás zeptal na ten hm..."

"Lovelock, ano. Puritánský spisovatel William Prynne o tomto stylu sepsal dlouhé pojednání. Nazval je Unloveliness of Lovelockes (Nemilé lovelocky; pozn. překl.); tehdy v roce 1628 se to psalo s e. Nechcete si poslechnout, co o tom napsal?"

"No... hm... tak dobře," souhlasil Warren.

"Napsal, cituji: ‚Nekonečné množství hříšných podivností a nestvůrných rozmařilostí zplodil náš marnivý, výstřední, lenivý, nadutý, zněklý a prostopášný věk; zjevují se ve všech částech světa...‘"

"Ano, ale co si o tom doopravdy myslel?" přerušil ji Warren.

"Vskutku." Paní Codlowová vypukla v perlivý, jemný dívčí smích. "Dále píše: ‚Dnes však chci pozvednout hlas proti jedinému hříšnému, nestydatému a neslušnému rozmaru, který v posledním čase hyzdí vzhled mnoha zženštilých, nemravných prostopášníků, výstředních a marnivých osob mužského, a tedy ušlechtilějšího pohlaví, těch mužů, kteří si pěstují a na odiv staví onu nepřírozenou nestydatost, zženštilou kadeř, čili lovelock, jak to sami nazvali. Tyto lovelocky jsou dílem samého ďábla!‘ A tak dále a tak podobně, je toho dobrých třiašedesát stránek textu, odporujícího všem zásadám logiky. Ušlechtilější pohlaví, no ovšem!"

"Pověděl vám Matthew, proč se zajímá o módu účesů?"

"Nu, pravděpodobně prováděl nějakou rešerši."

"Jakou rešerši?"

"Asi musel být v nějaké knihovně. Zjistil prý, že Lovelock je jméno jednoho městečka v Nevadě a také prý se tak jmenoval nějaký olympionik, který zahynul..."

"Zahynul?" zavětil okamžitě Warren.

"Ano, v Brooklynu ho přejel vlak. V roce 1949. Dr. John E. Lovelock bylo jeho celé..."

"Aha," vydechl Warren.

"Pardon?"

"Zajímá se o její prostřední jméno."

"Promiňte, co...?"

"Zajímalo ho její prostřední jméno. Lovelock. Je to prostřední jméno jisté osoby."

"Opravdu?" podivila se paní Codlowová.

"Ano. Jedné ženy, s níž se den předtím sešel."

"Aha." Tón jejího hlasu ale naznačoval, že jí Warrenovo vysvětlení moc nepomohlo. "V každém případě mi telefonoval, protože někde narazil na zmínku o lovelocku jakožto módním prvku a chtěl se o tom dovědět víc. Vzpomněl si, že vyučuji stuartovskou Anglii..."

"Ano."

"A napadlo ho, že bych o tom mohla něco vědět."

"A vy jste věděla."

"Věděla. Historie někdy přináší zábavné doplňkové poznatky, víte. A kromě toho, Jakubův spor s puritány byl z historického hlediska nesmírně závažný."

"Takže jste Matthewovi pověděla..."

"Víte, netušila jsem, že pátrá po jménu."

"Ano."

"Prostě jsem mu řekla, co to byl lovelock."

"Řekla jste mu..."

"Že to byla kadeř. Dlouhý, kadeřavý pramen vlasů."

"Kadeř," opakoval Warren.

"Ano. Prostě lokýnka."

3. Vprostřed čelička...

Boom se poprvé setkal s Matthewem Hopem právě zde, v kanceláři ve třetím patře budovy, pro jejíž pojmenování město Calusa vynášlo diskrétní eufemismus Budova veřejné bezpečnosti. Je to ale úplně obyčejná policejní stanice, vystavěná z cihel v několika různých hnědých odstínech, s průčelím, jehož architektonickou strohost narušují jen úzká

okna, připomínající střílny v pevnostní zdi - což při floridském podnebí není špatný nápad.

Do budovy se vcházelo bronzovými vchodovými dveřmi a pak jste vyjeli výtahem do recepcce ve třetím patře, kde z podlahy vyrůstala oranžová roura potrubní pošty jako předimenzovaný periskop. Policistce v uniformě, sedící za stolem u dřevem obložené stěny, jste oznámili, že chcete mluvit s detektivem Morrisem Bloomem, ona ho o tom uvědomila prostřednictvím nového zařízení, "komunikační ústředny", umístěné na jejím stole, nasměrovala vás do kanceláře na konci chodby a tam jste ho našli. Bloom byl hřmotný chlap, asi pětáctiletý, vysoký šest stop a jeden palec. Po nedávném výletu na sever vážil necelých dvě stě liber.

Pokud si Bloom dobře vzpomínal, v den, kdy poprvé potkal Matthewa, byl oblečen skoro stejně jako dnes. V pomáchaném modrém obleku a zmuchlané košili s modrou vázankou. Klasický model elegantního oblékání - ale tak prostě vypadal vždycky, když spal v šatech, jako se mu to přihodilo noc předtím. Dnes měl možná o pár liber víc než tenkrát, ale jeho liščí tvář se nezměnila, také nos, který utržil už mnoho ran, zůstal stejný, jakož i rozježené obočí a tmavé, hnědé oči, kvůli nimž neustále vypadal, jako by se každou chvíli měl rozbrečet, i když nebyl smutný - což je u policajta nepříjemný handicap.

Po pravdě řečeno, dnes, v úterý ráno, byl obzvláště zasmušilý, protože před chvílí telefonoval do nemocnice, kde mu řekli, že stav Matthewa Hopa je "sice stabilní, ale kritický" - čert ví, co tím vlastně mysleli. A tak teď seděl v kanceláři a čekal na muže jménem Andrew Byrd. Podíval se na hodiny - měl by tu být za pět minut - a vzpomínal na první slova, která mu Matthew tehdy řekl: "Jsem advokát, vyznám se ve svých právech,"

Bloom znal spoustu pouličních povalečů, kteří také znali svá práva, takže s ním příliš nehnulo zjištění, že tenhle filuta, vědomý si svých práv, je náhodou advokátem. Advokát neadvokát, v noci předtím, než ho Bloom poprvé v životě uviděl, tenhle Matthew Hope spal s ženou, kterou později někdo utloukl.

"Teda, pane Hope, technicky vzato, jsme vás zadrželi jako důležitého svědka a mou povinností je poučit vás o vašich právech. Dělámpolicajta už skoro dvacet pět roků a neexistuje nic, co by mě štvalo víc než recitovat

Mirandův-Escobedův zákon. Ale pokud jde o výsledky, jednu věc jsem se naučil: je lepší se pojistit než pozdě litovat. Takže, jestli vám to nevdá, prostě vám oddrmlím vaše práva a budeme to mít z krku."

"Když vám to udělá radost," mínil Matthew.

"Když jde o vraždu, nemám radost vůbec z ničeho, pane Hope, ale takhle aspoň na tom budeme od začátku oba stejně, přesně tak, jak si to přeje Nejvyšší soud. Dobrá?"

"Fajn," přikývl Matthew.

Parchant nafoukaná, pomyslel si Bloom.

Ale během výslechu se nějak přihodilo, že změnil názor. Uklidnil se a zeptal se ho: "Říkáte, že když jste odcházel, byla ještě živá, hm?"

"Až moc živá," odpověděl Matthew.

"Myslím, že to tak mohlo být." Bloom pokývl hlavou.

Matthew si ho upřeně prohlížel.

"Pane Hope, v mojí branži si člověk časem vypěstuje něco, čemu Ernest Hemingway říkal vnitřní sračkodetektor. Znáte Ernesta Hemingwaye? Toho spisovatele?"

"Znám ho."

"Člověk se naučí odhadnout, jestli někdo mluví pravdu, nebo lže. Při vaší práci je to určitě stejné. Myslím, že mluvíte pravdu."

Matthew na něj pořád upřeně hleděl.

"Jestli se mýlím, můžete mě žalovat," dodal Bloom.

Nemýlil se.

Rozezněl se bzučák na jeho stole.

Zvedl sluchátko.

"Balistika na šestce," oznámil mu ženský hlas.

"Díky, Lois." Stiskl tlačítko číslo šest a ohlásil se: "Bloom."

"Maury, tady je Ed Raines, jak se vede?"

"Fajn, Ede. Co máš?"

"Záleží na tom, co už víš," mínil Raines. "Pokud vím, tvoji lidi hned na místě činu odhadli ty kulky na ráži dvaadvacet, což přesně odpovídá skutečnosti. Všechny tři střely pocházejí z nábojů ráže dvacet dva, typu long rifle, dvě jsou silně deformované, jedna je čistá a rovná jedna báseň. Nábojnice se nenašly, je to tak?"

"Ano."

"Což odpovídá našim zjištěním."

To znamenalo, že Raines poznal, že se nestřílelo z automatické pistole. Při každém výstřelu z automatu vylétne ze zbraně prázdná nábojnice. Ty se obvykle najdou na místě činu, protože střelec málokdy má dost času, aby je po sobě sesbíral. Při střelbě z revolveru však zůstávají prázdné nábojnice v bubínku. Bloom věděl, že lidé z oddělení balistiky dokáží identifikovat neznámou zbraň buď podle kulky, nebo podle nábojnice. Jak to dělali - to byla jiná věc.

Podobně jako právníci a lékaři, kteří si vymysleli své vlastní tajné jazyky, jimž rozumí jen oni, a tím pádem si mohou účtovat do nebe volající sumy, i když nejde o nic víc než o běžný překlad do normální řeči, také balističtí experti mají spoustu tajemných výrazů a šifer, jako třeba zkrut, rýhování, dopad, naměř, závěr, drážky, ústí či vyrážec.

Bloom však věděl, že u všech pistolí stejné značky a ráže jsou čtyři údaje neměnné. Balistikové zjistí počet rýh na kulce, změří jejich šířku a zkontrolují směr a sklon vinutí. Počet, šířka, směr a sklon. PŠSS. Zní to jako název nějaké pošahané rozhlasové stanice z New Jersey. Jeden, dva, tři, čtyři údaje, které technici porovnají se svými tabulkami a nákresy a ejhle...

"Je to tuponosá pistole typu Iver Johnson Trailsman," řekl Raines. "Model šedesát šest. Vyrábí se v rážích osmatřicet, dvaatřicet a dvaadvacet long rifle - to je právě ona. Bubínek na osm nábojů..."

"Ze kterých tří někdo vystřelil na Matthewa," pomyslel si Bloom.

"... z popouštěné oceli, v modročerné povrchové úpravě, s chromovaným lemem na bubínku. Váží pětadvacet uncí a hlaveň je dlouhá dva a tři čtvrtě palce. To je prozatím všechno. Dejte nám vědět, až seženete něco, z čeho si budeme moct vystřelit na zkoušku."

"Auvai!", zabědoval v duchu Bloom.

"Díky, Ede," řekl nahlas.

"Rádo se stalo," ujistil ho Raines a zavěsil.

Skoro okamžitě, jakmile Bloom odložil sluchátko, přístroj opět zabzučel. Zvedl je.

"Přišel za vámi pan Byrd," hlásila Lois.

"Pošlete ho hned dál," požádal Bloom.

* * *

O tom, co se Matthewovi přihodilo, se dověděla v sobotu ráno. Slyšela to v rozhlasových zprávách cestou na hodinu aerobiku a zavolala sice hned do nemocnice, aby se zeptala, jak se mu daří, ale teprve dnes se rozhodla sem přijít. Jejich rozhárané manželství skončilo rozvodem, překypujícím jízlivostmi. Ještě po dvou letech, když se potkali na jednom večírku, sotva dokázali jeden s druhým promluvit.

"Ještě se zlobíš?" zeptala se.

"Kvůli čemu?"

"Kvůli Joannině škole."

V souladu s rozvodovým ujednáním měla právo poslat Joannu do jakékoli školy podle vlastního uvážení. Rozhodla se pro školu v Massachusetts. A teď chtěla vědět, jestli se ještě zlobí.

"Vlastně si myslím, že by ji to mohlo prospět," odpověděl. "Když si od nás obou trochu odpočine."

"To mě taky napadlo," přisvědčila.

Dlouhé šaty rudé jako oheň jí držely jen na nadrech. Zamyšlené černé oči v oválné tváři, hnědé vlasy zastřížené do cípu a plná, našpulená ústa rozmrzelé, zpovykane a vzdorné krásky. Na uších se pohupovaly černé perly. Ty náušnice jí daroval k desátému výročí jejich svatby. O tři roky později se rozvedli.

Nyní, dva roky poté, stáli na terase s výhledem na pláž, táhnoucí se až k hladině oceánu. Od měsíce v úplňku se po hladině táhla stříbrná stezka. Odněkud zdola voněl do noci jasmín. Na pláži nějaká mládež vyhrávala na kytaru. Zase jako tehdy na nábreží v Chicagu. Jenže tenkrát večer, když se seznámili, hrála mandolína a voněly mimózy.

"Věděla jsem, že tu dnes večer budeš," sdělila mu Susan. "Muriel mi volala a zeptala se mě, jestli mi nevadí, když tě pozve taky. Upozornila tě, že tady budu?"

"Ne."

"A přišel bys? Kdybys to věděl?"

"Nejspíš ne," přiznal se. "Ale jsem rád, že jsem přišel."

Ženě v recepci se málem představila jako jeho manželka. Už je to tolik let a ona se jaksi pořád ještě cítí být jeho ženou.

"Byli jsme manželé," řekla místo toho. "Doufala jsem..."

"Pan Hope zatím nemá povolené návštěvy," přerušila ji recepční.

"Můžete mi povědět, jak mu je?"

"Jeho stav je stabilizovaný."

"Není tu někde jeho ošetřující lékař?"

"Zeptám se." Recepční vzala do ruky sluchátko, stiskla pár tlačítek a chvíli čekala. "Mary, je u vás na patře doktor Spinaldo?" Naslouchala, pokývla hlavou a dodala: "Je tu bývalá žena pana Hopa, chtěla by s ním mluvit. Ano, se Spinaldem."

Susan mlčela.

"Tady v recepci," říkala žena do sluchátka. "Jak se jmenujete, paní?"

"Susan Hopeová."

Pořád ještě Susan Hopeová, pomyslela si. I po těch letech...

"Susan Hopeová, opakovala recepční do telefonu. "Mám ji poslat nahoru?" Znovu chvíli poslouchala a řekla: "Ne, bývalá žena. Mohl by s ní Spinaldo promluvit? Dobrá. Pošlu ji hned nahoru." Zavěsila sluchátko. "Čekárna JIP, čtvrté patro." Podala Susan kartičku s nápisem NÁVŠTĚVA.

"Děkuju vám." Susan prošla kolem strážného v uniformě a rychle zamířila k výtahu. Dveře se otevřely a z nich se vyhnula skupina sester v bílých nažehlených uniformách.

Byl to náhlý večírek, všichni muži přišli v bílých žaketech a ženy v dlouhých lesklých róbach. Bubeník orchestru odešel na pláž zahnat ty výrostky, co tam tiskali do kytary, a pak se vrátil ke klavíristovi a baskytaristovi na dvorku před parketem. Hráli teď "Stalo se v Monterey". Měsíc byl v úplňku. Mexický záliv se típyl jako roztržité sklo.

"Na co myslíš?" zajímala se Susan.

"To nesmím povědět, zavřeli by mě," usmál se.

"Je to tak zlé?"

"Tak dobré."

"... tak dávno tomu již," jak praví básník.

"Dnes večer vypadáš nádherně."

Zdrženlivě se usmála.

"Ty taky vypadáš skvěle."

"Díky."

"... rty rudé jako víno," jak praví básník.

"Jenže, Matthew, tobě to ve smokingu sluší vždycky."

Znovu se na ni zahleděl.

"Něco se děje?" podivila se.

"Jo, pojďme odsud pryč," vyhrkl překotně.

Dveře výtahu se otevřely. Jakási sestra vytlačila ven staříka na pojízdném lůžku a Susan za ní vyšla do chodby ve čtvrtém patře. Rozhlédla se po tabulích a na jedné z nich se dočetla, že jednotka intenzivní péče je na pravé straně. Náhle pocítila velký strach; bála se, že jí doktor oznámí, že Matthew umírá, nebo už dokonce zemřel.

První, koho uviděla v čekárně, byla Patricia Demningová. Zauvažovala, jestli nemá odejít. Místo toho však k ní přistoupila, podala jí ruku a oslovila ji: "Nazdar, Patricie, jak se máte?"

"Uskutečnila se ta schůzka, kterou si s vámi pan Hope domluvil?" otázal se Bloom.

"Ano," odvětil Byrd.

Byl to vysoký, podsaditý muž. Bloom mu hádal asi pětatřicet let. Na sobě měl konzervativní oblek ze světle hnědého tropika, košili barvy sladké kukuřice a čokoládově hnědou vázanku, připevněnou ke košili jednoduchou zlatou jehlicí s hlavičkou ve tvaru malého štítu se zdobnými iniciálami AB, vyvedenými drobným, zakrouceným písmem, jakoby z nějakého starého svitku. Plet' Andrewa Byrda byla stejné barvy jako jeho kravata.

Seděl před Bloomovým stolem s nohou nedbale přehozenou přes nohu a z jeho chování bylo zřejmé, že je ochoten spolupracovat. Tohle prostředí obvykle na lumpy, které Bloom ve své kanceláři vyslychal, působilo zastrašujícím dojmem a dokázalo je odzbrojit, ale Byrd nebyl lump. Byl to známý a velmi vážený caluský podnikatel a v člancích časopisu Forbes, které o si něm Bloom dal vyhledat v Caluské veřejné knihovně, o něm psali, že vlastní asi šest set miliónů dolarů. Bloomovi sdělil, že mu Matthew zatelefonoval v pondělí jednadvacátého pozdě odpoledne a smluvil si s ním schůzku na příští ráno, dvaadvacátého března.

Na Bloomově stole ležel Matthewův diář, otevřený na stránce s poznámkami k těmto datům. V kolonce 22. března si nejprve zapsal modrým inkoustem: Andrew Byrd, 9.00 a pod to tužkou: John Rafferty, v poledne. Pod tím stálo, opět tužkou, Volat POLMO. Co to sakra znamená, volat polmo?

"Přišel k vám v devět hodin, ano?"

"Na minutu přesně," přikývl Byrd.

"Kde máte kancelář, pane Byrde?"

"V Newtownu. 1217 Kensington Circle. V nákupním středisku. To středisko jsem vystavěl já, pane Bloome. Je to jedno z nejúspěšnějších nákupních center v Caluse. Středisko v centru města je pořád prázdné. Postavili ho už před pěti lety a pořád mají potíže s pronajímáním prostor. Uvědomte si, že Kensington je v Newtownu, což není zrovna růžová zahrádka, ale moje středisko je plné prvotřídních obchodů. Má tam kšeft dokonce i Lord & Tylor, víte v Caluse o jiném místě, kde by měl Lord & Tylor prodejnu? Lord & Tylor, Victoria's Secret, The Coffee Connection, The Sharper Image, Laura Ashley, Barnes & Noble - je tam všechno, na co si vzpomenete, obchody, které byste čekal nejvýš někde v Palm Beach, a já je mám v Newtownu, kde je o život vyjít po setmění na ulici. Však se podívejte, co se stalo panu Hopovi. Do Kensingtonského nákupního střediska chodí lidé z celého trojměstí. Bílí, černí, fialoví - všichni chodí nakupovat ke mně. Mám nejlepší bezpečnostní systém na Floridě. Můžete tam nechat stát cadillac, lexus, beemer nebo mercedes, jakékoli luxusní auto, třeba i rolls, a když si nakoupíte, najdete ho tam, kde jste ho nechal. Já sám jezdím jaguárem, pane Bloome. Každé ráno, když přijedu do práce, ho dávám do garáže v nákupním středisku; je tam celý den v bezpečí. V mém středisku nenajdete vandaly, žádní teenageři tam nedělají binec. Kensington není místo, kde by se mohli poflakovat. Není to žádné nároží. Je to místo, kam lidé chodí nakupovat a pracovat v bezpečném, příjemném prostředí. Jsem pyšný na to, co jsem dokázal. Mám obchodní domy po celé Caluse... k čertu, vlastně po celé Floridě, patří mi půl Lucy's Circle, to asi víte..."

"Ano, vím."

"Jasně, o tom se všude mluví. Je to drahokam v mé koruně. Ale nejpyšnější jsem na to, co jsem dokázal stvořit v Newtownu. Vybudoval jsem prostor, kde můžou bílí i černí nakupovat v klidu a pohodlí. Než jsem to centrum postavil, který běloch jen trochu při smyslech by se odvážil do Newtownu? Jistě, cestou na letiště, to ano, ale to bylo všechno. Teď se jich tam hrnou hejna. A taky černí tam chodí, nejen proto, že to mají blízko, ale proto, že mají něco, nač můžou být hrdí. Přímě v Newtownu existuje místo, které jim umožňuje držet hlavy vzhůru a vážit si sami sebe."

Byrd mluvil pravdu, i když ji trochu přibarvil. Kensingtonské nákupní centrum opravdu mělo nejlepší hospodářské výsledky ze všech podobných podniků, otevřených v Caluse v několika posledních letech. Bylo tam bezpečno, čisto, dobré osvětlení a sídlily tam renomované firmy, o nichž se Byrd zmiňoval. A opravdu se tam stahovali černí i bílí zákazníci z celého trojměstí. Jenomže středisko stálo celé čtyři míle od místa, kde Matthewa minulý pátek večer postřelili. Lidé, co se pohybovali v okolí křižovatky Rooseveltovy a G-Street, sotva chodili v pátek večer nakupovat cukrovinky značky Godiva Chocolatier.

"Proč za vámi přišel?" otázal se Bloom.

Toots Kileyová mu už pověděla, co se Matthew dověděl. Že Byrd žaloval majitele pozemku ve snaze vynutit si soudní rozhodnutí o nuceném prodeji.

"Kvůli parcele na rohu Barringtonovy a Wellesovy," odpověděl Byrd. "Říká se tomu státní tržiště. Jeho klient má zájem to koupit. Firma Slunce a pláž ho upozornila... Floridské slunce a pláž: to je velká realitní společnost na Pineapple Road. Upozornili ho, že jsem majitele zažaloval. Věděli, že by na to stejně přišel, stačilo se trochu poptat. Z jejich strany nešlo o žádnou velkorysost. Vysvětlil jsem panu Hopovi, že o mě v podstatě nejde. Problém je s Raffertym."

"S Raffertym?" opakoval Bloom.

"John Rafferty. Byl jediným majitelem těch třiceti akrů, než mi je nabídl jako zástavu. Pan Hope se zřejmě domníval, že tím, kdo brání případné koupi pozemku, jsem já. Ale to Rafferty..."

... zdržoval projednávání u soudu, jak Byrd Matthewovi vysvětlil, protože mu nechce ten pozemek dát na vyrovnání nesplaceného dluhu.

Matthew seděl naproti Byrdovi v jeho kanceláři v nejvyšším patře Kensingtonského nákupního střediska. Na digitálním kalendáři na Byrdově stole stálo MAŘ 22, oknem za jeho zády proudilo do místnosti ranní slunce a na střeše vedlejší budovy se vlnila hotová džungle bujně zeleně. Středisko otvíralo až v deset. Byrd tu byl už od osmi; jak sám Matthewovi řekl, přichází ve stejnou dobu každý den kromě nedělí.

"Už tři měsíce usiluju o rozhodnutí o nuceném prodeji. Mám na té parcele hypotéku v hodnotě dvou miliónů dolarů a chci svoje prachy zpátky. Plus úroky k datu, kdy soud rozhodne o prodeji, pokud se to vůbec někdy podaří, plus výdaje, které jsem měl s vymáháním dlužné částky právní cestou. Ta půjčka je na pětadvacetiprocentní úrok, což je zákonný limit při částkách od pěti set tisíc výš... no, řekl bych, že vy se asi v zákonech vyznáte."

"Vyznám," přisvědčil Matthew.

"Samozřejmě," přikývl Byrd. "Půjčil jsem peníze Raffertyho společnosti, takže bylo možné požadovat vyšší úrok. Tím pádem to byla obchodní půjčka, chápete?" Úroky nad pětadvacet procent se v tomhle státě považují za lichvu. Tady mají na lichváře spadené..."

"Ano, já vím."

"Ovšem že víte. Nepošlou vás do vězení, ale přijdete o všechny peníze, které jste půjčil. Což je ještě horší než jít do vězení," dodal Byrd a dal se do smíchu.

Matthew mu věřil. Pro Andrewa Byrda by ztráta peněz určitě byla horším osudem než vězení.

"Původní půjčka byla na rok," vysvětloval Byrd. "Dva milióny dolarů na pětadvacet procent, to je slušná investice. Znamená to pět set tisíc dolarů na úrocích, což je slušný zisk za jediný rok. Oukej, když se ukázalo, že Rafferty není schopen splácet, už mi dlužil půl miliónu a za tři měsíce, co od té doby uplynuly, k tomu přibýlo dalších sto pětadvacet tisíc. Tolik dělá sjednané penále ve výši dvě celé osm desetin procenta měsíčně."

"Vy jste právník?" zajímal se Matthew.

"Díky bohu, to ne." Byrd se znovu rozesmál, když si uvědomil, že to řekl v přítomnosti právníka.

"Použil jste slovo 'sjednané', což..."

"Přece je to taky anglické slovo, ne?" podivil se Byrd a rozchechtal se ještě hlasitěji, protože se mu právě podařilo znectit právnickou hantýrku.

"Asi ano," usmál se Matthew. "Ale na celém světě nenajdete advokáta, který by před slovem 'dohodnuté' nedal přednost výrazu 'sjednané'."

"Tak se mi zdá, že vy k takovým advokátům nepatříte," prohodil Byrd.

"Jenom u soudu," připustil Matthew.

Byrd to viděl tak, že mu Rafferty v tuto chvíli dluží 2 265 000 dolarů, nemluvě o výlohách na právní spor ohledně nuceného prodeje. Ze všeho nejvíc se těšil na to, až jednou v jedenáct dopoledne, kdy se v Caluském okrese provádějí nucené prodeje zástav, vyjde šerif před soudní budovu a zahájí veřejnou dražbu třicetiakrové parcely, situované na rohu Barringtonovy a Wellesovy ulice. V tom okamžiku Byrd nabídne 2 625 000 dolarů, které už mu to zatracené tržiště spolykalo, koupí tu parcelu a asi po týdnu dostane poštou oficiální potvrzení o koupi. Pak předá pozemek realitní kanceláři, aby ho prodala. Pokud mu obchodník vyplatí požadovanou cenu, bude mít Byrd vyděláno. Dostane-li méně, než kolik již do té věci investoval, znovu Raffertyho zažaluje, tentokrát pro přecenění skutečné hodnoty. Byrd sice nebyl právník, ale určitě se vyznal v zákonech natolik, aby si zajistil, co mu patří.

"Pochopil jsem," řekl Matthewovi, "že váš klient nabízí za tu parcelu tři milióny. Bral bych to okamžitě. Dostal bych zpátky všechno, co mě to stálo, a zbytek bych předal Raffertymu, jasně, to by bylo báječné. Ale dokud nebudu mít to zatracené soudní rozhodnutí, mám svázané ruce. Rafferty je ten, kdo..."

"To si uvědomuju. Ale myslel jsem, že bych za ním mohl zajít, povědět mu, že jste ochoten zrušit žalobu a dohodnout se..."

"Vy to nechápete. Rafferty nechce tu parcelu prodat. Chce se jí držet až do skonání světa a sledovat, jak stoupá její cena, stejně jako dřív nebo později stoupne v ceně všechno tady na Floridě."

"Všechno snad ne," namítl Matthew.

"Tak skoro všechno," připustil Byrd. "Jde o to... no jen si to představte. Ve skutečnosti ta půda už patří víc mně než jemu. Jde jen o to, aby soud vynesl rozsudek. Tu hypotéku jsem si nechal úředně potvrdit, jakmile jsem dal peníze z ruky. Nikdo jiný v tom se mnou nejede, jediným Raffertyho věřitelem jsem já. Ale na ten pozemek nemůžu sáhnout, ani na nic jiného z jeho majetku, i když se za tu půjčku zaručil on osobně. Na jeho dům za pět miliónů na Whisper Key můžu zapomenout, protože ho chrání zákon o bydlení. Ale on má majetek roztroušený po celé Floridě, jenže já na něj nemůžu, dokud nevyhraju tu soudní při. Je to k smíchu, jak jeho advokáti pořád zdržují jednání. Promiňte, ale nenávidím advokáty, vážně. Člověk by mýsl, že budou chtít klienta ušetřit přehnaných soudních výloh, nemám pravdu?"

Vyřídíme to, a je pokoj. Ale to ne; Rafferty má v úmyslu ten spor protahovat tak dlouho, až budeme oba šediví dědci.

"Leda bych mu řekl, že jste ochoten přijmout dva a půl miliónu. Jemu by zůstalo..."

"Vy tomu pořád nerozumíte," zavrtěl Byrd hlavou. "Ten zkurvysyn to dělá proto... No, nic,"

"Co jste chtěl říci?"

"Jsem černoch, že ano. To jsem chtěl říct. A jsem úspěšnější než on. Kdo postavil Kensington? Rafferty? To určitě. Rafferty nastrkal peníze do nákupního střediska v centru města. A přišel o poslední košili. Nechce, aby jeho pozemek připadl úspěšnému černochovi, o nic jiného tu nejde. Moje černé peníze mu byly dobré, když je potřeboval, ale nepřeje si, abych do svých černých rukou dostal pozemek, o kterém si myslí, že mu ještě patří."

Matthew neodpověděl.

"A on mu vlastně patří, dokud soud nerozhodne jinak. Tak je to, pane Hope. Jestli váš klient o ten pozemek stojí, musí jednat s Raffertym. V tuto chvíli ho může prodat jenom on. A on to neudělá, to vám povídám. Že by přijal nabídku tří miliónů dolarů a pak většinu těch peněz odevzdal mně? Ani náhodou. Radši bude donekonečna dělat obstrukce. Jen si s ním promluvíte a uvidíte sám."

Matthew ještě chvíli mlčel.

Potom řekl: "Tvrdíte, že jde o osobní věc?"

"Ani nevíte, jak moc osobní."

"Chcete říct, že ten člověk kvůli předsudkům..."

"On ani neví, že nějaké předsudky má," opravil ho Byrd. "Když se ho zeptáte, poví vám, že jsem jeho nejlepší kamarád. Hergot, chodili jsme spolu do školy, znám ho odjakživa."

"Ale tvrdíte, že není váš přítel?"

"Tvrdím, že mě nenávidí."

"Tak proč si od vás půjčil peníze?"

"Neměl jinou možnost. Byl v koncích. Koukejte, půjčoval jsem mu peníze i dřív - mimochodem, vždycky mi všechno splatil. Ale tentokrát zabředl moc hluboko. Pořád cpe peníze do toho tenisového klubu; jako by je sypal do bezedné studny, nemá šanci ten klub udržet. A to ho štve, proto se se mnou soudí. Ví, že nedodržel dohodu, ví, že mám právo na ten zatracený nucený prodej, tohle všechno on ví. Ale štve ho, že já si tu sedím v pěkné kanceláři, v nejúspěšnějším nákupním centru ve městě, zatímco jemu už pomalu nepatří ani nočník. Tohle pomyšlení se mu kroutí ve střevech jako jedovatý had. A proto taky nikdy nepřistoupí na nabídku vašeho klienta."

"Přesto jsem povinen mu tu nabídku předložit," mýnil Matthew.

"Jen do toho. Ale nebude vám to nic platné."

"Protože máte pocit, že jde o osobní věc."

"Ano."

"Ale nebyla to přece osobní půjčka."

"Ne, ne, ty peníze mu půjčila moje firma, Lawsonová-Byrd Investments."

"Kdo je Lawsonová?"

"Moje žena. Jmenovala se tak za svobodna. Je také mou společnicí ve firmě."

"Takže vlastně Rafferty dluží ty peníze vám oběma?"

"A nemyslete si, to ho taky pěkně štve."

"Jak to myslíte?"

"Prostě ho to štve, a hotovo. Jeho štve úplně všechno."

"Natolik, že by odmítl nabídku, která by mu umožnila splatit dluh..."

"To je mu jedno."

"... zbavila by ho problémů..."

"Co mu na tom záleží?"

"... a taky dalších výdajů na vedení sporu?"

"Tomu chlapovi je všechno fuk."

"Myslíte si opravdu, že by si radši podřízl krk..."

"Nejdřív by podřízl krk mně," ujistil ho Byrd.

Patricia by byla ráda věděla, proč se doktor Spinaldo při hovoru pořád obrací k Susan Hopeové, místo aby hovořil s nimi oběma. Myslí si snad, že jsou Matthew a Susan ještě svoji? Nebo snad věří, že posvěcený svazek manželský je věčný a nedotknutelný - jednou manželé, navždy manželé? Jeho chování hovořilo jasně. Se Susan jednal jako s manželkou a Patricii ignoroval - jako právě teď.

Cože?

Dneska, v tomhle století?

"... jeho stav nijak viditelně nezměnil," říkal právě Susan; stál doopravdy otočený k ní a Patricii skoro ukazoval záda.

"Životní funkce jsou stabilizovány a jeho reakce na vnější stimuly se nezměnily. Musíte chápat, paní Hopeová, že..."

Patricia si všimla, že ho neopravila.

"... existují různé stavy vědomí, přičemž bdělý stav a koma se nacházejí na opačných okrajích behaviorální škály. Váš manžel..."

Zase ho Susan neopravila.

"... není v bdělém stavu, ale ani v komatu. Další dva stupně se nazývají stopor a letargie. Termínem stopor označujeme stav, kdy lze pacienta probudit jen silnými a často se opakujícími stimuly. Řekl bych, že stav vašeho manžela je o něco výš na zmíněné škále. Poloviční koma je velice nevědecký výraz a nerad ho používám. Nicméně, asi nejlépe popisuje jeho současný stav."

"Děkuju, pane doktore," řekla Susan a potom, jako by na to dřív nepomyslela, míříc už ke dveřím dodala: "Ráda jsem tě viděla, Patricie."

Patricia by ji nejradši zaškrtila.

"Prosím pana Raffertyho," řekl Bloom do telefonu.

"Tady je Rafferty."

"Detektiv Morris Bloom, caluská policie," představil se Bloom.

"Ano?"

"Pane Rafferty, vyšetřujeme incident se střelným poraněním, ke kterému došlo minulý pátek večer..."

"Matthew Hope, ano."

"Vy o tom víte, pane?"

"Bylo to v televizi. Vlastně jsem čekal, kdy za mnou přijdete."

"A pročpak, pane Rafferty?"

"Napadlo mě, že asi budete chtít mluvit s každým, kdo s ním v poslední době přišel do styku."

"To je pravda, pane. To chceme."

"A taky, jak předpokládám, víte, že mě v úterý odpoledne navštívil."

"Poznamenal si to do diáře, ano."

"Tak vidíte."

"Ano. Pane Rafferty, rád bych se u vás zastavil někdy během dne a probral s vámi..."

"Jistě, počítal jsem s tím."

"V kolik by se vám to hodilo?"

"Co třeba hned?"

"Nu, já čekám meziměstský ho..."

"Budu tady celé dopoledne," ujistil ho Rafferty. "Kdy se asi můžete uvolnit?"

"Šlo by to v jedenáct?"

"Fajn, budu vás čekat. Víte, kde mě najdete?"

"Vím, kde vás najdu," potvrdil Bloom.

Warren s Toots se procházeli po nákupním středisku. To byla v Caluse oblíbená zábava, zvláště za deště, když se nedalo jít na pláž a člověk měl na vybranou jenom kino nebo nákupy. Onoho úterního rána ovšem nepršelo, naopak, byl pěkný, slunný den, jako stvořený pro dopolední procházku na Lucy's Circle. Warren si nerad s někým dával schůzku ve své kanceláři, protože v ní bylo místa asi jako v krabici od bot, až člověka přepadala klaustrofobie. Hned po ránu zatelefonoval do nemocnice, potom Bloomovi a nakonec zavolal Toots a navrhl jí, že by si mohli zajít na Circle na kávu. A teď chodili po obchodním centru. Toots ve žlutých džínách, sandálech a oranžové blůze, Warren měl na sobě kalhoty z šedého tropika a tmavomodrou košili s krátkými rukávy. Oba si nasadili sluneční brýle. Do výloh se nedívali, potřebovali si utřídit, co vlastně vědí, a rozhodnout, co podniknou dál.

Warrena pořád trápil problém, který sám pro sebe nazval zdvojená linie. V podstatě nedělali nic jiného než to, co už v minulém týdnu udělal Matthew. Kráčeli v jeho stopách s nadějí, že se dovědí všechno, co se dověděl i on. A až to budou vědět, možná pochopí, proč po něm někdo střílel. Jenže Matthew postupoval po dvou různých liniích - jednou z nich byl nákup pozemku, tedy čistě současná záležitost, a druhou pochybná sebevražda, ke které došlo před třemi lety. Maria Torranceová nekompromisně trvala na svém tvrzení, že její matku někdo zabil - přesně řečeno, že ji zabila docela konkrétní osoba jménem Davey Sheed, král divokých zvířat. Byla-li to pravda, pak pro Matthewa mohlo být nesmírně nebezpečné pokoušet se znovu přezkoumávat případ, který missourská policie před třemi lety uzavřela. Na druhou stranu se ukazovalo, že i ta koupě státního tržiště bude pěkně komplikovaná.

Bloom ráno Warrenovi zopakoval všechno, co se od Byrda dověděl o jeho schůzce s Matthewem; zdálo se, že zde Matthew narazil na dlouhotrvající nepříjemný problém a měl v úmyslu se mu dále věnovat. Poznámku tužkou si do diáře nepochybně zapsal až po návštěvě u Byrda. S Byrdem se setkal v úterý v devět hodin ráno. Schůzku s Raffertym si smluvil na poledne téhož dne. A kromě toho si do notesu ještě napsal...

"Nevíš, co by mohlo znamenat ,volat polmo'?" otázal se Warren.

"Ne."

"No, Bloom dneska zajde za Raffertym," poznamenal Warren. "Vážné by mě zajímalo, co ti dva vlastně mezi sebou mají. Jeden druhého na smrt nenávidí, ale přijde si od něj půjčit dva milióny dolarů."

"A dostane je - na to nezapomínej."

"A pak je odmítne vrátit. Co to může znamenat?"

"Především: proč mu Byrd ty peníze půjčil?"

"Kvůli pětadvaceti procentům úroku."

"Nejvyšší mez. Při vyšším úroku už by to byla lichva."

"Moc dobrá návratnost z každého dolaru."

"Ale půjčil bys takové peníze někomu, kdo tě nenávidí?"

"Byrd tvrdí, že ho nemá rád, protože je černoš."

"Kdo nemá rád černochoy, neměl by si od nich půjčovat peníze," pokrčila rameny Toots.

"On to ale udělal."

"A ty peníze dostal Přestože o něm Byrd ví, že je rasista."

"Aspoň to o něm tvrdí. Moc rád bych věděl, co to všechno znamená," vrtěl hlavou Warren.

"A já bych moc ráda věděla, co zjistí Bloom v Missouri."

"Co myslíš, že může zjistit? Řeknou mu, že je to uzavřený případ. Dejte nám pokoj."

"Možná že ne."

"Pojďme zajet ještě jednou do toho cirkusu," navrhl Warren. "Třeba si někdo pamatuje, co přesně se tehdy v Rutherfordu stalo."

"Už jsou to tři roky, Warrene."

"Kdyby v sousedním voze někomu prostřelili hlavu, pamatoval bych si to tři roky, ty ne?"

"Pokud bych ji zastřelila já, tak ne," opáčila Toots.

"Rovnou doprostřed čela, ztracená věc," zaklel Warren.

Telefónát z Missouri na účet volaného přišel sedm minut po desáté hodině. Volající si vyžádal k telefonu detektiva

Morris Bloom a představil se jako doktor Abel Voorhies, jeden z lékařů, kteří před třemi lety sepsovali zprávu o úmrtí Willy Torranceové. Bloom si vzal telefon. Voorhies mu sdělil, že svého času měl o závěrech, k nimž dospěla lékařská komise, jisté pochybnosti, ale většina se přiklonila... "Většina?" opakoval Bloom. "Kolik lidí provádělo tu pitvu?" "No... promiňte, ale nemluvil jste o mně s panem Hopem?" "Ne. Jak to myslíte?" vyhrkl Bloom. "Mluvíte o Matthewu Hopovi?" "Ano. Protože on mi minulý týden telefonoval a kladl mi prakticky stejné otázky jako vy. Napadlo mě..."

"Vy jste minulý týden mluvil s panem Hopem?"

"Minulé úterý, ano," odvětil lékař.

Tak takhle to bylo. Zavolat POLMO. Zavolat policejnímu lékaři do Missouri.

"Co vám chtěl?" vyptával se Bloom.

"No, povídal, že došlo k nějakým sporům ohledně nemovitostí, prý to nějak souvisí s poslední vůlí paní Torranceové..."

"Chápu," zabručel Bloom.

"Ano, a vyptával se na všechny podrobnosti o té sebevraždě před třemi lety. Zřejmě nějaká klauzule v závěti... nu, na tom nesejde. Takové dotazy dostáváme každý rok, vždýcky ve výročí její smrti. Novináři a televizní reportéři se pořád šťourají v minulosti. My jsme na to v Rutherfordu zvyklí. Je to okresní město, víte..."

"To jsem nevěděl," přiznal Bloom.

"Ano, takže máme poměrně dost personálu a můžeme si dovolit zabývat se takovými dotazy. Pan Hope si přál vědět, jestli nám nedělalo starosti, že se nenašel dopis na rozloučenou."

"Ano, a co jste mu řekl?" zajímal se Bloom.

"Totéž, co každému, kdo se mě na to ptal. A takových je spousta, věřte mi. Řekl jsem mu že ano, když se nenašel dopis na rozloučenou, dělalo mi to starosti. Jenže, jak určitě víte, ne všichni sebevrazi po sobě zanechají dopis."

"To je fakt, ale..."

"A ne každý pravak se střílí do pravého spánku. Určitě jich je spousta, co se střílí rovnou doprostřed čela. Jako to udělala Willa Torranceová. Vyšetřoval jste hodně sebevražd, pane Bloome?"

"Přiměřeně."

"A nezajímalo by vás, když se někdo chce zabít, drží v pravé ruce zbraň - kde jsme ji také našli poté, co její dcera o půl šesté ráno objevila mrtvolu - leží při tom v posteli, uvažuje o svém záměru a nakonec se neodvolatelně rozhodne to udělat, nezajímalo by vás, proč by si ten dotyčný k tomu zvolil tak nepohodlnou polohu?"

"Jakou polohu, pane Voorhiesi?"

"No, víte, ona ležela na pravém boku."

"Ano?"

"Tak proč by se střílela tak nemotorně, se zkrouteným zápěstím, do čela? Proč prostě neotočila hlavu a nestřílela se do pravého spánku? Nebo se mohla otočit celá a položit se na záda; při kterémkoli z těchto způsobů by to měla pohodlnější - a mimochodem, také by to spíš odpovídalo statistikám sebevražd spáchaných střelnou zbraní lidmi, kteří používají přednostně pravou ruku: pistoli drží v pravici a střílí se do pravého spánku. Rozumíte, co chci říct?"

"Ano, rozumím. Pokračujte, doktore. Poslouchám a píšu si."

"Prostě mi bylo divné, proč se rozhodla ohnout paži v lokti směrem vzhůru, zkroutit zápěstí téměř do úhlu devadesátí stupňů a v takové divné poloze se střílet do čela. Nemyslíte, že je to zvláštní?"

"Myslím."

"A taky mi vadil ten budík."

"Budík?"

"Ano. Víte, ona si nařídila budík. Jenže, podle mých zkušeností - i když připouštím, že jsem jen obyčejný venkovský doktor, pane Bloome - tedy podle mých zkušeností člověk, který uvažuje o sebevraždě, se obvykle nerozhodne, že to spáchá v tolik a v tolik hodin příští ráno. No jo, řek bych, že se zítra ve čtvrt na šest zabiju, radši si nařídím budík, pěkně čile vstanu, pak si lehnu na bok a prásknu se do čela. Ne, pane Bloome, podle mých zkušeností sebevražda většinou následuje po měsících a měsících zoufalých úvah a konečné rozhodnutí obvykle padne z ničeho nic, po ponurém a dlouhém období nejistoty a odkladů."

"I já mám takovou zkušenost, doktore."

"Ano. Jenže ten budík byl nařízený. Její dcera si nařídila svůj budík na půl páté a při slyšení před koronerem dosvědčila, že když v pět hodin odcházela z vozu, její matka ještě spala. Ale už pět minut nato byla paní Torranceová v natolik bdělém stavu, že zkroutila ruku do nepohodlné polohy a ležíc na boku si prostřelila čelo. Pět minut předtím, než měl zazvonit budík. To mi jako sebevražda nepřipadalo, pane Bloome."

"Ale lékařská zpráva to označila za sebevraždu."

"Pitvali jsme ji tři, pane Bloome. Moji dva kolegové usoudili, že jde o sebevraždu. Já jsem sepsal své vlastní hlášení, ale převládá názor většiny."

"Co jste do své zprávy napsal?"

"Že podle mého mínění mohla být zavražděna a že doporučuji další policejní vyšetřování."

"A zkusila policie...?"

"Ne, proběhlo řízení před koronerem a pak se případ uzavřel."

Ve sluchátku nastalo dlouhé ticho.

"Tohle všechno jsem minulý týden vyprávěl panu Hopovi," dodal Voorhies. "Měl jste se zeptat jeho, ušetřil byste si výdaje za mezistátní hovor."

Zprávu o Matthewově poranění vysílal rozhlas v pátek v noci, krátce potom, co se to stalo. Televize přinesla tu zprávu v sobotu ráno a sobotní noviny o tom psaly v obou vydáních. Ale potom rozruch poněkud utichl a teprve tohoto rána

se na titulní straně Tribuny objevil článek nadepsaný: ADVOKÁT LEŽÍ V KOMATU. Podtitulek hlásal: STŘELEČ ZMIZEL BEZE STOP. Článek napsal redaktor, který si o sobě myslel, že je Jimmy Breslin nebo Pete Hamil, ale ve skutečnosti se jmenoval George N. Marley.

Calusa není žádná rybářská viska. Je to rušné město s padesáti tisíci obyvatel, o nichž nelze předpokládat, že všichni znají Matthewa Hopa. Ale Marleyho článek zřejmě udeřil na citlivou strunu, protože z ničeho nic se světélka na nemocniční ústředně rozblíkala a úplně cizí lidé se vyptávali, jak se vede tomu advokátovi. Tazatelům bylo sděleno, že stav pana Hopa je stabilizovaný, ale kritický. Spousta lidí usoudila, že "kritický" znamená, že umírá. Někteří říkali: "Ale ne, chudák," nebo něco podobného. Nikdo z nich Matthewa neznal a neznali ani ty, kdo jim neosobně odpovídali na otázky ohledně jeho stavu. Ale měli pocit, že musí dát najevo soucit s člověkem, který se podobně jako tolik jiných lidí v Americe stal obětí nějaké nesmyslné střelby a leží nyní v komatu, jak jeho stav nesprávně označil Marley.

"Jak se mu daří?" vyptávali se.

"Jeho stav je stabilní, leč kritický."

"Ach, to je mi líto," odpovídali.

Nerozeznali by Matthewa od díry ve zdi.

Chtěli tím říci něco docela jiného.

Podle Bloomova odhadu bylo Johnu Raffertymu kolem pětatřiceti, mohl být tak o dva tři roky starší než Andrew Byrd, a mohli tedy spolu chodit do školy, jak se o tom Byrd zmínil. Byl to tělnatý člověk s šedivějícím, původně hnědým pramenem vlasů sotva zakrývajícím pleš a jeho pihovatá tvář napovídala, že kdysi dávno byl nejspíš dokonale zrzavý. Na sobě měl světle zelený svetr, bílou košili s rozhalenkou, tmavozelené kalhoty a bílé střevíce, obuté naboso. Seděli v obývacím pokoji v onom přepychovém domě na Whisper Key, o němž Byrd říkal, že ho chrání zákon o bydlení. Na velkém stole se skleněnou deskou u pohovky, potažené drsnou bílou tkaninou, ležely rozevřené nějaké nákresy. Za posuvnými skleněnými dveřmi bylo vidět rozlehlé nádvoří s obrovským bazénem a za ním se modraly vody Caluské zátoky. Byrd řekl, že ten dům stál pět miliónů, a Bloom mu věřil.

"Byl jste taky za Andym?" vyzvídal Rafferty.

"Za Andym?"

"Byrdem."

"Aha. Vlastně, on přišel za mnou."

"Sám od sebe?"

"Vyřizoval něco poblíž mé kanceláře, a tak jsme se dohodli, že se u mě zastaví."

"To je od něj hezké," prohodil suše Rafferty. "Myslel jsem si, že jste s ním mluvili. Ten váš pan Hope přišel za mnou po návštěvě u něj, a tak mě napadlo, že vy asi budete postupovat stejně. To je ale malér, co se mu stalo, co říkáte?"

"To ano," přitakal Bloom.

"Teď zas začnou všichni bláznit, aby se omezil prodej zbraní. Jenže si neuvědomují, že omezením prodeje se nezamezí vyzbrojování zločinců. Jenom takoví lidé, jako je Matthew Hope, nebudou mít zbraně."

Bloom neodpověděl.

Zajímalo ho, jestli má John Rafferty zbraň.

Přesně řečeno ho zajímalo, jestli nevlastní pistoli značky Iver Johnson Trailsman s tupou hlavní, ráže dvaadvacet, model šedesát šest.

"O čem jste s panem Hopem mluvili?" otázal se. "Když tady byl minulý týden."

"Jeho klient má zájem o jeden můj pozemek poblíž dálnice 1-95. Státní tržiště. Přišel s nabídkou."

"Přijal jste ji?"

"Ne, nepřijal."

"Byla to solidní nabídka?"

"Jste snad zvědavý, detektive Bloome? Protože já zatraceně dobře vím, že na takové otázky vám nemusím odpovídat."

"Nemusíte odpovídat na vůbec žádné otázky, pane Rafferty. Tohle je jenom přátelská návštěva."

"To určitě. Ale to neznamena, že vám budu vykládat o svých obchodech."

"Samozřejmě že ne," ujistil ho Bloom a roztomile se usmál. "Ale já už beztak vím, že vám za ten pozemek nabídl tři milióny."

Rafferty překvapeně zamrkal.

"Taky vím, že máte na krku soudní spor kvůli nesplacenému dluhu," dodal Bloom.

"O tom musí rozhodnout soudce," namítl Rafferty.

"Ne, ten nesplacený dluh je skutečný. Soudce musí rozhodnout jen o schválení návrhu Andrewa Byrda na nucený prodej vaší parcely. Když mu soud vyhoví, Byrd nabídku Matthewa Hopa okamžitě přijme."

"Jenomže to rozhodnutí zatím nepadlo."

"Zatím ne, to je pravda," připustil Bloom. "Mimochodem, co na vaše odmítnutí řekl pan Hope?"

"Je to advokát. Co mohl říkat? Jeho úkolem je přesvědčit vás, že jeho klient má pravdu. Hope se mě pokusil přesvědčit, že tři milióny jsou slušná nabídka. Jako bych nevěděl, jakou ten pozemek má cenu,"

"Pravda, vy jste už odmítl i čtyři milióny, že ano?" prohodil Bloom a pokýval hlavou.

"To je pravda." Rafferty opět zamrkal. "Jak to víte?"

"Řekl jste panu Hopovi, že jste odmítl čtyři milióny?"

"On už o tom věděl. Mluvil jste s ním?"

S Matthewem teď nikdo nemůže mluvit, pomyslel si Bloom.

"Nebo vám to prozradil Andy?" uvažoval Rafferty. "To o těch čtyřech miliónech víte od Andyho?"

"Možná že se o tom zběžně zmínil," přisvědčil Bloom.

"Stejně mu do toho nic není," zlobil se Rafferty a začal přecházet sem a tam podél skleněné stěny. Za bazénem se objevila majestátní volavka, kráčející opatrně směrem k zátocce. "Andy by chtěl tu parcelu prodat, aby dostal zpátky svoje peníze. Asi víte, že mi půjčil dva milióny..."

"Ano."

"Chce je zpátky, přirozeně i s úroky a teď taky s náklady na vedení sporu, protože s tou věcí šel k soudu, místo aby chvíli počkal. Ví, že dřív nebo později ty peníze dostane, tak co si, hergot, dělá starosti?"

"Řekl bych, že je chce spíš dřív než později," mnil Bloom.

"Nojo, ať se jde vycpat. Uvidíme, co na to řekne soud. A mezitím tu parcelu nehodlám prodat nikomu. Ani Hopovu klientovi, ať je to, kdo chce..."

"On vám to neřekl?"

"Ne. Je to tajemství. Advokáti," odfrkl Rafferty a zakoulel očima. "Za dva tři roky bude mít ten pozemek cenu deset dvanáct miliónů dolarů. Tak proč bych ho prodával teď? Jenom abych jim udělal radost?"

"Kohp tím myslíte, pane Rafferty?"

"Přece je, koho jiného? Mé věřitele. Andyho s Jeannie. Můžou počkat, mají i tak spoustu peněz."

"Kdo je Jeannie?"

"Jeho žena. Byly časy, kdy ti dva neměli ani nočník."

Stejného obratu použil i Byrd, když hovořil o Raffertyho finanční situaci. Je zde ovšem ten dům za pět miliónů.

"A tak když teď přišli k troše peněz, dělají ze sebe bůhví co," pokračoval Rafferty. "Já jezdím jen v blbým pontiacu, ale oni se oba vozí v jaguárech. Ona v bílém, on v černém. Moc pěkné, co? Lawsonová je její dívčí jméno. Jeannie Lawsonová. Znal jsem ji, když ještě chodila na střední školu, zaměstnával jsem ji v kanceláři na částečný úvazek. Bylo jí tehdy asi šestnáct nebo sedmáct. Pracovala u mě celé léto. To já jsem jí rozmluvil ten její nápad utéct k cirkusu."

Bloom náhle zpozorněl.

"Kdypak to bylo?" otázal se.

"Jak říkám, chodila ještě na střední školu. Já jediný jsem tenkrát byl ochoten s Andym ztratit slovo. To víte, Florida patří k Jihu, nezáleží na tom, kolik tu máme pláží a palem. Zapomeňte na lidská práva, tady dole je negr pořád ještě negr. Byl jsem jediný, kdo se s Andym kamarádil. A on se mi odvděčil tím, že mi ji přebíral."

Bloom poslouchal se vzrůstajícím zájmem.

"Nikdo s ní pak nechtěl nic mít. Je to už asi pět nebo šest let; dovedete si představit, že si tenkrát bílá holka začala s černochem? Tady na Jihu? A navíc ten černoch byl o patnáct nebo dvacet let starší než ona? Pracoval u mé společnosti v partě zedníků na stavbě nového sídliště; tak se seznámili. Černoši si teď říkají Afroameričani. Měli by se už sakra rozhodnout, co jsou vlastně zač. Měl jste ji tenkrát vidět; nádherná blondýna. I dneska má blond vlasy, ale řekl bych, že teď už si je musí přibarvovat."

Před pěti lety, uvažoval Bloom. Marii Torranceové bylo sedmáct let, asi stejně jako Jeannii Lawsonové.

"Říkáte, že chtěla utéct s cirkusem?" zeptal se.

"Jo. Taková bláznivina. No, však ona bláznila i jinak, nemám pravdu? Když si začala s Andym?"

"Co z toho se stalo dřív?" chtěl vědět Bloom. "Nejdřív si začala s Andym, anebo dřív chtěla utéct k cirkusu?"

"Nejdřív s Andym. Všichni kluci z caluské školy se chystali, že je vyženou z města. Že uříznou Andymu kulky, oba je namažou dehtem a vyválejí v peři a vyženou je z města. Jednou večer mi zavolala a řekla mi, že uteče s cirkusem. Prý by tam mohla pracovat u slonů, jezdit po manéži na slonovi. Zeptal jsem se, co ji to napadlo za pitomost, a ona prý že už mluvila s majitelem a ten říkal, že má pěkné nohy a stačí prý trochu cvičit a může z ní být pěkná jezdkyně na slonech."

"Který to byl cirkus?" vyptával se Bloom.

"Asi Ringlingův, proč?"

"Víte to určitě?"

"Nebo možná ten druhý, ten menší. Kdo si to má pamatovat? Už je to tak dávno."

"Říkal jste pět šest let..."

"Jo, to nejmíň."

"Nevzpomenete si přesněji?"

"Mně je teď sedmatřicet, takže to muselo... Andy je mladší než já. To mě taky naštválo; nejen že si začala s negrem, ale ještě k tomu byl mladší než já! On měl tenkrát asi osmadvacet, devěťadvacet. Já bylo sedmáct. Tak jak je to dlouho?"

Bloom čekal.

"Mně bylo dvaatřicet, jo, to znamená, že je to pět let. Nakonec Andy i Jeannie opravdu odjeli z města... Nu, Andy musel odjet, zabili by ho."

"Kam odjeli?" chtěl vědět Bloom.

"On odjel do Jižní Ameriky. A ona pár měsíců po tom odjela s cirkusem."

"Ale... teď jsou manželé," nechápal Bloom.

"Přesně tak, jsou manželé. Jeannie se vrátila do města, hned jak skončila sezóna. Nebavilo ji přehazovat lopatou sloní trus. Andy se vrátil dva roky po ní. Se spoustou peněz. Všude vykládal, že se vrátil pro svoji nevěstinku. Potíž byla v tom, že ona se mezitím vdala."

"A koho si vzala?" zeptal se Bloom.

"Mě," odpověděl Rafferty.

Věděl, že není mrtvý, protože si vzpomínal na některé věci. Když je člověk mrtvý, nemůže přece vzpomínat, no ne? Měl dojem, že ne. Neustále se v temnotě uvnitř jeho hlavy míhaly rozsvícené obrazy nasvícené žlutým světlem, ale kromě toho si také na ledacos vzpomínal; na všechny ty rozhovory a na to, co se z nich dověděl. Temnotou pluly útržky rozhovorů, šepoty, tajnosti, co mu kdo řekl, detaily, které se kousek po kousku skládaly k sobě, zase žlutý záblesk a

ještě jeden, a ještě, cítil, že někam padá, ale pamatoval si všechno.

Cirkusácký tábor.

V úterý odpoledne překypoval aktivitou. Steadman se choval jako velkostatkář, když Matthewa prováděl mezi zkoušejícími umělci, kteří ho zdravili a přerušovali cvičení, aby s ním mohli prohodit pár slov. Neustále zde visela ve vzduchu jakási váhavá nejistota. Vydají se na cestu až druhého dubna, což znamená, že všichni mají ještě dva týdny na zdokonalení svých čísel. A tak přistupovali ke svým cvikům - a také k sobě navzájem - jako ke starým přátelům, s nimiž však se ještě chvíli budou muset učit žít. Dívky tančící na válejíkách se koulich ještě příliš často padaly, žonglérům se příliš často stávalo, že nezachytí letící pochodeň, a tady, uvnitř velkého stanu, kde Steadman usedl vedle Matthewa a pobáfal z doutníku, Toy Chenova akrobatická skupina znovu a znovu pilovala své entrée.

"Jsou ze Šanghaje," podotkl Steadman. "Nejlepší akrobati na světě jsou Číňani. Připravují taky moc dobré číslo na létající hrazdě. To nepatří k jejich tradičním uměním, víte, ale jde jim to moc dobře. Za dva tři roky budu mít Číňany na létající hrazdě, kteří budou úplně stejně dobří jako McCulloughovi."

Matthew si najednou uvědomil, proč nemá rád cirkus.

Nemá ho rád, protože je v něm taková nuda.

Pozoroval Chenovic rodinu, která bůhví kolikrát zopakovala úvodní sekvenci svého vystoupení, až se zdálo, že zpoza červených závěsů vbíhá postupně do manéže ne deset, ale tisíce Číňanů, všichni dělají přemety a opět dopadají na zem s pažemi vztáženými k nebesům a s magickými, zářivými úsměvy na orientálních tvářích. Tatík Chen luskl prsty a třepí dlaní; což byl signál k opětovnému zopakování série cviků, ale muselo se ještě chvíli počkat, než se všichni Chenové znovu shromáždí za tajemným červeným závěsem (který teď už nijak tajemný nebyl) a připraví se zopakovat ještě jednou (jak Matthew doufal) zahájení, které zhlédl už nejméně dvanáctkrát.

Vzpomněl si na jeden starý vtíp o cizinci v New Yorku, který zastaví na ulici člověka a ptá se: "Jak se dostanu do Carnegie Hall?"

"To musíte hodně cvičit," odpovídá tázaný.

Všechno je jenom cvik, říkal si Matthew. Cvik a opakování. A proto je to nakonec tak nudné a předvídatelné. Stačí vidět jeden cirkus, a viděli jste je všechny. Víte, že tam určitě bude velké zahajovací číslo, které, jak mu Steadman prozradil, zde nazkoušejí příští týden a v pátek si udělají generálku v kostýmech s plnou parádou; říká se tomu prý "špektákl" nebo jen zkráceně: "špek". Potom výstup se zvěří - nějací psi, koně, lachtani, sloni nebo třeba jednorožci - a pak skokani, akrobati, létající hrazda, šašci a bůhví co ještě, všechno je vypočítáno tak, abyste neustále žasli nad smělymi kousky, jenže vás to současně uspává, protože je to pořád stejné.

Cvičení, cvičení, cvičení.

Matthew se zeptal na sedmnáctiletou uprchlici jménem Jeannie Lawsonová. Nebyl snad Steadman tím "majitelem", který jí řekl, že "při troše cvičení z ní může být pěkná jezdka na slonech"? A ví, že je teď provdaná za muže jménem Andrew Byrd, který požaduje nucený prodej právě toho pozemku, o němž má Steadman zájem?

Zdálo se, že to Steadmana udivilo.

Vyňal doutník z úst, držel ho v ruce asi na palec od svých rtů a připomínal nezkušeného herce s přehnaně překvapeným výrazem v obličeji. Ústa ve tvaru písmene "o" a zvednuté obočí. Chenovi mezitím pokročili ke druhé části svého vystoupení, které také museli tisíckrát zopakovat, aby nuda, kterou stvoří, byla dokonalá. Matthew si náhle vzpomněl na neslušnou říkanku o nudě.

Jedna dívka spanilá velice se nudila celičký den u chalupy pod sukni sčítala chlupy bylo jich tam na kila

Steadman si nejspíš povšiml Matthewova nezřetelného úsměvu. Jeho překvapení přerostlo ve zmatený úžas. Nebo se snad snaží vymyslet nějakou výmluvu, která by vysvětlila nečekanou souvislost mezi bývalou jezdka na slonech jménem Jeannie Lawsonová a současným věřitelem Andrewem Byrdem?

"Kdo!" vyjevil se.

Jak to asi je, uvažoval Matthew.

"Jeannie Lawsonová," opakoval. "Jeannie Byrdová. Manželka Andrewa Byrda."

Pěkně polopatě.

"Už jsem vám řekl, že nevím, komu ta parcela patří. Podle mých informací společnost Slunce a pláž..."

"Ano."

"A vy říkáte, že nějaký Andrew Byrd...?"

"On není majitel, to ne. Jenom podal žalobu a žádá o nucený prodej."

"A on si vzal za ženu bývalou jezdka na slonech u cirkusu Steadman & Roeger?"

"Možná ano."

"Jak je to dlouho?" Steadman opět zabafal z doutníku. Vyhasl mu. Vytáhl z kapsičky u vesty krabičku zápalek - Matthewa napadlo, že v Americe už jen málokdo nosí vestu - a zapálil si znovu. Vzduchem se šířila oblaka dýmu. V manéži Chenovi zase začali skákat skrz obruče, znovu a znovu a znovu. Bylo jich tam na kila.

"Mohla u vás nastoupit asi před pěti lety," řekl Matthew. "A zůstala..."

"Myslíte, že si pamatuju..."

"... jen jednu sezónu. Podle jejích slov jí sám majitel cirkusu řekl, že by z ní mohl udělat dobrou jezdka na slonech."

"Ke slonům si najímá lidi šéf slonince," namítl Steadman. "Ne majitel cirkusu."

"Měli jste tehdy nějaké číslo se slony?"

"Vždycky míváme číslo se slony. Asi už jsem vám říkal..."

"Ano."

"... že kočkovité šelmy a sloni k nám přitáhnou asi čtyřicet procent diváků."

"Ano. Nevzpomínáte si, kdo u vás tehdy předváděl slony?"

"Před pěti lety," vzpomínal Steadman a zamyšleně potáhl z doutníku. "To by mohl být... počkejte," opět zabafal a vypustil velké kouřové kolo. Matthewa by nepřekvapilo, kdyby skrze ně proskočil některý z menších příslušníků Chenovy rodiny. "Hádám, že to byl Rudi Kroner. Měl nejlepší slony v celé branži. Jeho syn teď jezdí s firmou Beatty-Cole. Hans Kroner. Je skoro stejně dobrý jako jeho táta."

"A kde je teď jeho otec?"

"Umřel."

"Nevzpomínáte si, jestli náhodou nenajal mladé děvče jménem Jeannie Lawsonová?"

"Rudi měl na holky dobré oko," zdůraznil Steadman. "Oblíkal je jen do takových drobných hadříků a vždycky jich měl kolem těch slonů spoustu. On sám vystupoval v modrém kostýmu... počkejte chvíli, moment, nebyla to ta holka, co měla nějaké trable s černochem?"

"Nevím, jestli se tomu dá říkat trable, ale..."

"Musela utéct z města, jinak by z ní seděli kůži. Je to ona?"

"Ano," přitakal Matthew.

"Tak na tu si vzpomínám moc dobře," prohlásil Steadman. "Jeannie Lawsonová, no jasně. Taková malá divoška. Nastoupila v březnu a odešla na konci sezóny. Willa se ji pokoušela vzít pod ochranná křídla... no, víte, ona dělala mámu všem holkám ze souboru..."

Steadman opět vyslal do vzduchu oblak smrdutého dýmu, Chenovi neúnavně zkoušeli a zkoušeli a každý jejich složitější pohyb doprovázely trubky, buben, tuba a trombón. Steadman vzpomínal na události staré pět let a Matthew se pokoušel představit si třiatřicet palců vysokou Willu Torranceovou, jak dělá mámu dívkám, které se ocitly daleko od domova. Slavná cirkusová liliputánka, nabízející útěchu, vedení a pomoc mladým, patnáctiletým šestnáctiletým dívkám (některé byly i mladší) na cestách s cirkusem. Nebylo to úplně totéž jako být novickou v klášteře Panny Marie Sedmibolestné.

Občas tu člověk viděl...

... dvanácti- třináctiletou dívku, zavěšenou hlavou dolů na laně, v těsném kostýmu, pod nímž se jasně rýsovaly všechny její oblínky. Jeannie Lawsonová byla hezká, drobné děvče s vlasy jako pšenice, roztomilou štíhlou postavou, dlouhýma nohama, pěknými prsy a u cirkusu ji předcházela pověst, šířící se rychlostí dělové rány. Rudi svá děvčata oblékal do modré barvy, ta se nejlépe hodí k šedé barvě sloní kůže. Všechna zvířata byla vždy pečlivě vyholená, aby dívky neškrabaly jejich tuhé chlupy. Provádělo se to letlampou.

Hlavní rekvizitou každé dívky u cirkusového souboru musí být postava, která dobře vypadá v trikotu. Děvčata od slonů však potřebovala také kuráž. Nevypadalo to jako složitý úkol, sedět slonovi na kulaté hlavě mezi ušima, na sobě nemít skoro nic a zvednutou ručkou kynout divákům, ale když si člověk uvědomí nezpochybnitelnou skutečnost, že dobře rostlý africký slon váží něco mezi čtyřmi a pěti tunami a může člověka rozšlápnout, ani při tom nemrkne, pak se dá pochopit, že si to leckdo dvakrát rozmyslí, než mu vyleze na záda. A právě proto vypadaly dívky na slonech tak křehce a žádoucne. Ne že by snad právě Jeannie Lawsonová potřebovala nějakou propagaci ve stylu kráska a zvíře.

Steadman si vzpomněl, že si Jeannie u cirkusu začala ne s jedním, ale se dvěma mladíky najednou. Zdálo se, že poté, co ji málem oholili hlavu, označovali ji žhavým železem a vyhнали bičem z navýsost tolerantního města Calusy, začala si na své špatné pověsti zakládat. Málokteré bílé jižanské děvče se mohlo pochlubit, že mělo pletky s černochem. Cirkus S&R v té době zaměstnával dva černošské poskoky a Jeannie svou rychle se rozvíjející kariéru zahájila právě s nimi. Nejprve s každým zvlášť a pak s oběma najednou, do slova a do písmene si je přivinula k hrudi a pak je vyhodila, když si ji Rudi Kroner zabral pro sebe. Nebylo náhodou, že téhle sedmnáctileté uprchlici ze střední školy slíbil, že "při troše cvičení z ní udělá dobrou jezdkyňu na slonech".

Zřejmě spolu cvičili celý duben květen a červen - v manéži i mimo ni. Ale v půli horkého, dusného července už Jeannie omrzela život se starým mužem, až příliš podobným manželství, a dala se dohromady nejdřív s Jevgenijem Zvonkovým - strýcem Borise, který teď se svou ženou Rimmou šéfuje rodinnému vystoupení Zvonkovových - a pak s krotitelem Daveym Sheedem, králem divokých zvířat. Jako zázrakem Rudi Jeannie ne-vyrazil ze své sloní skupiny, ale tou dobou už proběhla půlka sezóny, on ji koneckonců vycvičil a bylo by obtížné, ne-li nemožné v tak pokročilé době sehnat náhradu. Kromě toho, když občas dostala chuť, poctila ho návštěvou v jeho voze.

V cirkusu Jeannie říkali "specialistka". To však nemělo nic společného s ježděním na slonech - což očividně uměla moc dobře; zdálo se, že je jaksi posedlá náklonností k velkým zvířatům. Znamenalo to, že údajně dokáže vzít do úst většího macka než jistá děvčata od Ringlingů. Tato schopnost jí získala přízeň všech mužů u cirkusu a její vůně jim dráždila chřípí stejně jako lepkavá substance, vylučovaná v době touhy žlázami sloních samic. Pro Jeannie Lawsonovou však doba touhy nikdy nekončila. To byl zřejmě důvod, proč si ji jednoho dne Willa Torranceová vzala stranou, aby si s ní trochu od srdce promluvila, jako matka s dcerou.

Willa neměla tušení, že jí většina lidí od S&R přezdívá "Předobrá slečna Půlmetrová". Ta přezdívka odrážela jednak její neochvějnou víru v boha, již jí vštípili její metodističtí rodiče v Ohio, kteří, mimochodem, byli oba normální postavy, a za druhé misionářský zápal pro sociální práci mezi cirkusovými poskoky propadlými alkoholem a nedospělými teenagery, kteří tvořili součást každého cirkusu, malého či velkého.

Mladá Jeannie Lawsonová ji nehodlala poslouchat.

Velmi jasně a zřetelně Wille vysvětlila, že je už dospělá ženská a nepotřebuje rady od někoho, kdo jí sahá sotva po kolena, nebo něco na ten způsob. Doporučila Wille, ať ji nechá na pokoji, jestli nechce, aby ji jedné tmavé, deštivé noci spolkla jedna z Daveyho koček jako malinu. Willa sice byla spolumajitelkou cirkusu, ale ani ona si nemohla dovolit vyhodit největší cirkusovou hvězdu, která přitahovala nejvíce diváků. A tak ustoupila. Alespoň se to říká.

Jeannie zůstala u cirkusu až do října, kdy se vrátili do Calusy. Potom dala sbohem všem svým milovníkům - a také některým mladším děvčatům, s nimiž, jak se šušovalo, měla nějaké techtle koncem sezóny - a s úsměvem odkráčela vstříc západu slunce. Pak už ji Steadman nikdy neviděl.

"Myslel jsem, že se vrátí k měšťáckému způsobu života," řekl Matthewovi. "I když musím zdůraznit, že není vždycky lehké vrátit se do normálního života, jakmile člověk jednou okusil cestování s manéží. Vy tedy říkáte, že..."

"Ano. Vzala si Adrewa Byrda..."

"To jméno neznám."

"Je to ten černoch, o kterém jste před chvílí mluvil."

"Inu, víte, co se říká?"

"Ne. Copak se říká?"

"Když si ženská jednou zvykne na pendrek..."

Steadman tu větu nedořekl. Jenom zvedl obočí, významně se usmál a zkusil potáhnout z doutníku, jenže už mu zase vyhasl. Matthew se díval, jak ho opět zapaluje. Chenovi právě sňali červené hedvábné závěsy. Nejstarší z nich, jak odpovídalo jeho patriarchálnímu postavení, majestátně opustil manéž jako první, dvě ženy vykročily několik kroků za ním. Nejmenší člen rodiny svinoval pruhy hedvábí. Do manéže vstoupily dvě dívky v trikotech a baletních střevíčkách a zamířily k jednomu ze žebříků, zavěšených nad jejich hlavami. Jedna z nich uvolnila lano z oporky a začala žebřík spouštět; druhá ji pozorovala s rukama v bok. Oběma nebylo ani patnáct let. Matthew se v mysli stále vracel k jedině cirkusové sezóně Jeannie Lawsonové.

"Možná se s ní ještě uvidíte," prohodil ke Steadmanovi.

Jak to?"

"Jestli Byrd dosáhne rozhodnutí o nuceném prodeji a jestli ještě tu parcelu budete chtít..."

"Budu ji chtít," ujistil ho Steadman.

"Nu, ona totiž není jen jeho ženou, ale taky společnicí."

"Ten svět je ale malej, co?" podivil se Steadman.

V úterý odpoledne ve čtrnáct hodin sedmatřicet minut Susan zatelefonovala dceři. Z nemocnice odešla v deset dopoledne, ale trvalo jí dlouho, než sebrala odvalu. Teď naslouchala vyzvánění telefonu na druhém konci drátu. Když s Joannou mluvila naposledy, dověděla se, že v Massachusettsu sněží. "Už zase," stěžovala si Joanna. "V Massachusettsu sněží úplně pořád."

Telefon se nacházel na chodbě ubytovny na opačném konci, než byl Joannin pokoj.

"Logan Hall," ozval se ze sluchátka udýchaný dívčí hlas.

"Haló, mohla bych, prosím, mluvit s Joannou Hopeovou?" požádala Susan.

"Kdo volá?"

"Její matka."

"Vteřinku, kouknu se, jestli je v pokoji."

Susan čekala.

Po chvíli se ve sluchátku ozval jiný dívčí hlas.

"Haló, je tam někdo?" otázal se.

"Ano," řekla Susan. "Čekám na Joannu Hopeovou."

"Promiňte," zamumlalo děvče. "Myslela jsem, že někdo nechal vyvěšený telefon."

"Ne, já jsem tady," ujistila ji Susan.

"Promiňte," zopakovala dívka.

Susan slyšela, jak se chodbou spěšně vzdalují její kroky. Čekala dál.

"Haló?"

Joannin hlas.

Díky bohu.

"Zlato...", zaváhala.

"Co se děje," poplašila se Joanna. "Co se stalo?"

"Zlato..."

"Ježíšmarjá, to ne," vyjekla Joanna. "Co je s ním? Dostal infarkt, nebo co?"

Jako obvykle se nestačila divit pronikavé intuici své dcery ve věcech týkajících se Matthewa. Znovu pocítila mírný osten žárlivosti, jako pokaždé, když si uvědomila, jak moc se ti dva mají rádi.

"Tvůj otec je v nemocnici," řekla.

Od jejich rozvodu mu Susan při hovoru s dcerou přestala říkat "táta" nebo "tatínek". Používala formální označení "tvůj otec". Tvůj otec je v nemocnici.

"Co se mu stalo?" zeptala se Joanna. Panovačně, netrpělivě.

"Postřelili ho."

"Kdy? Jak to myslíš? Postřelili? Jak...?"

"V pátek večer. Měl nějakou schůzku v Newtownu..."

"V Newtownu?"

"A někdo po něm střílil. Je teď v polovičním komatu."

Raději použila tohoto velice nevědeckého výrazu, než by jí popisovala všechny ty úrovně a stupně vědomí.

"Co to znamená?" chtěla hned vědět Joanna. "Poloviční koma?"

"Není při vědomí, ale není ani v komatu. Doktor říkal..."

"Kdo? Jaký doktor?"

"Spinaldo."
"Kdo to je?"
"Operoval tvého otce."
"Kam ho střelili?"
"Do ramene a do hrudi."
"Tak jak může být v komatu?" Joanna zvýšila hlas. "Myslela jsem, že jenom při poranění hlavy..."
"On není v komatu. Zatím se jim daří ho probouzet. Ale..."
"Takže je při vědomí?"
"Ne, miláčku. Doktor..."
"Mami, tak je v komatu, nebo ne?"
"Doktor mluvil o polovičním komatu. Stejně slovo jsem použila i já. Není to vědecký termín, ale nejlíp vystihuje stav tvého otce. Přesně tak to doktor říkal."
"Jedu tam, mami. Já..."
"Ne, to myslím není nutné."
"Zjistím, kdy mi letí nejbližší letadlo, a přiletím."
"Zlato, to zatím není potřeba."
"Jak to myslíš, zatím?"
"Chci říct, že tvému otci nehrozí..."
"Co?"
"Nehrozí, že by zemřel. Doktor ne..." "Chci být u něj, až se probudí, mami." "Tak dobře, miláčku."
"Můžu si koupit letenku na svoji Visa kartu?"
"Ano, dobrá. Zavolej mi, až budeš vědět, kterým letadlem přiletíš, a já pro tebe přijedu na letiště." "To nemusíš, vezmu si taxíka rovnou do..." "Ale já chci." "Mami?" "Ano, zlato?"
"Mami... je to s ním moc zlé?" "To já vážně nevím."
"Tak jo, mami, musím teď začít telefonovat." "Dej mi vědět, jakmile zjistíš, čím přiletíš." "Dám. Doufám, že stihnu nějakou linku ještě dnes odpoledne." "Zavolej mi." "Ano, zatím ahoj, mami." Ve sluchátku to cvaklo. Susan položila telefon. Nějak se nemohla vyznat ve svých pocitech.
Když Warren s Toots v úterý odpoledne dorazili do cirkusu, dověděli se, že Steadman odešel na obchodní schůzku s nějakými lidmi od marketingu a bude mít na ně čas až asi ve čtyři nebo v pět odpoledne. Warrenovy digitální hodinky ukazovaly 14.57.
"Co myslíš?" zeptal se Toots. "Počkáme?"
"Zatím můžeme najít McCulloughovy," navrhla Toots.
"Proč?"
"Zeptáme se jich na Samovu matku."
"Samovu co?"
"Matku. Aggie. To je ta, co s ní utekl Peter Torrance."
"A jo. Ale proč?"
"Mám ráda kostlivce ve skřini, ty ne?"
"Nijak zvlášť."
"Já je zbožňuju," tvrdila Toots. "Hej, vy!" zaječela na chlápka, který právě běžel kolem s koštětem a kbelíkem vody.
"Kde bychom našli McCulloughovy?"
"A kterýho hledáte?" vyptával se chlapík. "V cirkusu jich máme šest."
"Sama a tu... nevím, jak se jmenuje," zaváhala Toots.
"Marnie?"
"Třeba."
"Teď zrovna asi poletujou nahoře pod stanovou plachtou." Chlapík se naprosto nečekaně začal pochechtávat. Warren si ho prohlédl.
"A kde jsou, když nelítají?" otázal se.
"Támhle ve voze. Na boku uvidíte napsaný jejich jméno. Létající McCulloughové. Tak si říkají."
"Díky," poděkoval Warren.
"Nejdřív byste se měli kouknout do stanu," radil jim muž. "Cvičej prakticky pořád, ve dne v noci."
"Díky," opakoval Warren.
S nonšalantní sebejistotou člověka, který už tu byl kolikrát předtím (ve skutečnosti ale jen jednou) a vyzná se tu, vedl Toots ke vchodu do velkého stanu a pokynul jí, aby vstoupila před ním. Stan byl prakticky prázdný, až na šest lidí kolem dřevěných plošin ve výšce asi čtyřiceti stop. Všichni na sobě měli tenké, přiléhavé růžové trikoty. Na protilehlých plošinách stály proti sobě dvě dvojice, vždycky muž a žena, a dva muži seděli na trapezech, nehybně visících v prostoru mezi plošinami. Warren uhádl, že to jsou MacCulloughovi. Všech šest. Posadili se s Toots na lavici bez opěradla a dívali se na muže, stojícího na plošině vpravo, který něco vysvětloval své společnosti. Toots zaznamenala, že všichni příslušníci McCulloughovy rodiny mají plavé vlasy. Prohodila něco o tom, že si je možná odbarvují; Warren přisvědčil, že asi ano. "To patří k produkci," dodal. Byl by si přál slyšet, co si tam nahoře povídají. Miloval všelijaké ty zákulisní řeči mezi odborníky a vůbec všechny hantýrky, používané v uzavřených společnostech. Dokonce i zločinecký argot. Krajská nářečí, slang, odbornické fráze, to všechno ho přitahovalo. Svěřil se s tím Toots. Pohlédla na něj. "Vážně?"
"Vážně," přikývl.

Chvíli se dívali jeden druhému do očí.

"Mě taky," přiznala se. Pak se odvrátila a opět vzhledla vzhůru, kde ten mužský na bližší plošině najednou švihem rozhoupal visutou hrazdu.

"Jenom si ještě jednou zkusíme ten dvojitý skok," zavolal na oba muže, vysedávající nenuceně na trapezech uprostřed. Warren pochopil, že to jsou ti, kteří mají své partnery chytat, i když zatím ještě neviseli hlavou dolů. On a Toots teď pozorovali obě plošiny, jež od sebe dělila dosti velká vzdálenost, kde nebylo nic než vzduch. Dva takzvané chytačské trapezy rozdělovaly tento prostor na třetiny. Byla tam pravá plošina, kus od ní a o něco níž visel chytačský trapez, pak zase prázdný prostor, druhý trapez a potom levá plošina. To všechno ve výšce čtyřiceti stop nad zemí. A všude samí blondáci. A růžové trikoty. Na každé plošině jeden světlavý muž a světlavá žena; oba chytači nyní začali rozhoupávat své trapezy.

Dívali se teď na čtyři kyvadla v pohybu, houpající se tam a zpět, od sebe a k sobě; Warren tušil, že všechn ten pohyb je dokonale přesně vypočítaný a načasovaný. Domyslel si, že všichni tam nahoře si teď v duchu počítají. Artisté na plošinách se připravují vrhnout se vstříc chytačům. Zatím nevěděl, co přesně chtějí udělat. Kdyby to tušil, asi by si zakryl oči.

Shora se neozval ani hlásek, ani zašeptání.

Jen houpající se hrazdy, artisté v duchu odpočítávající vteřiny, pravý a levý trapez se nyní blížily k plošinám - a najednou vyrazili!

Zprava i zleva se současně vrhli do prostoru, každý skokan se zachytil letící hrazdy právě ve chvíli, kdy dosáhla nejzazší polohy, a už se obě zhoupaly zpátky, ale tentokrát na každé visel jeden skokan, letící přesně daným obloukem vstříc svému chytači, který se také pohyboval po předem určeném oblouku. A pak...

Ježíšikriste!

Naprosto současně, v jediném okamžiku se oba skokani pustili svých hrazd, udělali salto...

Warren vytřeštil oči.

Toots ho popadla za ruku a pevně ji stiskla.

Minuli se ve vzduchu...

Warren ještě nikdy...

Bože, nikdy...

"Vidíš to?" ječela Toots a pořád mu mačkala ruku...

... oba skokani udělali ve vzduchu salto a prolétli kolem sebe s rukama vztaženými vstříc svým chytačům. Na pravé i levé straně se skokan s chytačem dotkli, zachytili a pevně drželi, ruce sevřené na zápěstí toho druhého, trapezy svištěly už zase zpátky k oběma plošinám, kde skokani uvolnili sevření, nahrbili se a dotkli se nohama každý své plošiny. Dlouhovlasé blondýnky natáhly ruce, aby je zachytily a pomohly jim, a už oba zvedají ruce k hrdému, slavnostnímu pozdravu. Warren a Toots mimoděk začali tleskat.

Warren si pořád připomínal, jak mu stiskla ruku,

Seděli teď v jídelním stanu na straně vyhrazené umělcům a popíjeli -vlastně jenom Warren - se Samem a Marnie Culloughovými. Toots nepila, i když by si docela s chutí dala skleničku po tom, co viděla tam nahoře. McCullough právě doléval z láhve Johnnie Walkera s černou nálepkou do plastových pohárků. Marnie se vrátila od stroje na led z opačného konce stanu, dlouhé vlasy jí povlávaly kolem ramen, boky a zadeček v těsném trikotu se pohupovaly, ale tvářila se zcela neproniknutelně, jako by si nevěšovala obdivných mužských pohledů od okolních stolů. Mrskla na stůl malý černý kbelík, který právě naplnila ledovými kostkami, mávla dlouhou, krásnou nohou přes lavici a sedla si vedle Toots, která se ještě stále nemohla vzpamatovat z vytržení nad tím, co McCulloughovi předvedli nahoře pod kupolí velkého stanu.

"Pokud vím, jsme jediná skupina, která tohle číslo předvádí," tvrdil McCullough. "Je to mnohem těžší než čtverná sestava..."

"Mockrát těžší," přizvukovala Marnie. "Já si dám trochu sodovky, Same."

"... protože taďy jsou současně v pohybu dva skokani, plus oba chytači, kteří se taky pohybují..."

"A skokani, když se zachytí, musí jeden druhého minout. Kdyby ne-prolétli čistě kolem sebe, spadli by do sítě - a chytači taky."

"Ten trik vymyslel můj strýček," vykládal McCullough a vesele se zašklebil - očividně potěšen, že se jim to tak povedlo už v počáteční fázi zkoušek. Také ho zřejmě těšila nesmírná Tootsina chvála. Warren si všiml, že zatímco naléval sodovku, pořád po ní pomrkával.

"Určitě si nedáš, Toots?"

"Určitě ne, díky. Nepiju."

"Fakticky?"

"Fakticky."

"Opravdu se jmenuješ Toots?"

"Opravdu."

"Tak na zdraví, pane Chambersi."

"Já jsem Warren," řekl Warren.

Také si připomínal, jak se mu Toots upřeně podívala do očí, když zjistili, že oba mají rádi všelijaké žargony. Z nějakého důvodu to Warrenovi připadalo důležité.

"Tak na zdraví," opakovala Marnie a pozvedla svůj pohárek.

"Na zdraví," řekl Warren a napadlo ho, jestli Toots nevdá, že si dal tu skleničku - vlastně s touhle jsou to už dvě skleničky - když jsou tu oba kvůli práci. Ale co, není přece policajt, je soukromý podnikatel. Takže nemůže být ve

službě. Ale stejně se mu zdálo, že u ní zaznamenal jakési drobné zamračení, jako by říkala: pozor, Warrene, potřebujeme si uchovat čistou hlavu. Ale on má čistou hlavu. Slyší přece každé slovo, no ne? A ví docela přesně, na co se chce zeptat McCullougha a jeho ženy, jejíž vnady div neprotrhnou tenoučký růžový trikot. I když... byl to přece Tootsin napad, jít si s nimi promluvit. Najednou ho napadlo, jak by asi Toots vypadala v takovém růžovém trikotu. Nebo v něčem podobném. Třeba v podprsence a kalhotkách. Ať už růžových, nebo jakýchkoli jiných.

Vedle té druhé blondýny Toots vypadala čistší a něžnější, skoro jako dítě, i když si prožila dlouhé období drogové závislosti a léčení z ní - Warren si byl jist, že ničím takovým tahle McCulloughova artistka neprošla. Kokain člověka připraví o smysl pro přesnost. Stejně jako skotská. Ten druhý drink mu začíná stoupat do hlavy. Odložil kelímek a soustředil se na to, o čem právě mluvila Toots.

"... ale pak se hodně spřátelily."

"Jo, to souhlasí," přikývl McCullough.

"Znal jste tenkrát Willu?"

"No jistě," přisvědčil McCullough. "Bylo mi teprve deset nebo jedenáct, ale ji znal každý. Byla to hvězda, víte?"

Warren odhadoval McCulloughův věk na dvaatřicet - třiatřicet let. Marnie mohlo být něco pod třicet, i když vypadala mnohem starší a zdála se mnohem tvrdší. Možná za to může život u cirkusu.

"My jsme se tehdy se Samem ještě neznali," vysvětlovala Marnie. "Já jsem přišla k cirkusu, až když jsme se vzali."

"Kdy to bylo?" zajímal se Warren.

"Před sedmi lety."

"Dělá to teprve sedm let," chlubil se McCullough. "Má přirozený talent."

"To víš, že jo." Marnie skromně mávla rukou a skoro se začervenala.

Na kratičkový okamžik vypadala jako dívenka, již musela být předtím, než se stala cirkusovou umělkyní. Warren by byl rád věděl, jaké děvče asi byla Jeannie Lawsonová. A jaká byla zamlada Willa Torranceová.

"Byl jste dost starý na to, abyste chápal, co se vlastně stalo?" vyptávala se Toots.

"Jistě že ano," ujistil ji McCullough. "V cirkusu je člověk v jedenácti už dospělý, věřte mi."

Warren věřil, že je to pravda.

"A potom, když vám matka ujede s takovým kluzkým parchantem..."

"Byl to parchant?"

"Torrance? Samozřejmě. V Seattlu jí dal kopačky, bez halíře v kapse ji poslal zpátky na východ. Chtěl jsem toho hajzla zabít,"

"O Sama se starala jeho teta a sestra," dodala Marnie. "Když Aggie odešla. Tedy, jeho matka, Aggie. Jeho otec umřel, víte..."

"Umřel, když mi bylo sedm let," doplnil McCullough.

"Spadl z velké výšky..."

"Zlomil si vaz, protože špatně dopadl do sítě. A Torrance pak zneužil vdovu, která vychovávala dvě děti..."

"Nezapomeňte, že ona v té době pořád vystupovala."

"To mi povídej," vrtěl hlavou McCullough. "Tam nahoře stačí chvilková ztráta soustředění, a máš zaděláno na malér. Stačí se podívat, co se stalo tátovi."

"Vystupovala třináctkrát týdně."

"Jezdili po celé zemi. Matka to měla po tátově smrti těžké, to mi věřte. A najednou přišel Torrance a nasliboval jí modré z nebe. Jednoho krásného dne jsme se se sestrou probudili a zjistili jsme, že jsme tu sami, jen my dvě kuřátka, šéfe. Máma foukla se zparchantěným čtyřadvacetníkem."

Ve skutečnosti byl obchodním ředitelem, pomyslel si Warren.

"Ale jejich manželství prý bylo dobré, nebo ne?" zajímala se Toots

"Čí?" nechápal McCullough.

"Torranceových. Petera s Willou."

"Jo, inu, to víte, cirkusová manželství." McCullough mrkl na svoji ženu.

"Rozbiju ti palici," pohrozila mu a usmála se.

"Dobrotivá slečna Půlmetrová," prohodil Warren. "Tak jí prý říkali."

"Willa, no jo. Tu přezdívkou znala i děcka. Taky jsme jí říkali Zakrslá panenka."

"To byla tak zlá, hm?"

"Tak dobrá. O čem myslíte, že byl celý ten poprask, co se strhl pár let potom?"

"Jaký poprask?"

"S Jeannie Lawsonovou. Dobro proti Zlu - o to tam šlo. Bylo to skoro jako... no..."

"Jen do toho," vybídla ho Toots.

"Myslím tím, že když přišla do cirkusu, byla to hodná holčička, ale od té doby, co ten její zkurvenej manžel utekl s mojí mámou, byla ještě horší."

"Chtěl říct lepší," vysvětlila Marnie.

"Chci říct, že se z ní vyklubal křížák," vykládal McCullough. "To byl ten problém, o který šlo pak po letech s Jeannií Lawsonovou. Ona to brala jako křížové tažení."

"Jinými slovy," dodala Marnie, "byla tak dobrá, až jí to škodilo."

4. ... a když nezlobila...

Ve středu třináctého března brzy ráno zatelefonoval Matthew do Byrdova domu a požádal, aby mu, pěkně prosím,

zavolali paní Byrdovou. Když přišla k telefonu, vysvětlil jí, že je advokát a že den předtím hovořil s jejím manželem o jistém pozemku, který by jeho klient rád koupil....

"Co je to za pozemek?" chtěla vědět.

"Na rohu Barringtonovy a Wellesovy," odpověděl Matthew. "Státní tržiště. Ale nevolám vám kvůli tomu."

"Kvůli čemu tedy voláte?" otázala se. "Jak jste říkal, že se jmenujete?"

"Matthew Hope," opakoval. "Paní Byrdova, pokud vím, znala jste kdysi Willu Torranceovou..."

"Proboha, to už je zase ta roční doba?"

"Promiňte?"

"Každý rok kolem výročí její smrti mi někdo telefonuje. Člověk by si myslel, že byla Marilyn Monroe, nebo co."

"Ale to bude až v květnu," namítl.

"To je báječné. Jen když se mám na co těšit."

Představil si, jak obrací oči v sloup.

"Chtěl jsem se zeptat, jestli bychom si o ní nemohli promluvit," řekl.

"Proč?" podivila se.

"Nu, jak jsem už říkal vašemu muži..."

Ve skutečnosti se mu o ničem takovém nezmínil.

"... byla napadena její..."

"Nerada se míchám do Andyho obchodních věcí. Jestli jde o něco, co jste už probíral..."

"Ne, to..."

"... s ním, tak..."

"To ne."

"Tak o co jde?"

"Byla napadena její závěť." Doufal, že když tu lež spolkl Davey Sheed, bude stačit i na Jeannii Byrdovou. "Myslel jsem si..."

"Jaká závěť?"

"Závěť paní Torranceové."

"Co já můžu vědět o její závěti? Když jsem ji viděla naposled, bylo mi sedmnáct. Už je to dobrých pět let."

"Ale tenkrát jste ji znala docela dobře, že ano?"

"Ne. Byla to dospělá ženská, když dovolíte, zatímco já byla teenager."

"Tu závěť napadla jistá osoba, kterou jste v době svého působení u cirkusu možná dobře znala," lhal.

"Kdo?"

"To vám nemůžu prozradit, paní Byrdová..."

"Proč ne?"

"Ne po telefonu," upřesnil.

"A stejně, já jsem Willu sotva znala."

"Napadlo mě, jestli bych k vám nemohl zaskočit, paní Byrdová..."

"Ne, je mi líto."

"Nebo třeba..." "Ne."

"Vím, jak vašemu manželovi na tom obchodu záleží..."

"Můj manžel je teď právě v Mexiku. Můžete si s ním promluvit, až se vrátí."

"Jde o to..."

"Povídám vám..."

"Kdybych mohl tuhle záležitost ukončit, pohnuli bychom rychleji s tou koupí pozemku. Uvědomuju si, že společnost Lawsonová-Byrd..."

"Já pro firmu Lawsonová-Byrd jen podepisuju dokumenty a šeky. Jinak s ní nemám nic společného."

"Slyšel jsem něco jiného."

"Tak to jste slyšel špatně. Můj muž se vrátí v pátek ráno a pak si s ním můžete promluvit, když budete chtít. A co se týče Willy..."

"Paní Byrdová," naléhal Matthew, "je možné, že byla zavražděna."

"To by mě nepřekvapilo," prohlásila a položila sluchátko.

Obytný areál Timucuan Acres se rozkládal v prostoru bývalého dobytkařského ranče; jakýsi jasnozřivý podnikavec ten pozemek před dvaceti lety koupil za pár supů a před třemi lety zde vybudoval golfové hřiště, obklopené domy na dvouakrových parcelách; každý z nich měl hodnotu několika milionů dolarů. Monotónní zeleň nyní zpestřovaly hladiny umělých jezírek. Všude samé fontány. Celý pozemek byl obehnan kamennou zdí s bránou podepřenou sloupky a se strážní budkou, aby tak byli zdejší obyvatelé chráněni před vetřelci.

Když dnes ráno Warren hovořil s Jeannií Byrdovou po telefonu, dověděl se, že s ní Matthew Hope mluvil někdy minulý týden. Sděbila mu to sama od sebe, jakmile jí vysvětlil, že jeho přítele někdo postřelil a že leží v nemocnici ve vážném stavu. Warren už také věděl, že se Jeannie s Willou Torranceovou před pěti lety pořádně srazily, a pořád přemýšlel, co za tím asi bylo.

Podle létajícího umělce Sama McCullougha probíhala Jeanniina jediná cirkusová sezóna dost bouřlivě. Jak si Sam vzpomínal - a vzpomínal na to moc rád - Jeannie začala s parkem nevzdělaných poskoků a pak postupovala skrze cirkusovou hierarchii výš a výš. Po pravdě řečeno, u cirkusu nebyl jediný muž či chlapec, který by se s ní intimně neseznámil. "Včetně mě," pošeptal Sam po straně Warrenovi, zatímco si Marnie s Toots vedle nich povídaly.

Wille tyto aktivity zřejmě nebyly po chuti.

Její "pruderní přístup", jak to nazval McCullough, možná vyplýval z její zkušenosti s manželem, který ji před šestnácti lety opustil a utekl právě s McCulloughovou matkou, kdo to může vědět? McCullough se nehodlal pouštět do žádných psychologicko-sexuálních úvah, zvlášť když v době, kdy mladá Jeannie Lawsonová začala řádit mezi cirkusovou mužskou populací, se jeho matka s Willou tak přátelily. Stejně ale by ho zajímalo, co vlastně Willu popíchlo, že se k Jeannie chovala tak nepřátelsky.

Warrena to taky zajímalo.

Dnes sem přijel, protože potřeboval zjistit, jestli Willina bitva s Jeannie nějak (a pokud ano, jak) souvisela s tím, že o dva roky později spáchala sebevraždu. Bože, on přece tak nesnáší laciné detektivky, zvlášť pak ty, kde řešení záhady leží pohřbeno někde hluboko v temné minulosti. Ale pokud snad kterákoli z těchto událostí měla co společného s tím, že Matthewa postřelili, pak se to zkrátka musí dovědět. Přesněji řečeno, bylo mu celkem fuk, proč Matthewa postřelili, zajímalo ho jenom, kdo to udělal -to byla další věc, kterou na detektivkách nesnášel. Asi by měl s touhle živností praštit a stát se třeba pošťákem.

Také se mu zdálo divné, že Steadman znal Jeannie Lawsonovou v době, kdy spala úplně s každým, kromě slona, na kterém jezdila (a možná že i s ním), a přitom se nikdy nesetkal s jejím manželem, Andrewem Byrdem, který nyní má hypotéku na pozemku, o němž se Steadman uchází. Svět je opravdu malý; přesně tak, jak to Steadman minulé úterý říkal Matthewovi.

Na stráži u vjezdu stál mohutný zpocený běloch. Měl na sobě zmuchlanou šedivou uniformu; vypadal v ní jako jeden ze slonů, na nichž Jeannie Lawsonová za mladých let jezdila. Warren zajel k okénku strážní budky. Vnitřek auta zaplavil horký vzduch a okamžitě vymazal účinky klimatizace.

"K paní Byrdové," řekl Warren.

"Kdo za ní jede?" otázal se strážný.

"Warren Chambers." Otevřel náprsní tašku a ukázal průkaz soukromého vyšetřovatele. Laminovaná kartička byla zmenšenou replikou licence, která visela na stěně v jeho kanceláři. Strážný na ni pohlédl, zvedl sluchátko a stiskl tlačítko na telefonu. Warren se s nezájmem odvrátil. Nedaleko uviděl postřikovače v plné práci. Nad smaragdově zeleným trávníkem se klenula malá duha. Skrze mlžný závoj zahlédl jiskřící modrou hladinu jezírka.

"Jedte dál," vyzval ho strážný a zavěsil. "Po oválu a první ulice vpravo je Palm Drive..."

Takových je na Floridě nejméně dvacet tisíc, odhadoval Warren.

"... adresa je Palm Drive, číslo dvacet dva."

Strážný pokývl hlavou a říhl.

Pruhovaná závora se zvedla. Warren projel bránou, kolem postřikovačů a jezírka dojel na ovál a do Palm Drive; z ní odbočil po dlouhé příjezdové cestě k číslu 1220. Vystoupil z vozu, protáhl se a zamířil po chodníku k nízkému domu z červených cihel s bělostnou střechou. Zazvonil u dveří a čekal.

Byl připraven znovu vytáhnout licenci, když to bude třeba.

Otevřela mu nějaká žena. Vlastně spíš děvče. Asi sedmnáctileté osmnáctileté děvče. Černoška. Na sobě měla černou livrej s bílou zástěrkou a čepečkem. Měl pocit, že se omylem ocitl ve francouzském filmu.

"Jdu za paní Byrdovou," řekl. "Mám s ní domluvenou schůzku."

Dívka se na něj nechápavě podívala.

"Warren Chambers," představil se. "Jsem soukromý detektiv."

"Aha, ano, pane, pojte dál, pane, m'dam vás čeká." Její jižanský přízvuk okamžitě zaplašil jeho představy spojené s La Belle Parée.

Warren vešel do vestibulu. Byl tam chládek a šero a vcházelo se odtud do obrovského pokoje s dekoracemi v bílé, modré a zelené barvě. Na stěnách visely abstraktní obrazy.

"Posajte se, pane, dondu pro ni," řekla dívka a nechala ho stát u velkého bílého klavíru. Rozhlédl se po místnosti a pak usedl na bílou koženou pohovku stejné barvy jako klavír. Když přišla, hleděl právě upřeně skleněnými dveřmi na bazén a golfové hřiště za ním.

"Pan Chambers?" otázala se.

Zřejmě ji nepřekvapilo, že je černocho. Mnohé lidi, kteří s ním předtím mluvili jen po telefonu, první setkání zaskočilo. Ale ona má černocho za manžela, takže je možná v tomto ohledu opravdu barvoslepá. Podala mu ruku a s úsměvem ho přivítala. Okamžitě se cítil jako doma.

"Těší mě." Stiskl podávanou ruku. "Jsem rád, že jste si na mě udělala čas."

"To nestojí za řeč," ujistila ho. Krátce mu potřásla rukou a šla si sednout na pohovku s ozdobnými střípaci. "Když jste mi řekl, že pana Hopa postřelili..."

"Ano, já..."

"Udělám všechno, co vám může pomoci. Jak jsem řekla, telefonoval mi minulý týden..."

"Ano."

"... a bojím se, že jsem se k němu chovala trochu hrubě."

"Nu..."

"Ne, opravdu. Předpokládám, že jste věděl, že mi telefonoval..."

"Ne, to jsem se dověděl až dnes ráno od vás."

"Ach. Pak... ale nevím, jestli tomu rozumím. Domnívala jsem se, že vyšetřujete to střelení..."

"Ano."

"...a chcete mluvit s lidmi, se kterými..."

"Ano, ale nevěděl jsem, že vám telefonoval. Chtěl jsem s vámi mluvit, protože..."

"Ano, proč vlastně se mnou chcete mluvit, pane Chambersi?"

Nezměnila najednou tón ? Nebo se mu to jenom zdálo? Ale před chvílí říkala, že byla na Matthewa hrubá do telefonu. Že by se k němu chtěla chovat stejně? Nepřál si, aby tenhle rozhovor skončil špatně. Potřeboval se dovědět spoustu věcí.

"Paní Byrdová," začal, "v dnešní době se v Americe stává mnoha lidem, že je někdo postřelil nebo zastřelil úplně bezdůvodně. Prostě se ocitnou v pravý čas na nepravém místě."

"Nechtěl jste říct, v nepravý čas?"

"Ne, v pravý čas. Když je někdo někde na správném místě v nesprávný čas, nestane se mu nic; ty dva zápory se vylučují..."

"Aha, už chápu, jak to myslíte."

"Matthew Hope jel do Newtownu na nějakou schůzku," pokračoval Warren. "Nešlo o žádný náhodný zásah, jako když z jedoucího auta zasáhnou úplně nezúčastněného člověka. Někdo věděl, že tam přijede, a přál si jeho smrt."

Jeannie na to nic neřekla.

"Vypτάval se pořád na to úmrtí Willy Torranceové před třemi lety," dodal Warren.

"Ano, to jsem pochopila. Řekl mi do telefonu, že ji možná někdo zavraždil,"

"Co jste na to odpověděla, paní Byrdová?"

"Odpověděla jsem, že by mě to nepřekvapilo. A zavěsila jsem."

"Tohle jste měla na mysli, když jste říkala, že jste na něj byla hrubá?"

"Chovala jsem se hrubě i předtím."

"Proč?"

"Protože se pořád vypτάval na Willu Torranceovou. My jsme s Willou nevycházely dobře, pane Chambersi. Nerada o ní mluvím. Vlastně, jestli jste přišel kvůli..."

"Přišel jsem, protože potřebuju jakoukoli informaci, která by mě dovedla k člověku, co střílel po mém kamarádovi."

"Já takovou informaci nemám."

"Jak to můžete vědět?"

"Promiňte, co...?"

"Někdy si lidé ani neuvědomí, že..."

"Ano, ale já opravdu nemám ani ponětí, kdo poranil vašeho přítele."

"Nemohli bychom to aspoň zkusit?"

Nastalo dlouhé ticho.

Jeannie na něj pohlédla.

"Prosím," řekl.

Pořád se na něj dívala. Seděla zpřímá na pohovce, štíhlé opálené nohy pěkně u sebe, ruce složené v klíně. A upřeně si ho prohlížela. Nakonec si zhluboka povzddechla, a zeptala se: "Co chcete vědět?"

Pro sedmnáctiletou holku, jako byla Jeannie Lawsonová, představoval cirkus pohádkovou zemi, plnou fantazie a možnosti k seberealizaci. Krása jí dodávala sebejistoty, všichni si uvědomovali, že ji Rudi Kroner, nejlepší cvičitel slonů na světě, učinil svou chráněnkou i přes její špatnou pověst, která ji předcházela už v Caluse, kde všichni věděli o jejím dobrodružství s černochem, a tak se ve světě potulných komediantů rychle proslavila.

To, že se zpočátku rozhodla ukojit svůj chtíč s párkem přihlouplých poskoků z Mississippi, které Steadman uchránil před mytím nádoby v jedné špinavé rybí jídelně, bylo spíše dílem její svěhlavosti než výrazem vkusu. Oba ti černoušci ve věku sedmnácti a devatenácti let byli mnohem hezčí než Andrew Byrd, ale proto s nimi do postele nevlezla.

"Byla to otázka hrdosti," vysvětlila Warrenovi. "Aby bylo jasné, že si nenechám nic nařizovat." Vrátila se na okamžik k hlasu a způsobu vyjadřování, na jaké byla zvyklá v době dospívání a které v posledních pěti letech nahradila svým hladounkým, sladounkým projevem.

"Schválně jsem si vybrala ty dva černý kluky," vykládala, "aby všichni viděli."

Warren si říkal, že to tedy opravdu viděli.

Cirkus se podobá všem ostatním potulným zábavním podnikům. Divadelní společnost na turné s novým hitem z Broadwaye, hudební skupina, cestující od města k městu, baletní soubor, toulající se po Americe, to všechno jsou malé promiskuitní vesmíry, odpovědné jen samy sobě. Avšak Jeannie věděla, že ani v cirkuse se pravidla pro soužití bílých a černých příliš neliší od pravidel obvyklých ve větším vesmíru, zvaném USA. Po jedenácti dnech, když už "těm buranům ukázala", poradila Jordánovi a Nealovi, jak se ti dva jmenovali, aby se koukali fofrem vrátit do své rybárny v Caluse, než jim někdo v cirkusu ublíží. Pravda, měla strach i o svoji bezpečnost. Někteří méně inteligentní členové pomocného personálu na ni začali pokřikovat "negromilka" a "lízalka pendreková". Nakonec jí přišel na pomoc Rudi Kroner, poté, co ti dva kluci z Mississippi kvapně nastoupili do autobusu, který je odvezl zpátky do Calusy.

Rudi jí pak shovívavě vysvětlil, že kromě mnoha jiných důvodů, jež ho přivedly k myšlence, že by se mohla stát dobrou jezdkyň na slonech, o tom rozhodla i její pěkná prsa, zadeček a nohy. Když se zeptala, jaké jsou ty mnohé jiné důvody, opáčil, že žádné jiné důvody nejsou. Také jí vysvětlil, jak je to s cirkusovou hierarchií.

Šlo především o to, zdůraznil Rudi, že nikdo z níže postavených zaměstnanců by si nikdy nedovolil zpochybňovat rozhodnutí příslušníka vyšší hierarchie. Nikdy by si nějaký buran od stavěčů nedovolil jakkoli kritizovat například krotitele zvířete. Krotitelé patří k cirkusové smetánce, stojí dokonce výš než jezdci - to byla lež - nebo létající artisté; Rudi se uchechtl nad svým mimovolným vtípem a současně si pohrával s gumou Jeanniiných kalhotek.

"Chci k vám být úplně otevřená," podotkla Jeannie.

"Jsem vám vděčný," ujistil ji Warren.

"Chci vám to všechno povědět úplně po pravdě," dodala.

Například nějaký smělý mladík, létající na trapezu, nemá možnost nikoho nechat rozdupat slonem, jako by to mohl

zařídít Rudi v případě, že by někdo z dělníků...

"Z těch verstinkener poskoků..."

... na ni znovu volal takové věci, jaké zaslechl, když ještě bláznila s těmi dvěma "Negeren".

"Měla bys fěděť, že nemůžeš telat takofý chlouposti," pokáral ji a celou ji zlíbal.

Kupodivu se jí ten argument s hierarchií - jak tomu sama říkala - později moc hodil, když vyměnila provazochodce Jevgenije Zvonková za krotitele kočkovitých šelem Daveyho Sheeda.

"Myslím, že Rudiho už jsem začínala unavovat, když vyklidil Jevgenijovi pole," prohodila a krásně se usmála. "Muži se žen přesytí. Dokonce i krásných žen," dodala skromně a přehodila si jednu dlouhou opálenou nohu přes druhou. "A vyzkoušela jsem i hrozbu - sežerou tě lvi! - když do mě Willa začala vandrovat. Ale to už předbímám. Mimochodem, nedáte si něco k pití?"

"Ne, děkuju vám," odmítl Warren.

"Kolik je vůbec hodin?"

"Skoro poledne."

"Nemám zavolat Reggie, aby nám udělala něco k obědu?"

"No, já bych vás nechtěl..."

"Nijak mě to neobtěžuje," ubezpečila ho. Ladně se zvedla z pohovky, vyšla do vstupního vestibulu, nakoukla někam, nejspíš do kuchyně, a zavolala: "Reggie!" Počkala a zavolala ještě jednou: "Reggie?"

"Ano, m'dam?"

"Můžeš sem na minutku?"

"Ano m'dam."

Do vestibulu se přihnala služka, která předtím Warrenovi přišla otevřít, udělala nejisté pukrle a čekala na příkazy.

Warren by byl rád věděl, co asi Byrd říká na to, že má doma černou služebnou.

"Vidělas ten kantalap, co jsem včera přinesla?" otázala se Jeannie.

"Ano, m'dam."

"Rozkroj ho na půl a dej nám k němu nějaký dobrý míchaný salát, ano? Nejdřív meloun a potom salát. S tím dresinkem, co o Vánocích poslala sestra. Bude to stačit, pane Chambersi?"

"Bude to fajn, děkuju."

"A co k pití?"

"Trochu ledového čaje?"

"Dva ledové čaje, Reggie."

"Ano m'dam. Vemete si to v jídelně, nebo venku na terase?"

"Myslím, že venku."

"Ano, m'dam."

"Zavolej nás, až to budeš mít."

"Ano, m'dam."

Na chvíli zavládlo rozpačité ticho.

"Andy říká, že bych si měla najmout nějakou rudovlásku," poznamenala Jeannie a pokrčila rameny.

Warren neodpověděl.

"Co si o tom myslíte?" dorážela.

"Já si služku nemůžu dovolit."

"Kdybyste mohl."

"S černou by asi byla nuda, bylo by to moc stereotypní."

"Já jsem všechna klišé poslala k čertu už v sedmnácti letech," prohlásila Jeannie.

"To ale neplatí o každém."

"Tak ať se jdou všichni vycpat. Kde jsme to skončili?"

"Vyprávěla jste mi, jak jste Willu strašila, že..."

"Jo, to je ono," vzpomněla si Jeannie a vyprskla smíchy.

"Lidi si myslí, že když spíte s chlápkem, co má na povl kočkovité šelmy, mohl by na vás jednu poslat. Když o tom přemýšlím, možná, že i já jsem se trochu bála. Davey byl vážně blázen. Někteří cvičitelé zvířat si časem začnou myslet, že jsou nezničitelní, víte, je to směšné. Začnou si namlouvat, že mají se zvířaty lepší vztahy než s lidmi. Davey dělal ten trik s hlavou ve lvi tlamě, vždycky mě úplně vyděsil k smrti. Ale jemu to bylo fuk. Poškrábal lvici pod bradou - jmenovala se Sadie - ona otevřela hubu, on dovnitř strčil hlavu a po pár minutách ji zase vyndal a šklebil se od ucha k uchu. Ani nemluví o tom, jaký musela mít dech - to je úplně jiná záležitost." Jeannie se opět rozesmála.

Warren zjistil, že mu připadá rozkošná. Napadlo ho, že se mu schválně chce jevit jako rozkošné, žádoucí děvče. A také se mu tak jevila. Najednou dostal chuť sedět raději s Toots někde v kavárně na Whisper Key.

"... jak a proč se Willa začala starat o moje věci," říkala právě.

Willa.

Konečně se dostala k Wille.

"Maličká Předobrá slečna Půlmetrová; kdybyste ji tehdy znal," potřásla při té vzpomínce hlavou.

"Jaká byla?" otázal se Warren.

Malé popíchnutí.

Ona ale žádné nepotřebovala.

"Vlastně byla úžasná," přiznala Jeannie a znělo to, jako by ji to samotnou překvapilo. "Myslím to doopravdy, nejsem sarkastická. Byla to otravná ženská, abyste mi rozuměl, ale nádherná, talentovaná a taky sexy. Ano, sexy. Předváděla

se jako malá holčička s tělem dospělé ženy. Byla vyspělá, rozumíte, měla prsa, nohy a boky jako dospělá ženská, jenom prostě byla malinká, to je všechno. Ale vypadala jako dokonalá miniatura, skvěle tvarovaná, chlapi po ní bláznili a nejradši by ji popadli a odjeli s ní na velbloudu někam do pouště, jestli chápete, jak to myslím. A mám dojem, že je schválně dráždila. Myslím, že věděla, že všichni chlapi myslí jen na to, jak jí stáhnout kalhotky a prozkoumat její zlatou mušličku... byla blondýna, víte, tedy, trochu do rezavá, ne opravdová blondýna jako já... a využívala toho kontrastu mezi malou holčičkou a dospělou ženou. Nej dřív je nazhavlala a pak jim zabouchla před nosem. „Hej, hoši, to jsem já, malá Shirley Templeová, nemyslete na takové věci, když se mnou mluvíte. Přesně tak to dělala.“

Jeannie opět potřásla hlavou. „Ale chtěla jsem hlavně říct, že když se nad tím zamyslíte, bylo úplně směšné, jak za mnou Willa přišla. Myslím, jak za mnou přišla a chtěla mi vytýkat moje chyby. Když ona všude předváděla ty svoje sexy tanečky malé dívenky. Bylo jí pětatřicet, ale vystrkovala prdelku v kraťounek sukýnce a házela kolem sebe vyzývavě cukrbliky. Jak si vůbec mohla dovolit přijít za mnou a chtít mě poučovat, jak se mám chovat? Věděla jsem, že o mně leccos povídá, že mě pomlouvá po celém cirkusu, ale jak si dovolila za mnou přijít? Takhle se mi postavit?“

„Kdy se to stalo?“ otázal se Warren.

„Někdy v srpnu. Blížil se konec sezóny, už si nevzpomínám, v kterém městě jsme zrovna hráli. Bylo horko jako v peci, to si pamatuju. Seděla jsem v Daveyho voze jen v podprsence a kalhotkách, když se objevila...“

Horká srpnová noc v Alabamě...

Teď si vzpomíná, že to bylo někde v Alabamě...

... bylo horko k zalknutí. Venku, ve vysokém rákosí, obklopujícím celé parkoviště, zněl brukot hmyzu. Postavili šapitó na pozemku u kraje močálu, přes den to tam bylo docela fajn, ale v noci moc ne, když se všude začali hemžit komáři a člověk se musel bát, že třeba někde vyleze na břeh aligátor a kousne ho do zadku.

Vůz má klimatizaci a také splachovací záchod, což je lepší než dělit se o kadibudku s dělníky, po kterých je tam vždycky smrad a špína. Davey Sheed sedí na lavici, má na nose brýle jako Ben Franklin a čte si Penthouse; vlastně jím jenom listuje a prohlíží si hambaté obrázky. Na sobě má jen šortky, jinak nic. Jeho tělo je samá jizva; výsledek nespočetných tahanic s velkými kočkami. Ovšem pro ni jsou důkazem jeho mužnosti a odvahy; je to velmi atraktivní.

V bzukotu hmyzu za okny, slyšitelném i přes hučení klimatizace, skoro přeslechne, že někdo zaklepal na dveře. Davey vzhledne od časopisu. „Koukni se, kdo to je, zlato.“

Jeannie, oblečená jen v černých kalhotkách a podprsence - černá barva je na prašných cestách nutností, protože na ní není vidět špína - přistoupí ke dveřím a otevře je. Před hmyzem, poletujícím kolem světla nad vchodem, ji chrání síť. Pod světlem stojí Zakrslá panenka, na sobě má šortky, tričko a střevíce s vysokými podpatky, které její miniaturní postavě přidávají dva palce výšky. Odhání od sebe brouky, kteří poletují kolem a mohli by ji popadnout a někam odnést.

„Můžu dál?“ zeptá se, a aniž by čekala na pozvání, trhnutím otevře síťové dveře, vpadne si dovnitř a míří rovnou k lavici, kde Davey spěšně zavírá časopis, jako kdyby ho přistihla farářova žena.

„Davey,“ osloví ho, „co kdyby sis zaskočil do jídelního stanu na pivo?“

„A proč?“ diví se Davey. „Mně je docela dobře tam, kde jsem.“

„Chci si promluvit s Jeannií,“ odpoví Willa, „jako žena s ženou.“

Jeannie střelí po Daveym očima. Tím pohledem mu prikazuje: „Ani se odsud nehni!“ Ale buď si toho nevšiml, anebo nedbá. „Do prdele,“ zanedává, což vyvolá na čeličku Slečinky úzkoprsé nepatrnou vrásku. Pak se zvedne ze svého místa a přistoupí ke skřini, kde má schovaný repelent proti hmyzu. Postříká si jím nahé paže, hrud' i nohy, pro jistotu si nastříká i do vlasů, vklouzne do sandálů a odejde.

„Co ode mě chcete?“ zeptá se Jeannie.

Willa jí sdělí, že si uvědomuje, že tohle není žádná nedělní škola, jsou tady všelijaké vykutálené dívčiny a prodavači lístků okrádají zákazníky při vracení drobných, to všechno prý ona ví. Ale poslední dobou si povšimla jistých věcí ohledně Jeanniina sexuálního života a chtěla by si s ní o tom hned teď promluvit, kdyby jí to nevadilo. Jeannií to ale vadí. Jeannie je zuřivostí bez sebe při pomyšlení, že tadyhle Madam nafoukaná chce strkat nos do jejího sexuálního života, do kterého jí nikdo nemá co mluvit. Willa se taky výhružně vztyčila, i když při její výšce to není snadné, a vysvětluje Jeannií, že do toho bude mluvit, protože se jedná o její vystoupení. Jeannie odsekne, prý o čem to sakra mluví, a Willa ječí, však ty víš moc dobře, o čem mluvím. A obě dvě si tam uprostřed alabamských močálů jdou pěkně po krku.

„Co tím vlastně myslela?“ zeptal se Warren.

„No,“ začala Jeannie.

„Ano?“

„Víte...“

Warren čekal.

„Byla tam jedna malá holka,“ řekla Jeannie.

„Co tím myslíte?“

„Vystupovala v jejím čísle. Vlastně tam byly dvě.“

„Aha.“

„Dvě opravdové malé holky. Jedenáctileté.“

„No a?“

„Malé holky, chápete? Žádná prsa, žádné boky, žádná zaoblená lýtka, jako měla Willa, byly to prostě malé holky před pubertou. Willa byla ženská. A tohle byly holčičky.“

„No a?“

„Obě byly větší než Willa.“

"No a?"

"Vy to nechápete?"

"Ne."

"Byly vyšší než ona."

"A co?"

"Používala je jako něco na způsob zarážek na knihy."

"Aha."

"Byly to dvě hubené, nohaté Jedenáctileté holky, v dívčích sukýnkách a blůžičkách, stejných, jako měla i ona... vlastně ne tak docela. Ony nosily černé sukně a bílé blůzky a ona měla bílou sukni a černou blůzu. Kvůli kontrastu, hm? A ony vystupovaly v dívčích střevíčkách, ale ona si obouvala střevíce s podpatky - ale i tak byla menší než ony."

Warren přikývl.

"Už tomu začínáte rozumět," konstatovala Jeannie.

"Začínám tomu rozumět."

"Proti těm děvčatům Willa vypadala ještě menší než ve skutečnosti! Drobounká pětáctiletá žena, která by se vám vešla do kapsičky u vesty, malé sexy stvoření, kvůli kterému si chlapi div nenadělají do kalhot, menší než dvě jedenáctiletá děvčata, co se vedle ní nakrucují a prozpěvují z plných plic."

"Dobrá," přikývl Warren. "Ale... co tedy?"

"Nu..."

"Ano?"

"Willa měla tu drzost mi říct... jak jen bych to slušně řekla?"

Warren čekal. Až dosud si nevšiml, že by Jeannie Byrdové dělalo potíže mluvit neslušně. Ale teď se zřejmě doopravdy snažila formulovat své sdělení tak, aby neurazila jeho nevinný sluch. A tak čekal.

"Obvinila mě, že jsem s Maggie..."

"Maggie?"

"S jedním z těch malých děvčat. Obě měly černé vlasy, to jsem vám neřekla? Kvůli kontrastu. Jako ty sukně a blůzy."

"Aha."

"Obvinila mě, že jsem s Maggie dělala... no... to, co chtěl Munchkin dělat s Judy Garlandovou."

Warren zapátral v paměti.

"Chápu."

"To, co holčička chtěla od bubeníčka."

"Aha."

"Taková drzost," zlobila se Jeannie.

No, to je věc, pomyslel si Warren.

"A... ehm... byla to pravda?" otázal se. "Dělala jste to... z čeho vás obvinila?"

"Do toho vám nic není," odtušila.

"No ovšem, promiňte, neměl jsem..."

"A jí do toho taky nic nebylo. I kdyby to byla pravda."

"Ale ona to nebyla pravda."

"Kdo říká že ne?"

"Myslel jsem..."

"Řekla jsem jen, že vám do toho nic není."

"Asi to tak bude," připustil Warren.

"Není. A jí do toho taky nic nebylo. Zeptala jsem se, jak ji mohlo napadnout, že bych mohla potřebovat nějaké rady od takového skrčka, a dodala jsem, že se s těma sladounkýma holčičkami určitě muchlá sama. Jmenovaly se Maggie a Connie. Pohrozila jsem jí, že jestli okamžitě nevypadne z vozu, půjdu za Daveym a on jí nacpe hlavu Sadie do huby a řekne jí, aby skousla. Taky jsem jí vysvětlila, že i když je spolumajitelkou firmy S&R, bez Daveyho a jeho šelem by žádný cirkus neměla! Myslím, že mi porozuměla."

"Předpokládám, že odešla."

"Odešla. A už nikdy mě neotravovala."

"Chápu. A v listopadu..."

"V říjnu. Koncem října..."

"... jste odešla z cirkusu."

"Tak."

"A Willu Torranceovou jste už nikdy neviděla."

"Nikdy."

"Víte, že údajně spáchala sebevraždu?"

"Samozřejmě. Vždyť vám povídám, že mi každý rok volají..."

"Myslím tenkrát, když se to stalo. Slyšela jste o tom tehdy?"

"Tenkrát mi taky volali."

"Ale? A proč?"

"Volali každému, kdo se s ní znal."

"Kdo vám telefonoval?"

"Noviny, časopisy, televize."

"A co missourská policie?"

"Ne. Policie mi nevolala."
"Sam McCullough se divil, proč..."
"Jo ten," Jeannie zakoulela očima.
"Znáte ho?"
"Zнала jsem ho. Vždycky dráždil Daveyho kočky. Kdyby ho některá z nich někdy popadla... kočkovité šelmy nikdy nezapomínají, víte?"
"Medvědi taky ne," opáčil Warren.
"Medvědi jsou nejhorší," přitakala Jeannie.
"Divil se, co ji tak rozčililo."
"Rozčililo?"
"Willu," vysvětlil a díval se jí upřeně do očí.
Když byl u policie, naučili ho dívat se lidem do očí. Dívat se do očí každému, koho vyslýchá, a každému chlapovi se zbraní v ruce. Na očích se ledacos pozná. Naučil i Matthewa, aby se díval lidem do očí. Napadlo ho, zda měl Matthew vůbec příležitost podívat se do očí člověku, který po něm střílel. Díval se Jeannie do očí. Přelétla pohledem směrem k terase. Černošská dívka Reggie právě otevírala zasouvací dveře.
"Promiňte, m'dam," omlouvala se.
"Ano, Reggie?"
"Oběd je hotovej, m'dam."
"Děkuju." Jeannie vstala z pohovky. "Půjdem?" a jako první vykročila na terasu.
Warren neměl v úmyslu nechat to plavat.
Jakmile zabořili lžice do melounu, otázal se: "Co vy si o tom myslíte?"
"O čem, pane Chambersi?"
"Proč Willu tak rozrušilo... to, co jste dělala?"
"Copak vám Sam řekl, že jsem dělala?"
Měla zvednuté obočí a na rtech jí pohrával mírný úsměv.
"Nu, podle jeho slov jste... nu, však jste to říkala sama."
"Co jsem říkala sama?"
"Že jste se chovala, nu, promiskuitně."
Sam mi několikrát z prádelní šňůry ukradl kalhotky," prohodila Jeannie. "Věděl jste to? Vždycky je hodil do klece s šelmami. Byly z toho úplně zdivočelé."
"Čemu to přičítáte?"
"Asi je dráždila ta vůně."
"Já mluvím o tom, proč Willu tak zlobilo vaše chování."
"Nemám ponětí. Jak jsem řekla..."
"Ano?"
"Když jsem ji viděla naposled, nebylo mi ještě ani osmnáct. Všichni ostatní mě na rozloučenou políbili." Jeannie opět zabořila lžici do svého kantalu. Zvedajíc ji k ústům, dodala: "Všichni kromě ní."
"Nikdy nevěřím nikomu, kdo mi vykládá, že ke mně chce být úplně otevřený," prohlásila Toots.
Ujížděli severním směrem po dálnici US 41 a vyhlíželi nedávno otevřený thajský restaurant. Bylo už skoro šest hodin a Warren měl hlad jako vlk. Kantalu se salátem - to podle jeho měřítek nebyl adekvátní oběd.
"Myslím, že mluvila pravdu," mínil. "Do jisté míry."
"Kdysi jsem znala jednu holku, co používala tuhle frázi pokaždé, když se chystala vyslovit nějakou lež."
"Myslím, že Jeannie..."
"Ale? Odkdy je to pro tebe Jeannie? Posledně jsi ji ještě říkal paní Byrdová."
"Při obědě mě požádala, abych ji oslovoval Jeannie."
"Nebylo to právě tehdy, když ti vykládala, jak zneužívala jedenáctileté holčičky?"
"Věř mi, nebo ne, Toots..."
"To je taky takový signál..."
"Cože?"
"Věř mi, nebo ne. Jak s tím někdo přijde, můžeš si být jistý, že bude lhát."
"Já ti přece nechci lhát."
"Tak proč jsi říkal ,věř mi nebo ne'?"
"Protože mi bylo jasné, že mi nebudeš chtít věřit, když ti povím, že právě v tom momentu mi ten její příběh začal připadat nějaký divný."
"Nechápu, o čem sakra mluvíš."
"O těch jedenáctiletých dívenkách."
"O její nádherné, romantické lásce?"
"Co se to s tebou k čertu děje, Toots?"
"Nic. Poslouchám tvou zprávu o příjemném obědě s ženskou, co zneužívá malé děti."
"Prokristapána, snažím se jen vysvětlit..."
"... která nám o Wille Torranceové nepověděla nic, co bychom už nevěděli..."
"No, to je pravda..."
"... ale tebe samozřejmě dokonale okouzila..."
"Tedy, ona je opravdu okouzující..."

"... zatímco Matthew pořád leží v nemocnici v komatu! Včera jsi se opil..."
"Nebyl jsem opilý, Toots!"
"Ne?"
"Ne!"
"A cos pil dneska k obědu?"
"Ledový čaj."
"Tomu tak věřím."
"Poslouchej, Toots, já nejsem polepšenější..."
"Cože? Že nejsi polepšenější feták? Pravda, to jsem přece já. A poznám, jestli někdo je, nebo není střízlivý! A tys včera střízlivý nebyl!"
"Ne? Tak proč jsem asi šel za tou Byrdovou ženskou?"
"Ale, najednou je to Byrdova ženská."
"Tak jak jí mám sakra říkat?"
"No dobře, dobře, Byrdova ženská. To je fajn. Byrdova ženská."
Warren spustil oči ze silnice a pohlédl na ni.
"Říkám, že je to fajn," opakovala Toots. "Koukej na cestu!"
"Šel jsem tam, protože McCullough..."
"Protože McCullough pořád mudroval..."
"Protože se pořád tak divil, proč se Willa tak vztekala kvůli..."
"Jo. Důvod jsi měl dobrý. Nechme toho, ano? Pověděla ti pravdu, celou pravdu..."
"Snažím se ti právě vysvětlit, že ne! Měl jsem pocit, že mi lže o těch dětech, co vystupovaly s Willou. Měl jsem dojem, že o tohle se s Willou nepohádaly."
"Tak o co se pohádaly?"
"To nevím."
"Jinými slovy jsi na té návštěvě jenom mařil čas. Pořád ještě nevíme ani t'uk, hergot! Co říkal Bloom?"
"O čem?"
"O tom vloupání. Zavolá do Missouri?"
Warren na ni nechápavě pohlédl.
"Volal jsi Bloomovi?" zeptala se.
"Ne. Měl jsem mu volat?"
"Vzpomínáš si, jak jsme včera odpoledne mluvili se Steadmanem?"
"Samozřejmě."
"Potom, co jste s McCulloughem ztrestali flašku skotské?"
"Jenom pintu skotské. A já měl jen dvě skleničky."
"Pamatuješ si, co nám Steadman vyprávěl?"
"Ano."
"Ale Bloomovi jsi nezavolal."
"Ne."
"Slíbil jsi, že mu zavoláš hned, jak se vrátíš domů."
"No dobrá, tak jsem mu nezavolal."
"Myslela jsem, že jsi nebyl opilý."
"Zatracená práce, Toots! Vypil jsem umrněný dvě..."
"Pamatuješ si, co Steadman říkal o tom vloupání?"
"Ano. Vlastně ne. O jakém vloupání?"
"Ve Willině voze."
"Ve Willině..."
"Dvě noci předtím, než zemřela."
Warren se ohlédl přes pravé rameno a zajel s autem ke krajnici. Zastavil motor. Potom se k ní obrátil.
"Pověz mi o tom," požádal.
Tím policistou z Rutherfordu ve státě Missouri, s nímž se Bloom ve středu v sedm večer telefonicky spojil, byl poručík, který před třemi lety, když cirkus S&R vystupoval v jejich městě, vyšetřovat případ, o němž hovořil jako o cirkusovém vloupání. Nebyl však totožný s důstojníkem, který měl na starosti cirkusovou sebevraždu, k níž došlo téhož roku, o dva dny později. Sebevraždu vyšetřoval kapitán Leopold Schulz. Poručík Heinze hned zpočátku Blooma informoval, že podle mínění rutherfordské policie ty dva případy spolu nijak nesouvisí. Vyšetřovali je každý zvlášť a jejich spisy byly vedeny také separátně. To vloupání je pořád ještě otevřené, protože se nepodařilo dopadnout pachatele. Druhý spis uzavřeli s tím, že šlo o sebevraždu.
"Proč se ptáte?" zajímal se Heinze. "Máte snad pro nás nějaké vodítko ohledně toho vloupání?"
"Ne," odpověděl Bloom. "Ale došlo tu k nějakému střelení a prověřujeme si některé lidi, se kterými měla oběť co do činění."
"K jakému střelení?"
Bloom mu to pověděl.
"A ten lupič s ním měl co dělat?" vyptával se Heinze.
"Ne, snažíme se zatím jen zjistit, co se ten postižený mohl dovědět."
"Jo?" divil se Heinze.
"Jo. Netelefonoval vám náhodou?"

"Jakže se jmenoval?"
"Hope. Matthew Hope."
"Ne, mně žádný Hope netelefonoval."
To znamená, že Matthew o tom vloupání nevěděl, pomyslel si Bloom.
"Proč by mně měl volat?" chtěl vědět Heinze.
"Jenom mě napadlo, že vám třeba zavolal."
"Nezavolal. Musím říct... že mi to připadá trochu moc komplikované."
"Možná. Ale zatím se nemáme čeho chytit."
"A voláte do Missouri kvůli dva roky starému vloupání."
"Jo," přitakal Bloom. "Můžete mě seznámit s podrobnostmi?"
"Stalo se to, že se někdo vloupal do jejího vozu..."
"Do vozu paní Torranceové?"
"Jo, bydlela v něm s dcerou. Ale jak jsem pochopil, ta dcera tam moc času netrávila."
"Jak to myslíte?"
"Žila na hromádce s krotitelem, s jistým Daveym Sheedem."
"Takže v době vloupání nebyla ve voze?"
"Nikdo tam nebyl. Stalo se to během představení. Kdyby byl někdo uvnitř, když tam vlezl, ocitl by se v ještě horším maléru. Teda, až ho chytíme."
"Nějací podezřelí?"
"Jo, jako obvykle," opáčil Heinze a odmlčel se.
"Například kdo?" dotíral Bloom.
"Místní lidi, co okrádají cizince. A taky v cirkusu bylo pár exemplářů s nepříliš dobrou pověstí. Takových se u cirkusů najde spousta."
"Na co jste tedy přišli?"
"Na nic. Proto je to pořád otevřený případ."
"A co ten lupič?"
"Vždyť vám povídám, že jsme ho nechytili."
"Zajímá mě, co ukradl."
"Aha. No, pár věcíček."
"Například?"
"Hlavně šperky."
"Co ještě?"
"Taky cenné papíry. Víte, on utekl s celým zatraceným sejfem."
"V tom voze byl sejf?"
"Jo taková ta maličká pokladna; není to k ničemu. Znáte přece ty krabice, co může každý odnést v kapse. To bylo ono. Prostě ji odnesl."
"Kde ji měla uloženou? Někde na očích?"
"Ne, schovávala ji do lednice."
"Do lednice?"
"Jo. Ta krabice byla široká asi patnáct dvacet palců, víc ne. Vytáhla pár přihrádek a nacpala ji do lednice. Měla svoje diamanty pěkně u ledu."
"Opravdu tam byly diamanty?"
"Ale jo. Diamanty, rubíny, smaragdy, ta dáma měla moc pěknou sbírku."
"Mluvil jste o cenných papírech. Jaké...?"
"Vládní dluhopisy."
"Ještě něco?"
"To je všechno, o čem nám řekla. No, ještě jedny nebo dvojce hodinky, stříbrné chrastítko, které dostala jako dítě, a pár věcí té dcery, co to táhla s krotitelem."
"Například? Jaké její věci?"
"No, prakticky to samé. Všeelijaké tretky a tak."
"Drahé?"
"Některé ano."
"Tak drahé jako diamanty, rubíny a smaragdy?"
"Nu, měla tam perlový náhrdelník, prý za pár tisíc. A safírový prsten, který dostala k šestnáctým narozeninám."
"Nebyla v tom voze nějaká zbraň?" zajímal se Bloom.
"Na seznamu ukradených věcí žádná nebyla."
"Já nemluvim o té pokladně. Našli vaši lidé v tom voze nějakou zbraň?"
"My jsme žádnou nehledali."
"Ale byla tam nějaká?"
"My jsme hledali jen stopy pachatele."
"Ztratilo se něco kromě té pokladny?"
"Podle toho, co ta paní říkala, neztratilo."
"Takže pokud vlastnila zbraň, ta jí zůstala. Nezmínila se o tom, že jí by ukradli zbraň?"
"Ne, pane. Nezmínila."

"Mám na mysli konkrétně..."

"Je mi jasné, co máte konkrétně na mysli, detektive Bloome. Vím o tom případu sebevraždy, i když jsem ho nevyšetřoval."

"Tedy víte, že byla použita pistole..."

"Ano, pane, dvaadvacítká kolt Detective Speciál."

"Našli jste při prohlídce ve voze takovou pistoli?"

"My jsme ten vůz neprohledávali. Ta paní nám dala seznam pohřešovaných věcí, a to jsme považovali..."

"Hledali jste přece otisky a takové věci, ne?"

"Ano, pane. Otisky, vlákna, vlasy a stopy - ve voze i venku v blátě, ale nehledali jsme pistoli a taky jsme žádnou nenašli."

"Nevíte, jestli Willa Torranceová vlastnila kolt ráže dvacet dva?"

"Nevím."

"Nezmínila se její dcera o tom, že matka má pistoli?"

"Já jsem se na to té dcery neptal."

"A na co jste se jí ptal?"

"Jako obvykle. Jestli si v posledních týdnech nevšimla, že by se někdo potloukal kolem, jestli do vozu nepozvala někoho, kdo možná nakoukl do té ledničky, jestli ve voze někdy nenašla někoho, kdo tam neměl co dělat, a tak dále. Řekla, že v posledních pár týdnech chodila domů jen málokdy. Říkala tomu vozu domov. Prý byla pořád s tím krotitelem."

"S Daveym Sheedem."

"Ano. Většinou se zdržovala v jeho voze."

"Zeptal se někdo... během obou vyšetřování; zeptal se někdo Marie Torranceové, jestli její matka měla kolt ráže dvaadvacet?"

"Já jsem se jí na to neptal. V té době žádná pistole nikde nefigurovala. Vyšetřovali jsme vloupání. Neměli jsme důvod vyptávat se na pistoli. Nevím, na co se Leo... kapitán Schulz vyptával její dcery nebo jaké otázky padly při slyšení před koronorem. Na to se musíte zeptat jeho, on vedl vyšetřování. A pokud jde o koronera, musíte se obrátit..."

"Můžete mě s ním spojit?"

"Rád bych vám vyhověl, pane, ale je právě na dovolené. Březen - to není v Missouri nejlepší měsíc."

"Nevíte, kam jel?"

"Vlastně je zrovna na Floridě," odvětil Heinze.

Jízda autem z Calusy do Bradentonu po dálnici 1-95 Bloomovi netrvala ani dvacet minut. Kapitán Leo Schulz s chotí bydleli v motelu na Tamiami Trail a Schulz neměl žádnou radost z toho, že se o dovolené má zabývat policejními záležitostmi. Když mu Bloom telefonoval, vysvětlil mu, že on a jeho žena...

"Já a moje žena," opakoval teď, "jdeme na večeři; máme rezervaci na půl devátou, to znamená, že ve čtvrt musíme odejít. Takže na všechno vyptávání máte jenom půl hodiny. Po pravdě řečeno, detektive, nechápu, proč jste se mě nemohl zeptat po telefonu. Jako ten advokát."

"Který advokát?" zeptal se rychle Bloom.

"Byl tady od vás, volal mi minulý týden."

"Matthew Hope?"

"To je on."

"Kdy minulý týden?"

"Ve středu ráno, u nás mohlo být tak devět hodin."

Na Floridě bylo deset, pomyslel si Bloom. Matthew mu zatelefonoval, hned jak mohl počítat s tím, že jsou v Missouri už všichni vzhůru.

"Nevyptával se vás náhodou na kolt Detective..."

"Vyptával."

"... Speciál, ráže dvacet dva?"

"Ano."

"Co jste mu řekl?"

"Totéž, co teď povídám vám."

Bloom ho pozoroval. Nepřiznal Schulzovi, že chtěl vidět jeho tvář a oči, až se ho zeptá na zbraň, která se možná stala vražednou. Proto ho nechtěl zpovídat po telefonu. Pozoroval Schulzovu tvář. Na druhé straně pokoje se Schulzova žena dívala na televizi, celá vyšňořená, připravená vyrazit na večeři. I ji zřejmě Bloomova přítomnost iritovala. Ať jde do háje, pomyslel si. Ať jdou oba do háje. Nespouštěl oči ze Schulzova obličeje.

"Ujistil jsem ho, že Willa Torranceová se tou pistolí nade vši pochybnost střelila sama. To jsem tomu vašemu Hopovi odpověděl."

"A neměl jste nějaké pochybnosti o tom, komu ta pistole patřila?" po-píchl ho Bloom.

"Máte své lidi dobře vycvičené," připustil Schulz s chabým úsměvem. "On se mě na to taky ptal."

"Nepatří k mým lidem," opravil ho Bloom.

"Měl jsem dojem, že je z úřadu zdejšího státního zástupce."

Asi proto, že právě takový dojem chtěl vyvolat, pomyslel si Bloom.

"Co jste mu řekl?"

"Že podle našich předpokladů ta zbraň patřila paní Torranceové."

"Našich?"

"Myslím tím mě a můj tým vyšetřovatelů."

"Vy jste předpokládali, že je to její pistole?"

"A byl to rozumný předpoklad, vzhledem k tomu, že ji držela v ruce."

"Ptali jste se někoho, jestli je to její zbraň?"

"Myslím, že jsem se ptal její dcery."

"A co vám odpověděla?"

"Že by ta zbraň mohla patřit její matce."

"Proč si to myslela?"

"Prý její matka říkala něco o tom, že si pořídí pistoli. Po tom vloupání."

"Myslíte to vloupání, co k němu došlo dva dny předtím?"

"Přesně tak. Vy máte ten případ opravdu v malíčku, že ano?"

"Asi proto, že Matthewa Hopa minulý pátek někdo postřelil," odtušil suše Bloom.

"To je mi moc líto," řekl Schulz.

Paní Schulzova se u televize ohlédla. Také jí bylo moc líto, že Matthewa postřelili - ale hned se zase otočila k obrazovce.

"On se o tom vloupání nezmínil?" zeptal se Bloom.

"Ne, to ne. Já jsem mu o něm řekl. Když jsem mu vyprávěl, jak dcera slyšela matku říkat, že si koupí pistoli, ptal se mě, proč by to říkala. Tak jsem mu vysvětlil, že dva dny před sebevraždou se do toho vozu někdo vloupal. Zajímalo ho, co pachatel ukradl a tak podobně. Pověděl jsem mu všechno, na co jsem si vzpomněl."

"Zmínil jste se mu o tom, že vyšetřování vedl poručík Heinze?" "Ne, na to se mě neptal."

"Jenom ho zajímalo, co lupič ukradl..."

"Ano."

"Nezeptal se vás, jestli policie ve voze našla nějakou zbraň? Myslím tu noc, kdy došlo k vloupání?"

"Ano, myslím, že i na to se ptal."

Samozřejmě že se na to ptal, říkal si v duchu Bloom. Ale jak to, že se na to nezeptal nikdo od rutherfordské policie? V tom voze se muselo henzit nejméně šest policajtů; sypali prášek kvůli otiskům, luxovali, aby našli každé vlákénko či vlas, hledali šlépěje, ale za dva dny nato už nikoho nenapadlo se zeptat: hele, když jste vyšetřovali to vloupání, neviděli jste tam tu pistoli, co s ní spáchala sebevraždu?

"Vy jste se tedy domníval, že po tom vloupání šla a koupila si zbraň, je to tak?" otázal se Bloom.

"To jsem se nedomníval já, ale její dcera."

"Její dcera si myslela, že si Willa Torranceová koupila pistoli potom, co..."

"Něco takového."

"No, a já teď mám v nemocnici raněného," prohlásil Bloom. "Takže bych moc potřeboval, abyste si vzpomněl úplně přesně, co se její dcera domnívala nebo nedomnívala."

Tón jeho hlasu opět přiměl paní Schulzovou ohlédnout se ze svého místa u televizoru; tvářila se překvapeně. Asi neznala moc lidí, kteří by si dovolili takhle mluvit s jejím mužem. Schulz nasadil pohled, který jako by říkal: dej si bacha, frajíрку, mluvíš s policajtem. Což na Blooma nikterak neúčinkovalo, protože i on byl policajt a navíc ve svém okrese. Chvilí na sebe upřeně hleděli.

Schulz mrkl jako první.

"Vypověděla, že se její matka zmínila o tom, že si koupí pistoli. Neřekla, že doopravdy šla a koupila si ji."

"Tedy jste ve skutečnosti nevěděl, jestli ta zbraň, kterou Willa Torranceová po smrti svírala v ruce, patří opravdu jí?"

"Nenašli jsme nic, co by to nezvratně dokazovalo."

"Takže ta pistole mohla patřit komukoli," poznamenal Bloom.

"Držela ji v ruce," odsekl tvrdě Schulz a pohlédl na hodinky.

"Nebojte se, nezmeškáte večeri," chlácholil ho Bloom.

"Víte, že přinejmenším jeden lékař z ohledací komise..."

"Ano, Abel Voorhies."

"Správně, doktor Voorhies. Nesouhlasil..."

"Voorhies mimo jiné dělá potraty," utrousil Schulz.

Jeho žena u televize důrazně pokývla hlavou.

"Ať už mimo jiné dělá cokoli," opáčil Bloom, "o případu Torranceové sepsal svou vlastní zprávu. Podle jeho názoru..."

"Ano. Znáám jeho názor."

"...pravděpodobně došlo k vraždě. Dokonce doporučil, aby se policie případem dál zabývala. Prováděli jste nějaké další šetření, kapitáne Schulzi?"

"Rutherfordská policie, rutherfordská lékařská komise a rutherfordský koroner dospěli k názoru, že Willa Torranceová zemřela vlastní rukou. Žádné další šetření nebylo potřeba. Myslím, že byste také měl vědět, pane Bloome..."

"Leo, měli bychom už jít," přerušila ho jeho žena. Zvedla se ze svého místa, vypnula televizor a přistoupila ke skříňce, kam si odložila kabelku.

"Myslím, že byste měl vědět," opakoval Schulz, "že jsme v Rutherfordu v posledních třiceti letech neměli ani jednu nevyřešenou vraždu. Ta zatracená sebevražda v cirkuse nám přinesla spoustu špatné publicity, dovedete si představit, co...?"

"Leo," vyštěkla ostře jeho žena.

Bloom pokývl hlavou.

"Nechtě si chutnat," popřál jim a šel pryč.

"Celou cestu do Charlotte se usilovně snažila nemyslet vůbec na nic; zkusila to s pomocí triku, který ji naučila její spolubydlící Sára Harringtonová. Šlo o to, představovat si samé bílé věci, jako sníh, svatební šaty, labuť, oblaka, polevu na dortu, vousy Santa Clause a také bílé froté ručníky a kvetoucí bavlnu, a pak se vám povede, že máte v mysli úplně bílo, jednolitě, nekonečné bílé pole, kam se nedostanou myšlenky na nic zlého - leda by ovšem váš otec ležel v komatu v nemocnici vzdálené tisíc mil.

Matce zatelefonovala chvíli předtím, než seběhla ozlomkrk po schodech dolů k taxíku čekajícímu před ubytovnou. Linku 1577 společnosti USAir z Bostonu se jí povedlo stihnout jen o vlasek. V Charlotte přistáli ve čtvrt na osm, s třiaadvacetimínutovým zpožděním, což znamenalo, že musela uhánět jako čert, jestli chtěla chytit přípoj do Calusy, který odlétal ve tři čtvrtě na osm - i když ji všechny ty usměvavé letušky ujišťovaly, že letadlo určitě počká. Letadlo mělo přistát na letišti Calbrasa dvacet minut po deváté večer. Matka ji bude čekat. Teď jen už aby tam byli.

Zkusila znovu zaplavit mysl bělobou, ale podařilo se jí vyloudit jen šedivou barvu. Šedivou, jako byl Sebastianův kožich (kromě chlupů na břiše). Vzpomínala na jeho hebké, bělostné břicho, ale ta bílá jí teď prostě nešla, dovedla si v duchu vyvolat jen chudáka kocoura Sebastiana a vzpomínku na den, kdy ho přejelo auto. Ach, jak měla ráda toho velikánského, veselého kocoura.

"Vrátila jsem se ze školy asi v půl čtvrté," vyprávěla tehdy otci, "a hledala jsem Sebastiana, ale on nikde nebyl. Zašla jsem ke schránce, jestli tam není něco pro mě, a náhodou jsem se koukla přes ulici - víš, jak má doktor Latty na trávníku ten veliký strom? Tak přesně tam, u chodníku. Sebastian byl... prostě ležel ve strouze. Nejdřív mě napadlo... ani nevím, co mě napadlo. Asi, že... že si se mnou chce na něco hrát. A pak jsem uviděla krev... proboha, tati. Nevěděla jsem, co mám dělat. Přešla jsem k němu a povídám: 'Sebastiane... copak je, hochu?' A jeho oči... podíval se na mě tak, jak to někdy dělá, když je rozespalý, víš, a pořád se tvářil tak nějak omámeně... jenže... táto... byl tak hrozně zkroutený a polámaný, že jsem ne... vůbec jsem nevěděla, co mám dělat, jak bych mu pomohla. A tak jsem se vrátila domů a volala ti do kanceláře, ale oni říkali, že jsi pryč. Nevěděla jsem, co mám dělat, nevěděla jsem, kde je mamka, a tebe jsem nemohla sehnat. Tak jsem zašla do ložnice a zmáčkla poplašný knoflík. Věděla jsem, že se hned všichni seběhnou. Přišel pan Soames odvedle a pak paní Tannenbaumová. Zajela s autem k místu, kde Sebastian ležel u chodníku a... a... zvedaly jsme ho hrozně opatrně. Paní Tannenbaumová našla v garáži prkýnko, použily jsme ho jako nosítka. Nadzvedly jsme ho jen maličko, jen abychom ho dostaly na to prkýnko. A hned potom jsme jely sem. Věděla jsem, kde to je, pamatovala jsem si to od minule, když jsme s ním jeli na injekci.

Tati, doktor Roessler si nemyslí, že to Sebastian přežije."

Pohřbili ho v zahradě za domem.

Sebastian mívával ve zvyku lehávat pod sápaním a pozorovat pelikány plachtící nízko nad vodou. Poškubával při tom ušima a ocasem švihal sem a tam jako bičem. Tam ho pochovali. Bylo už za pět minut půl šesté a začínalo se stmívat. Matka ještě nebyla doma. Otec se Joanny zeptal, jestli by nechtěla něco říct.

Poklekla u otevřeného hrobu a na polystyrénovou krabici, kterou koupili cestou, položila oranžovou mušličku. "Miluju tě, Sebastiane," řekla, a to bylo všechno. Táta pak zasypal jámu pískem a zeminou a vrátil na místo čtvercový drn, který předtím pečlivě vyřízl. Joanna mu položila paži kolem pasu. Mlčky se spolu vrátili do domu. Otec si nalil pořádného panáka skotské s ledem a zeptal se Joanny, jestli si nedá pivo. Přikývla. Otevřel plechovku a podal jí ji. Ustrkla a řekla: "Nesnáším tu pivní chuť." Ale pila dál.

O deset minut později se přihnala domů matka.

Když vyšla z kadeřnictví, zjistila, že je přední pravá pneumatika u mercedesu prázdná. Telefonovala k místní pumpě o pomoc, ale trvalo jim hodinu, než přijeli, a dalších dvacet minut nasazovali rezervu. Pak se ještě cestou domů dostala na mostě do zácpy a dalších...

"Joanno, ty piješ pivo?"

"Ano, mami."

"Tys jí dal pivo?"

"Ano, dal jsem jí pivo. Susan... náš kocour je mrtvý. Sebastian je mrtvý."

"Cože?"

"Přejelo ho auto."

"Ach." Matka si dala ruku před ústa. "Ach," řekla, "ach," a začala vzlykat.

Joanna nyní vzpomínala na Sebastianův velký obličej s bílou maskou, na jeho smaragdově zelené irské oči, na to, jak číhával na ještěrky, jako by to byli dinosauři, jak poškubával ušima, když ležel mezi reproduktory s hlavou položenou na předních tlapkách a poslouchal moderní jazz. Vzpomínala, jak jednou přiběhla za otcem a vyprávěla mu o hře, kterou se Sebastianem hráli. "Byla to děsná psina. Honila jsem ho kolem pohovky a on se pořád smál..."

Vzpomínala na kocoura Sebastiana, protože teď nechtěla myslet na otce. Vzpomínala, jak se Sebastian smál.

Vzpomínala, jak na něj její otec mluvil s hutným irským přízvukem a vždycky, když ho člověk podrábnil na tom bílém, chlupatém břiše, Sebastian se smál... ano, ví docela určitě, že se Sebastian smál.

Zařala pěsti a v duchu se modlila, pane bože, prosím, nenechej ho umřít.

Sešli se všichni tři v Bloomově kanceláři chvíli před devátou. Celá ta věc se začínala rozrůstat, to všichni znali už z dřívějších. Sešli se, aby si zrekapitulovali, co všechno se jim podařilo vypátrat, v očekávání, že snad z toho odvodí, co se podařilo zjistit Matthewovi.

Tahle naléhavá potřeba se skrývala za každou otázkou, kterou komu položili. Na co asi přišel? Který konkrétní střípek informace vedl k tomu, že se ho někdo pokusil zabít? Anebo jaká kombinace různých faktů se komu stala tak nebezpečnou? Kde ještě mohl být během těch dnů a hodin, předcházejících okamžiku, kdy po něm někdo vystřelil? Počínaje úterkem jim jeho diář nic nového neprozradil, což je přivádělo k šílenství. Úterý dvaadvacátého března - včera to byl týden. Měl ten den velmi napilno. V devět ráno se sešel s Andrewem Byrdem, v poledne měl další schůzku s

Johnem Raffertym. Odtamtud jel do cirkusu...

Tohle si do kalendáře nezapsal, ale Steadman o té schůzce pověděl Warrenovi a Toots, když s ním včera mluvili...
... a potom ve středu ráno - nejspíš povzbuzen něčím, co se dověděl od Steadmana, zatelefonoval nejprve Jeannii Byrdové a potom kapitánu Schulzovi ze státu Missouri. Dověděli se o tom jen proto, že jim to Schulz sám řekl. Ale nevolal potom Matthew do Missouri ještě jednou? A kdyby ano, napadlo Blooma, telefonní společnost jim možná - Bloom zdůraznil slovo možná - i bez soudního příkazu vydá seznam čísel, která vytočil ve své kanceláři nebo i doma. Ať už po svém telefonátu do Missouri dělal cokoli, nevěděli o tom vůbec nic. S kým asi ještě mluvil od středy třináctivacátého března, deseti hodin dopoledne, do pátku pětadvacátého večer, kdy mu někdo napumpo-val dvě kulky do ramene a do hrudi?

Hrome, co se ještě mohl dovědět?

Matthew se dostavil do galerie chvíli po deváté; vernisáž byla ještě v plném proudu. Na plakátu ve výloze stálo:

MAXINE JENNINGSOVÁ PŘEDSTAVUJE SVÉ

NOVÉ MALBY 23. BŘEZNA OD 20.00 HOD.

V podlouhlé úzké místnosti, plné podnosů s vínem, sýrem a sušenkami, se sešla společnost bývalých, stávajících i budoucích umělců, kteří se na takové dýchánky stahují, jako by je pocítil svým pozváním sám Picasso. V Caluse se stávalo jen zřídka, že by zde předváděl svá díla opravdu známý umělec (až na velmi vzácné výjimky). Maxine Jenningsová byla trochu střílená asi šedesátiletá dáma, která malovala výhradně kočky.

Jedinou kočkou, kterou kdy Matthew miloval, byl Sebastian.

Maxine Jenningsová malovala roztomilé kočičky.

Je třeba zde uvést, Vaše Ctihodnosti, že ona sama svým vzhledem připomínala kočku. Nebo spíš některou ze sboristek, vystupujících v muzikálu Cats, které se tak usilovně snaží vypadat jako kočky, a stejně pořád vypadají jenom jako tanečnice s kočičíma ušima a kočičími vousy. Maxine Jenningsová vousy neměla a uši jí zakrýval mohutný účes, jenž jí dodával vzhledu osoby právě zasažené bleskem. Ale byla vysoká a štíhlá, měla zelené oči, silně zmalované, aby vypadaly jako kočičí, na sobě měla šedivou róbu stejné barvy jako její vlasy, což ještě posilovalo dojem, že se díváte na číu vysoké postavy.

Matthew sem přišel, protože si potřeboval promluvit s Marií Torranceovou.

Uvažoval naprosto jednoduše: Maria je poslední osobou, která viděla její matku, když ještě byla naživu.

Našel ji podle její blýskavé rezavé paruky. Bavila se s několika muži, kteří se jí pokoušeli nahlédnout za výstřih bílé hedvábné blůzy. Horní dva knoflíčky měla rozepnuté.

Vykročil tím směrem. Maria ho zahlédla, naoko váhavě se oddělila od skupiny uctívačů dámského poprsí, přiběhla k němu a naléhavě zašeptala: "Pojďme honem pryč z tohoto příšerného místa."

Z galerie odjeli po Julian Street přes Páče Avenue až do Dorothy's Way, kde přednedávnem otevřeli nový labužnický restaurant. Zastihl Marii doma, právě když se chystala odejít na vernisáž - dohodli se, že nikdo z nich ještě nevečeřel. Avšak přestože by oba s největší radostí vyzkoušeli krmi v La Vecchiacci, jak se nový podnik jmenoval, a jakkoli si uvědomovali, že restaurace pro labužníky má v Caluse asi stejné šance na přežití jako střízlík v liščí tlamě, nebyli dost dobře oblečení na tak elegantní podnik.

Většina turistů už odletěla na sever, aby prožili Velikonoce v domácím prostředí. Po půlce března si můžete vyrazit do kterékoli restaurace ve městě, aniž byste si museli dělat starosti s rezervací. Vybrali si Marina Lou's, kde si mohli v klidu pochutnat na sendvičích nebo na lehké svačince. Byl horký, dusný jarní večer.

Objednali si pití, seděli a dívali se na světlá člunů, křižujících v houstnoucí tmě hladinu Caluské zátoky. Tahle idylická mírumilovná scéna patřila k nejoblíbenějším trikům realitních agentů, když nabízeli k prodeji domy v okolí. Jeden z člunů začal něco signalizovat druhému. To se tu vidělo jen málokdy, protože už vlastně nikdo neznal Morseovu abecedu.

Maria si objednala sendvič s francouzskou omáčkou a Matthew, který si hlídal hladinu cholesterolu, si dal grilovaného kanice, i když si uvědomoval, že sehnat v Caluse dobrou rybu je stejně těžké jako najít v Irsku hada. Doslechl se, že je tomu tak proto, že rybáři musejí za lovem vyjíždět příliš daleko na oceán, a než se vrátí zpátky, jsou už jejich úlovky den staré. Nevěděl, jestli je to pravda. Věděl jen tolik, že poslední skutečně chutnou rybu měl skoro před rokem na dovolené v Itálii. Zmínil se teď o tom Marii. Zdálo se, že ji to nesmírně zajímá. Usoudil, že má asi ráda ryby. Nebo Itálii.

"Tak co se vám zdá divné?" zeptala se. "Když jste volal, říkal jste..."

"Ano. V podstatě mi jde o dvě věci."

Usrkla ze sklenice a netrpělivě na něj pohlédla. Na hladině právě druhý člun začal odpovídat na signály.

"Za prvé to vloupání," začal.

"Jaké vloupání?"

"To, ke kterému došlo dva dny předtím, než vaše matka spáchala sebevraždu."

"Ona byla zavražděna," trvala na svém Maria.

Od vedlejšího stolu se po nich ohlédla nějaká blondýna.

"Dva dny po tom vloupání," přikývl Matthew.

Blondýna napjatě poslouchala.

Ztišil hlas.

"Víte, co vám tehdy ukradli?"

"Nějaké její věci a taky moje. Nic zvlášť cenného."

"Kolik myslíte, že..."

"Nemám ponětí."

"Aspoň přibližně."

"Vážně nevím. Matka dala policii seznam, a taky pojišťovně. Moje perly mohly stát asi pět šest tisíc dolarů a safírový

prsten, co jsem dostala k narozeninám, měl cenu kolem osmi tisíc. Ale o hodnotě jejich šperků nic nevím."

"Co ty cenné papíry?"

"Nevím."

"Myslíte, že v tom je nějaká souvislost?"

"Mezi tím vloupáním a vraždou?"

Blondýna naklonila hlavu směrem k nim. Upozornila na jejich rozmluvu i svého přítele a ten začal poslouchat také. Matthew se na ně zaškaredil, ale nepomohlo to. Měli pocit, že se dívají na televizi a že uvidí na vlastní oči odhalení vraha.

"Ano, mezi vloupáním a vraždou," přisvědčil Matthew a znovu po nich vrhl zamračený pohled, ještě drtivější než předtím. Blondýna se odvrátila. Její společník se chvíli pokoušel o mužný soubor pohledů, ale nakonec se taky vrátil ke svým záležitostem, jmenovitě k až příliš vysmáhlému steaku. Možná ho napadlo, že je Matthew nájemný vrah, pověřený odklizením osob, co poslouchají cizí debaty o vraždách. Zamračil se na něj ještě jednou, aby v něm tuto domněnku posílil.

"Nevím jak," přiznala Maria.

"Povězte mi ještě jednou, co se stalo v den vraždy," požádal ji. Náhle si uvědomil, že úplně přejal její přesvědčení, že její matku někdo zabil. "Od chvíle, kdy jste se ráno probudila," dodal.

Maria hluboce vzdychla a usrkla ze sklenky. Blondýna a její přítel u sousedního stolu se pilně věnovali svým pokrmům, ale Matthew věděl, že je i nadále pozorně poslouchají.

"Vstala jsem o půl páté," odříkávala Maria mechanicky; "měla jsem budík nařízený na půl pátou. Matka ještě spala. Věděla jsem, že její budík zazvoní ve čtvrt na šest, přestože tvrdila, že chce vyrazit nejpozději v šest. Vždycky všechno dělala na poslední chvíli. Zašla jsem se nasnídat do jídelního stanu a tam jsem našla Daveyho Sheeda. Tehdy jsme spolu chodili..."

Sheed byl po ránu mrzutý. Jeho šelmy nesnášely deštivé počasí; podle jeho mínění jsou kočkovité šelmy za deště nejnebezpečnější. Dalo mu spoustu práce a starostí, než je naložil a...

"Kolik bylo hodin? Kdy jste přišla do jídelního stanu?"

"Pět."

"A do vozu jste se vrátila kdy?"

"V pět třicet pět. Takže jsem odtamtud odešla kolem pěti třiceti."

"Celou tu dobu jste byli se Sheedem pohromadě?"

"Ano."

"Od pěti do půl šesté?"

"Ano. Byl našťvaný, protože jsem večer k němu nepřišla spát. Obviňoval matku, že prý na náš vztah žárlí."

"Žárlí?" opakoval Matthew.

"Ano." Maria zaváhala. "Jak... jak jsem pochopila, on a matka spolu kdysi intimně žili."

"Kdo vám to řekl?"

"Vlastně nikdo. Byly to jen takové narážky."

"Od koho? Od vaší matky?"

"Ne, ne. Od matky? Proboha, to ne! Všechny ty narážky dělal jen Davey."

"A jaké narážky?"

"No... jednou se zmínil o jejím mateřském znamínku. Nemohl o něm vědět, pokud ho nikdy neviděl. A ona ho měla na choulostivém místě, na moc choulostivém místě. A jednou... víte, ale to je strašně hrubé."

Matthew čekal.

"Muži jsou někdy tak zatraceně hrubí." Potřásla hlavou.

Matthew mlčel.

"Prostě mě přivedl k přesvědčení... tím, co říkal, když jsme se... no, když jsme se milovali..." Opět potřásla hlavou. "Bylo mi teprve devatenáct, něco z toho, co říkal, bylo pro mě dost šokující. A taky věci, které dělal. Víte, byl to krotitel divokých zvířat a někdy po mně chtěl takové věci, že mi připadal jako ta zvířata. Zkrátka," těžce si povzddechla, "z jeho řeči jsem pochopila, že on a moje matka byli milenci, když jsem ještě byla malá."

"Věřila jste tomu?"

"Asi jo."

"Zeptala jste se jí na to někdy?"

"Ne. Mojí matky? Nikdy."

"A říkáte tedy, že tehdy po ránu měl špatnou náladu?"

"Ano. Vlastně jsme se pohádali, protože..."

Sheeda rozzlobilo, že se Maria večer předtím rozhodla strávit noc ve voze s matkou, a ne v jeho voze. Navíc v noci přišlo a ona věděla, jak budou šelmy reagovat na hromy a blesky, miliónkrát jí vyprávěl, jak se chovají, když přijde bouřka. Ale místo aby zůstala s ním, když potřeboval podporu a útěchu, protože věděl, co ho čeká, až ráno bude nakládat zvířata, celá rozdivočelá...

"Davey měl takovou teorii, že... no, asi víte, že divoké zvíře se nikdy nedá úplně ochočit..."

"Ano."

"Dají se jenom vycvičit. Ale podle jeho teorie to cvičení představuje určitý druh domestikace, jenže občas se zvířata najednou rozdivočí. Znovu se stanou divokými a nepředvídatelnými tvory. Prý jako ženské, říkával vždycky. Jako moje matka, říkal taky. A Jeannie. A Marnie. A všechny ty pitomý ženské v cirkuse, co s nima šoustal!"

Blondýnka u vedlejšího stolu zalapala po dechu. Její společník se prudce otočil, jako by chtěl Marii jednu ubalit za to,

že tady používá taková slova - která v první řadě neměl co poslouchat. Matthew se napřimil. Blondýna svého ochránce upokojila. Hlasitě požádala o účet. Vrhla po Matthewovi ošklivý pohled. A ještě jeden. Číšník přinesl Marii její sendvič a Matthewovi kanice, právě když se dvojice od vedlejšího stolu zvedla k odchodu. Číšník si všiml, že se tu něco stalo, ale netušil, co to mohlo být. Věděl jen, že ho ti dva zmrazili pohledem.

"Proč si myslíte, že ji zabil Davey?" vyptával se Matthew.

"Kvůli tomu, co říkal."

"A co říkal?"

"Že... on byl opravdu strašně hrubý."

"Co vám řekl, Marie?"

"Že by za ní nejradši zašel do vozu a uškrtl ji." "Kdy to řekl?"

"Když jsme spolu seděli u stolu. Když se tak vztekal, protože jsem šla spát domů."

"Domů," opakoval Matthew. "K mámě." "Zmínila jste se o tom ve výpovědi před koronerem?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Protože to nebyla opravdová hrozba. Jenom se snažil být... sexy. Aspoň myslím."

"Mhm, sexy," zabručel Matthew.

"Snažil se mi dát najevo, že je velikej chlap, víte?"

"Mhm."

"Že by mámu nejradši zaškrtl."

"Mhm."

"Já netvrdím, že mně samotné to připadá nějak zvlášť sexy. Říkám jen, že on si tak připadal."

"Chápu."

"A kromě toho jsem nevěděla, kolik přesně je hodin."

"Jak to myslíte? Kdy?"

"Když odešel."

"Odešel?"

"Od stolu."

"Tvrdila jste přece, že od pěti do..."

"Ano."

"... půl šesté, kdy jste se vrátila..."

"Až na těch pár minut, co byl pryč."

"Chcete říct, že s vámi nebyl celý ten čas?"

"Správně, nebyl."

"Neptali se vás na to u koronera?"

"U koronera už měli v ruce lékařskou zprávu. Chtěli dokázat, že to byla sebevražda. A já si nebyla jistá ohledně těch časových údajů, víte? Možná odešel až potom..."

"Jak dlouho byl pryč?"

"Asi deset minut. Prý si musel odskočit do kadibudky."

"Do kadibudky?"

"Tak jsme říkali přenosným záchodům."

"V kolik hodin si myslíte, že odešel?"

"Nevím to určitě. O to právě jde. Proto jsem o tom nemluvila u koronera."

"Zkuste si vzpomenout aspoň teď. Budík vaší matky se zastavil v..."

"Já vím. Deset minut po páté. Ale já nevím, jestli odešel od stolu předtím, nebo až potom."

"Říkala jste, že byl pryč deset minut..."

"Děle ne."

"Kde byl ten záchod?"

"Hned před stanem. Asi by si byl mohl odskočit do svého vozu, jenže přšlo."

"Byl pryč deset minut..."

"Ano."

"... a pak se vrátil ke stolu?"

"Ano, a dal si ještě jednu kávu."

"Ještě se zlobil?"

"No ovšem. Davey se pořád zlobil."

"Ale já myslím..."

"Ano, pořád ho štválo, že jsem nespala u něj."

"Věděla matka, že s ním spíte?"

"Ano."

"Komentovala to nějak?"

"Jenom mě varovala, abych si dávala pozor."

"Měla k takovému varování nějaký důvod?"

"Řekla bych, že ho znala." Maria pokrčila rameny.

"Co to znamená?"

"No... však víte."

"Ne, nevím."

"Davey byl hrubián, když to na něj přišlo."

"Mhm."

"To víte."

"Mhm."

"Mužský." Opět pokrčila rameny.

"Potom, co se vrátil ke stolu, jak dlouho jste ještě spolu seděli?"

"Ještě asi tak patnáct minut."

"A říkáte, že jste odešla v pět třicet?"

"Ano."

"A vrátila jste se do vozu."

"Ano."

"On tam zůstal sedět, když jste odešla?"

"Ano."

"Neodešel dřív než vy?"

"Ne, jen jednou, na tu chvíli."

"Ptám se na dobu po tom, co se vrátil."

"Ne. Pak už neodešel. Dokud jsem neodešla já."

"Před odchodem ze stanu jste tam s ním tedy seděla ještě patnáct minut..."

"Správně."

"Odešla jste v pět třicet..."

"Ano."

"To znamená, že on se ke stolu vrátil v pět patnáct."

Maria na něj pohlédla.

"Takže deset minut po páté hodině mohl být ve voze vaší matky," dokončil Matthew.

Maria na něj upřeně hleděla. Pokyvovala hlavou, jako by v duchu znovu probírala časový sled tehdejších událostí, vzala do ruky sendvič s roastbeefem, namočila ho do omáčky a zvedla ho, kapající, k ústům. Matthew měl dojem, že ani při žvýkání nepřestala uvažovat o časových intervalech; převracela to v mysli znovu a znovu.

"Povězte mi, co se stalo, když jste se vrátila do vozu," požádal ji.

První, čeho si všimla, byla krev. Krev ji udeřila do očí, jakmile za sebou zavřela dveře.

Do střechy zuřivě bušil déšť, otočila se, aby za sebou mohla zavřít, přitáhla dveře, aby dovnitř nemohl vítr ani déšť, a teprve potom postoupila do nitra vozu, strásajíc vodu ze žluté pláštěnky. Pak se otočila k posteli a přes celou místnost uviděla křičící rudou krev, ramínka matčiny bílé košile potřísněná krví, rudé stříkance na aluminiové stěně za ní. Dala se do křiku. Stála u dveří jako vrostlá do země a křičela.

Jako první se vrátil do vozu George Steadman, byl celý mokrý a namorosený a hulákal: co se to tu sakra...? Najednou ztuhl, protože uviděl její mrtvé tělo na lůžku s dírou v hlavě a stěnu postříkanou krví. Ježíšikriste, vydechl. Ježíšikriste, Willa. A najednou byl vůz plný lidí, odevšad se sbíhali dělníci, přiběhli i McCulloughovi a Chenova rodina, která ten rok jezdila s cirkusem poprvé. Muž jménem Barney Hale, původem z Londýna, se protlačil skrz dav k lůžku, na němž ležela její matka, zkrvavená a bez života. Byl to provazochodec; pokud si Maria vzpomíná, byl u cirkusu odjakživa. Už jako malá holka ho vídala předvádět čísla, při němž visel na laně za vlasy; točil se na tom prameni černých vlasů jako čamrda. Potom do vozu vpadl překvapený Davey Sheed, prodral se k posteli, stanul vedle Barneyho a položil mu ruku na rameno. Barney klečel a vzlykal nad matčinou mrtvolou, která tam ležela s široce otevřenýma očima, s otevřenými ústy a s velkou dírou v hlavě. Někdo vykřikl, že už přijela policie, a do vozu vstoupil policista v mokré černé pláštěnce a s čepicí se štítkem, přes kterou měl přehozenou kapuci. S ním vnikl dovnitř vítr a déšť. Prodíral se davem a přitom křičel ustupte lidičky, vůbec nic nevidím, pusťte mě, až se dostal k lůžku, u něhož stál Davey; Barney pořád ještě plakal, černé vlasy měl stažené černou vlněnou šňůrou do ohonu, který mu visel přes rameno. Když policista uviděl mrtvou na lůžku, zůstal stát jako přimražený. Zbledl a málem se odvrátil, ale nakonec se ovládl. Maria pořád křičela. Nedokázala přestat křičet.

Matthew vzhlédl od grilovaného kanice na talíři.

"Jak jste říkala, že se jmenoval?" otázal se.

"Kdo?" nechápala Maria.

"Ten s těmi dlouhými černými vlasy."

5. ... uměla být milá

Jednoruký krotitel medvědů právě dělal na dvorku stojku, když se tam ve čtvrtek ráno objevil Matthew. Harry Donovan sám vypadal jako medvěd, byl to svalnatý, kostnatý chlap s chlupatou hrudí, mohutnými rameny, velkou zadnicí a silnými nohama, to všechno bylo vidět, protože měl na sobě jen neonově modré plavky s páskem. Matthew se předem ohlásil telefonicky a dostalo se mu varování od krotitelovy manželky, aby nedal najevo žádné překvapení nad manželovým postižením. Vysvětlila mu, že Harrymu před osmi lety utrhla levou paži a on je na tohle téma ještě stále citlivý. Matthewa okamžitě napadlo, že chtít po někom, aby dělal, že si nevšiml chybějící ruky, je, jako kdyby po něm chtěli, aby si nevšímal Cyranova nosu. Jakmile vyšel zpoza domu, blondýna, koupající se v bazénu, jako by chtěla zdůraznit své předchozí varování, si položila prst na ústa. Matthew usoudil, že to asi bude Aggie McCulloughová-Donovanová, bývalá umělkyně na visuté hrazdě, Samova matka, Marniina tchyně a dávná láska

Petera Torrance, s nímž před jedenadvaceti lety utekl. Bože, jak ten čas letí, když si člověk užívá života.

Jakmile ho spatřila, vylezla z bazénu, ještě jednou varovně zavrtěla hlavou, zatímco její jednoruký manžel - právě teď k ní byl otočen zády - poskakoval po trávníku na své jediné paži. Matthewa napadlo, jestli si snad nepřipravuje číslo, které by chtěl nabídnout Georgi Steadmanovi. Aggie bylo asi čtyřicet let; právě tolik by bylo i Wille, kdyby se nezabila - nebo kdyby ji nezabil někdo jiný. Stejně jako její manžel i Aggie měla na sobě plavky s páskem, ale ty její - snad proto, že čekala návštěvu - měly i horní díl. Byly drobné, žluté, zakrývaly jen to nejnnutnější a odkrývaly skoro všechno, celé její svalnaté, příjemně zbarvené, právě teď dohněda opálené atletické tělo. Ne nadarmo Aggie bezpočtukrát prolétla od své hrazdy k chytačově trapezu, když ještě pracovala jako cirkusová umělkyně.

S úsměvem mu vyšla vstříc se vztaženou pravicí, kráčela jako sportovkyně nebo baletka; plynule, ladně se přes trávník blížila k Matthewovi.

"Pan Hope?" zeptala se.

"Paní Donovanová?" řekl Matthew a právě v tu chvíli se Harry odrazil svou jedinou rukou a skokem se ocitl na nohou.

"Hej, tak jste tady!" zavolal.

Silně se potil. Matthew příliš netoužil stisknout mu ruku, ale ten člověk k němu zamířil s širokým úsměvem ve tváři a podával mu pravici. Jeho stisk byl krátký a vlhký. Pot se Donovanovi řinul po tváři, po krku i po chlupatém těle.

Matthew si připadal, jako by rozmlouval se sprchovým koutem.

"Je čas dát si pivo," prohlásil Donovan, ačkoli bylo teprve deset dopoledne. "Chcete taky jedno?"

"Ne, děkuju," odmítl Matthew.

"Já ano, zlato. Posadte se, prosím." Aggie Matthewovi nabídla aluminiovou skládací židli s jasně žlutým potahem.

Sama se posadila na trávník, více méně jemu k nohám.

Potah židle byl stejné barvy jako její plavky. Nevěděl, zda si uvědomuje, že jí vidí až na dvorec levé bradavky. Rozhodl se, že se tam nebude dívat. Nejdřív Cyranův nos, pak Donovanová paže a teď Aggiina levá bradavka. Tenhle den začíná být dost únavný, a to je teprve deset hodin.

Donovan vyšel z domu se čtyřmi lahvemi piva v jediné ruce. Držel je za hrdla mezi roztaženými prsty. Otvírák si zastrčil za pásek od plavek. Aggie se nijak nesnažila mu pomáhat, když neobratně skládal piva na malý kulatý stolek s umělohmotnou deskou. Sesul se na stejnou židli, jako byla ta, na které seděl Matthew, chopil se láhve, sevřel ji mezi kolena, vytáhl z plavek otvírák, otevřel pivo a podal ho manželce. Potom si otevřel ještě jedno pro sebe, odložil otvírák, ťukl svou lahví o Aggiinu a se slovy "na zlatý dny a purpurový noci" zvedl láhev k ústům.

Matthew pocítil neodolatelné nutkání zeptat se ho: "Jak jste vlastně přišel o ruku?"

Potlačil ho.

"Je od vás hezké, že jste si na mě udělali čas tak narychlo," řekl.

"Rádo se stalo," ujistila ho Aggie. "Willa byla moje kamarádka." Napila se z orosené láhve a přitiskla si ji k hrudi, přímo mezi prsy. "Ale jestli jde o něco ohledně její smrti..."

"Ano, jde."

"Protože, víte, já jsem od cirkusu odešla, když se Harry..."

Matthew strnul.

"... rozhodl skončit," dokončila Aggie elegantně, aniž se zmínila o tom, že důvodem, proč se rozhodl skončit, byl bezohledný medvěd, který mu sežral ruku. "Už je to osm let. Willa, jak víte..."

"Ano."

"... zemřela teprve před třemi lety. To už jsme s Harrym bydleli tady, v Bradentonu. Ne v tomhle domě. Tenkrát jsme měli jiný dům. Tenhle jsme si koupili až před rokem. Protože je tu velký trávník a bazén. Harry je blázen do plavání."

Matthew se pokusil představit si ho, jak plave. Aggie ho sice varovala, aby se o chybějící paži nezmiňoval, jenže na ni jaksi všechno pořád upozorňovalo.

"Taky tady na dvorku můžu provádět svoje prostocviky," doplnil Donovan a znovu si dlouze lokl piva. "Kliky, stojky, shyby... támhle mezi ty dvě palmy jsem si natáhl hrazdu... vzpírání a vůbec všechny moje pravidelné cviky. Když jsem ještě měl své číslo..."

O medvědech se ani jednou nezminil.

"... bylo nutné udržovat se ve formě. Být silný. Člověk si na to zvykne. Teď už v cirkuse nevystupuju a občas mi to chybí, ale..."

"Ale nechybí." Aggie mávla rukou. "Zbožňuje lenošení," sdělila Matthewovi. "Má to své přednosti, být v důchodu."

Zít si tady, ležet na sluníčku. Má to své přednosti."

"Jaké třeba?" chtěl vědět Donovan.

"Ale jdi, vždyť se ti to líbí."

"Chybí mi cirkus," trval na svém Donovan. "Je to už osm let a pořád mi chybí."

"Inu...", prohodila Aggie, zvedla láhev k ústům, napila se a zase ji vrátila do hnízdečka mezi prsy.

"Řekl bych, že se skočím osprchovat," rozhodl se Donovan. "Musím smrdět jako..."

Matthew měl dojem, že chtěl říci "jako medvěd".

Místo toho však dodal: "Rád jsem vás poznal, pane Hope, vím, že si s Aggie máte hodně co povídat." Pokývl hlavou, vzal se stolu otvírák, zastrčil si ho za plavky, sebral dvě dosud neotevřené pivní láhve a klátivým krokem zamířil k domu. Posuvné skleněné dveře se se skřípěním otevřely a zase zavřely. Někde v hustém listoví, jež oddělovalo parcelu Donovanových od sousedního pozemku, se ozvalo charakteristické rik-kí, rik-kí, rik-kí kardinála nachového. Pak se na dvorku opět rozhostilo ticho. Po hladině bazénu tančily odrazy slunečních paprsků. Aggie poválela láhev mezi řadry a napila se.

"Paní Donovanová," oslovil ji, "když..."

"Aggie," přerušila ho. "Prosím." A usmála se.

"Když jste ještě byla u cirkusu, Aggie, znala jste jistého Barneyho Hala?"

Zvedla hlavu.

"Odkud znáte to jméno?"

"Někdo se mi o něm zmínil."

"Kdo?"

"Maria Torranceová."

"Willina dcera?"

"Ano."

"Maria? Proč by Maria..."

"Vzpomínala, kdo všechno byl ve voze. Tu noc, co její matka zemřela. Kdo všechno tam potom přišel."

"A řekla vám, že Barney tam byl taky?"

"Ano. Znala jste ho?"

"Nepovím vám, jestli byl ve voze. Já tam nebyla. Tou dobou už jsem byla pryč. Už pět let jsem byla pryč, když se Willa zabila."

"A co před vaším odchodem?" otázal se. "Znala jste ho?"

Chvilí neodpovídala.

"Byl to provazochodec z Londýna," připomněl jí Matthew. "Barney Hale. Točil se ve vzduchu na svých vlasech."

Aggie se na něj zpřímá zahleděla.

"Měl dlouhé, černé vlasy," snažil se jí Matthew přimět k řeči. "Nosil je svázané, spuštěné na rameno."

Upřeně mu hleděla do očí. Zdálo se mu, že přemýšlí, kolik toho asi ví, jenže on ve skutečnosti věděl velice málo.

Nakonec pokývla hlavou; zřejmě dospěla k názoru, že ví všechno, takže už je to jedno.

Čekal.

"Dověděla jsem se to až později," začala. "Peter mi o tom pověděl až v Seattlu."

Ano, ale co? pomyslel si Matthew.

A dál mlčel.

"Měla jsem moc napilno s vlastní kariérou," vykládala, "abych si všimla... a upřímně řečeno, aby mě vůbec zajímalo..."

co Willa provádí a proč. McCulloughovic číslo tehdy ještě nebylo dokonalé, víte. Po smrti mého manžela jsme pracovali ve dne v noci. Říkali jsme si Létající McCulloughové, ale myslím že tou dobou ještě nikdo z nás neuměl dokonale ani jednoduché salto; mluvím o době ještě před... ještě než Peter Torrance... než jsem si začala s Peterem. Už to bude nějakých dvacet, pětadvacet let. Tehdy jsme ještě ani neuvažovali o dvojitém protisměrném skoku..."

Přesněji řečeno se to stalo před triadvaceti lety, teď si Aggie vzpomíná. Její muž byl čtyři roky po smrti a ona a jeho dva bratři předváděli své číslo. Přiměli k návratu jejího švagra Jimmyho, který se předtím zapřisáhl, že už nechce mít s cirkusem nic společného, ale najednou se objevil v zimovišti. Takže Létající McCulloughů bylo opět šest; Aggie, bratři jejího zesnulého manžela Jimmy a Jack, Jackova žena Tillie a dvě děti, Sammy a Jenn. Oba bratři pracovali jako chytači, ona s Tillie byly skokanky a děti měli pro ozdobu; rozhazovaly do hlediště pomyslné květiny, hodně se usmívaly a pomáhaly skokanům zpátky na plošiny - nebylo vždycky snadné se tam dostat. Byli to takoví blondáčci k zulibání... všichni vlastně měli světlé vlasy, i Jimmy a Jack, ovšem ti si je museli odbarvovat.

"Obě moje děti jsou teď skvělí artisti," chlubila se Aggie. "Safru, proč odnesl to pivo? A Marnie, moje snacha, taky.

Úžasná artistka. Měl byste ji vidět při trojitěm saltu."

Během té první sezóny u cirkusu S&R zažívali McCulloughovi vzrušující časy. Steadman tenkrát začínal s několika novými čísly; přišli McCulloughovi, Barney Hale a také Harry Donovan...

"... toho jste před chvílí viděl; je to ten jednoruký zázrak, co si odnese pivo a na manželku ani nevzdechne."

Donovan předváděl výstup nazvaný Harry a tančící medvědi - měl celkem tři. Ten, co mu nakonec před osmi lety ukousl ruku, se jmenoval Gordo. Ale tohle všechno se stalo dávno předtím. Tenkrát se o něj Aggie vůbec nezajímala. Byla poměrně čerstvá vdova, měla spoustu práce se zdokonalováním čísla a přitom se snažila vychovat z děcek slušné lidi, což v cirkuse nebylo zrovna snadné. Barney Hale byl moc pěkný chlap, vždycky se za ním táhla spousta děvčat. Mluvil jako Angličan, hlasem připomínal Caryho Granta, měl jenom trochu cockneyský přízvuk, ale jinak docela jako Cary Grant. A uměl se usmát tak zářivě, že lidi padali ze sedaček, když na ně ten svůj úsměv rozsvítil. Jeho trik spočíval v tom, že visel na laně za vlasy. Zní to možná směšně, ale bylo to moc nebezpečné. U Velké show kdysi pracovala jistá Marguerite Michellová, která předváděla něco podobného. Omotala si vlasy kolem háku a visela na laně, točila se kolem své osy a při tom si pohazovala planoucimi pochodněmi. Jednou se jí vlasy uvolnily, ona spadla z výšky pětadvaceti stop do pilin a zlomila si vaz. To se stalo někdy v době, kdy McCulloughovi přišli k S&R. Všechny noviny tenkrát psaly o nehodě v Ringlingově cirkuse a všichni, kdo v cirkusech pracovali ve velkých výškách, se nad tím museli zamyslet.

Barney nežongloval s pochodněmi, ale s paraplíčky. Visel za vlasy a žongloval s rozevřenými hedvábnými paraplíčky. Měl je zatížená tak, aby mu neulétla; začal vždycky se dvěma a postupně jejich počet zvyšoval až na pět. Vypadalo to všechno moc jednoduše a jemně, červené a žluté slunečníky poletovaly kolem, zatímco hudba vyhrávala takovou tu kvílivou, drnkavou japonskou muziku, Barney býval svlečený do půl těla, jen v hedvábných přiléhavých kalhotách s jednou nohavicí červenou a druhou žlutou, do dlouhých černých vlasů si vpletl červené a žluté hedvábné stuhy a přivázel se k háku. Všechno to vypadalo tak roztomile a jednoduše, zdálo se, že by to dokázalo i dítě, ale v cirkuse není nic jednoduché a žádné výškové vystoupení nebývá bezpečné.

Když k cirkusu přišel Barney, byla už Willa skoro tři měsíce provdaná za Petera Torrance. Pokud se dalo soudit, byla svému muži naprosto oddaná, skvělá, dokonalá ženaška, která po něm tesknila, když byl pryč, a když se vrátil,

zbožňovala ho? Jako obchodní ředitel musel Peter cestovat před cirkusem a většinu času tedy strávil sám na cestách. Willa občas zvala do svého vozu dívky na partii pokeru...

"V cirkuse všichni hrají karty... tedy, kromě poskoků. Ti hrají většinou dost ubohé hry..."

... což si děvčata - dokonce i ta ze snobské jezdecké elity - považovala, protože ona byla doopravdy velká hvězda cirkusové uličky. Ulička tehdy byla předscénou hlavního představení. Tam se diváci dostali do té správné cirkusové nálady a také utratili spoustu peněz. Willa byla nezpochybnitelnou královnou uličky; osmnáctiletá, roztomilá jako děťátko, ale sexy jako hrom, měla báječný smysl pro humor a opravdu jí záleželo na druhých. Když vás pozvala večer do vozu na karty nebo jenom tak na čaj za studeného, deštivého dne, měl jste vždycky pocit, že jí na vás záleží. Měla v sobě něco, co člověka povzbuzovalo, aby se jí svěřil. Děvčata jí povídala o svých chlapcích, o manželských problémech, o svých plánech a ambicích nebo i o tom, že se jim zpozčila menstruace. Bylo to zvláštní, že takový teenager - vážně, tehdy měla jen osmnáct let - se umí tak pěkně mateřsky chovat i k ženám starším, než byla sama. Podle Aggieina mínění v tom bylo něco...

"Prostě to byla moc hodná a slušná holka a tu slušnost vycítil každý, kdo se ocitl v její blízkosti. Dokonce i Peter... i potom, co od ní utekl... chci říct, že i potom stěžil řekl o Wille křivé slovo. Ona prostě byla taková."

"Tak proč ji opustil?" podívil se Matthew.

Čekal na odpověď se strachem, že to zvorat. Báł se, co mu asi řekne Frank, až se přizná, že byl zkrátka moc netrpělivý a nedokázal držet klapačku a jenom poslouchat. A také myslel na to, co by asi Frank řekl, kdyby se dověděl, že posledních šest dnů běhal kolem cirkusáckých maringotek, místo aby se věnoval té koupí nemovitosti, kvůli které celá tahle jeho anabáze vlastně začala. S opožděnou trpělivostí teď čekal, až mu Aggie McCulloughová-Donovanová poví, jaký to běs posedl Petera Torrance, že s ní utekl do Seattlu.

"Myslela jsem, že to víte," zaváhala.

"Co vím?"

"Lovelock," řekla.

"Cože?"

"No... ta holčička."

"Promiňte, ale já..."

"Narodila se jí holčička, víte."

Maria Lovelock Torranceová se narodila deset měsíců po svatbě. Novorozené děťátko vypadalo nádherně a zdálo se, že s ním je všechno v pořádku, ale vyskytly se obavy, aby se u něj jednoho dne neprojevila stejná porucha hypofýzy, jaká zapříčinila, že její matka nikdy nevyrostla. Avšak tehdy už se v lékařských kruzích hovořilo o nových injekcích, kterými lze hormonální poruchy napravit, a Willa - vždy vyrovnaná a pragmatická - usoudila, že tím si bude lámat hlavu, až pokud se to stane. Neměla ovšem ani ponětí, že její pozdější uplakané přiznání způsobí, že jí manžel uteče s trapezistkou, která se mezitím už naučila kvalitní trojitě salto.

"Já vám nerozumím," řekl Matthew. "Jaké přiznání?"

"Být na jejím místě, neprozradila bych mu to ani za milión let," ujistila ho Aggie.

Ale co? tápal Matthew.

"Co mu řekla?"

"Že to dítě je Barneyovo,"

Leželi nazi na lůžku a nemohli spát; v hotelovém pokoji v Seattlu, s výhledem na Pugetův průliv, Peter své mladé spoluuprchlici pověděl, že otcem jeho dítěte je Barney Hale. Aggie to přirozeně nemohla pochopit, dokud jí nevysvětlil, jak to je s tím prostředním jménem. "Lovelock" byla umně vymyšlená malá Willina pocta pravému otci dítěte; muži, který se zavěšoval za své dlouhé vlasy. Willa přísahala, že s ním spala jenom jednou - proč si ale pro něj vymyslela takovou počtu? dupal Peter - a sice jednou večer, když trochu přebrala šampaňského. Oslavovala tenkrát telegrafickou depeši, kterou jí osobně poslal John Ringling Nord a v níž jí sdělil, že ji považuje za nejskvělejší umělkyni, jakou kdy viděl v cirkusové uličce, a ujistil ji, že kdyby se rozhodla odejít od S&R, má u Velké Berty dveře vždycky otevřené. Barney ten večer náhodou s Willou a dalšími děvčaty hrál u ní ve voze poker...

"Možná si Barneyho spletly a myslely si, že je jednou z nich," poznamenala trochu jedovatě Aggie, "kvůli těm jeho dlouhým sexy vlasům..."

... a zdržel se, aby po hře pomohl Wille uklidit. Právě v tu chvíli přišel ten telegram. Willa, bez sebe radostí, otevřela láhev Moet & Chandon, kterou měla v lednici; byl to dárek od neznámého obdivovatele, jenž jednou večer viděl její vystoupení a druhý den ráno jí poslal anonymní láhev bublinek. A pak se zkrátka dalo dohromady jedno s druhým, jak říkají dívenky ve zpovědnících. Barneymu Hálovi bylo dvacet let, byl daleko od rodiny a od svých londýnských přátel, Willa měla osmnáct let a byla plná soucitu. Barney rozpustil své dlouhé vlasy a Willa mu štědře nabídla pomoc a útěchu.

Aggie měla za to, že kdyby se nad tím tehdy někdo trochu zamyslel, mohl něco takového předpokládat. Koneckonců, Peter byl o sedm let starší než Aggie; dospělý mužský, který většinu času trávil na cestách. Naproti tomu Barney býval pořád po ruce. Jak už se Aggie zmínila, byl to moc pohledný mladík a Willa si ho nemohla nevšimnout, když visel na těžkém pramenu vlasů, mladé tělo oblečené jen v hedvábných kalhotách, pohazoval slunečníky, napínal prsní svaly a bůhví co ještě a od katastrofy ho dělila jenom jeho kšice. A jak již také poznamenala, i Willa byla okouzlující, svůdně krásné děvče.

Podle jejího vlastního pozdního přiznání se Willa s Barneyem spustila jen jednou, poté, co se trochu napila. Ale kdo ví, kolik takových půlnočních dostaveníček se doopravdy uskutečnilo? Jestliže to skutečně byla jen záležitost jedné noci, ovlivněná alkoholem, proč tedy dala dítěti druhé jméno Lovelock? To jméno nejen že poukazovalo na Barneyovu obchodní značku, ale i na sám čin, jímž bylo dítě přivedeno na svět - milenci v objetí, v milostném sevření - neboli

locked in love. A byla-li jejich vášně jen pomíjivým poblouzněním, proč potom to slzavé přiznání manželovi? Aggie měla za to, že ten vztah trval mnohem déle, i když je nikdy nikdo ne-přistihl, jak se drží za ruce nebo si vyměňují láskyplné pohledy, ani je neviděli spolu večeřet v jídelním stanu nebo se vůbec chovat jakkoli podezřele. Jenže je také pravda, že se nikdo moc pozorně nedíval.

"Ona vám o tom něco pověděla?" otázal se Matthew.

"Ne. Jenom hádám."

"Ani když jste se pak po letech spřátelily..."

"Nikdy. Řekla mi, že to bylo jenom jednou. Láska na jednu noc. Jinak prý Barney pro ni nic neznamenal."

"Jak poznala, že to dítě je jeho?"

"Prý si tu noc nevzala antikoncepci."

"To nezní moc přesvědčivě..."

"Ne, ona si na antikoncepci dávala velký pozor. Bála se, že by po ní dítě mohlo zdědit její problémy, víte. Ale ten večer s Barneyem pila šampaňské. Když člověk pije šampaňské, dělá všelijaké věci."

"Víš o tom Maria?" zeptal se Matthew.

"Bože chraň," lekala se Aggie.

"Takže vy jste s Torrancem zůstali spolu asi rok..."

"Přesně jedenáct měsíců."

"A... a pak jste se vrátila na Floridu."

"Ano. Nu, Peter se nevrátil. Nevím, kam tehdy odešel. Ted' žije v Atlante."

"Ale vy jste se vrátila k cirkusu?"

"Ano, a zůstala jsem tam až do té chvíle před osmi lety, kdy měl Harry tu nehodu."

"Viděla jste se od té doby s Torrancem?"

"Ano, minulý týden."

"Cože?"

"Minulý týden se tu zastavil, chtěl mě jen pozdravit."

"Chcete říct, že je teď v Bradentonu?"

"Nu, spíš v Caluse."

"A co tam dělá?"

"Myslí si, že mu patří třetina cirkusu."

V důsledku jakéhosi záchvatu nevidané velkomyslnosti zaslala telefonní společnost Bloomovi seznam volaných čísel po poslíčkovi již jedenatřicátého března o půl jedenácté dopoledne. Přesně řečeno to nebyl seznam, o který je Bloom požádal; byl to prostě soupis všech telefonických hovorů, uskutečněných z kanceláří firmy Summerville a Hope, a Matthewovy hovory z domova tam chyběly. Bloom usoudil, že někdo asi jen stiskl příslušný knoflík, ale pak mu zavolal jakýsi mladík od telefonní společnosti a ukázalo se, že na velkém úsilí zajistit pro policii žádaný dokument se podílel všechen jejich personál. Bloom přistoupil na jeho hru a mnohmluvně mu poděkoval. Během let se již poučil, že jednat s telefonní společností je totéž jako rozpoutat válku s cizí mocností.

Jakmile dostal do ruky vytištěné archy, zatelefonoval do Matthewovy kanceláře a promluvil si s jistou Cynthií Huellenovou, která mu rychle pomohla vyřadit čísla, patřící stálým zákazníkům, bankám, právníkým firmám, účetním společností, úředníkům z prokuratury, soudním úředníkům a dalším osobám, s nimiž je firma Summerville a Hope pravidelně v kontaktu. Byla tam však dvě čísla, která nedokázala identifikovat, a podle předčísli se obě nacházela na pevnině. Slíbila Bloomovi, že to prověří a ozve se mu.

Ozvala se v deset hodin dvaadvaceti minut a sdělila mu, že mluvila se všemi advokáty u firmy a zjistila, že jedno z těch čísel volal pan Summerville minulý úterý odpoledne - patřilo restauraci, kam měl jít ten den se ženou na večeři. Druhé číslo nikdo z advokátů neznal. Podle údajů telefonní společnosti ten hovor proběhl čtyřicátého března v 11:51. To bylo minulý čtvrtek, právě před týdnem. Cynthia dále Bloomovi informovala, že pan Hope se minulý týden v kanceláři moc nezdržoval, ale vzpomíná si, že ten den ho viděla přijít chvíli před polednem; zašel prý rovnou do své kanceláře. Má dojem, že možná právě tehdy někam volal. V každém případě zanedlouho potom zase odešel.

"Kolik asi bylo hodin?" otázal se Bloom.

"Kolem jedné."

"Viděla jste ho odcházet?"

"Ano, pane, právě jsem se vracela z oběda."

"Neříkal, kam jde?"

"Ne, pane, neříkal."

"Mnohokrát vám děkuju," loučil se Bloom. "Kdybyste se někdy chtěla dát k policii, dejte mi vědět."

"Děkuju. Ráda jsem vám pomohla. A, pane Bloome?"

"Ano?"

"Bude... bude zase v pořádku?"

"Doufám, že ano," odvětil Bloom.

Oznámila jim, že jestli ji nenechají sedět u jeho postele, podřeže si zápěstí a zakrvácí jim celou nemocnici. Věřili jí. Lidé mívají sklon věřit hysterickým čtrnáctkám. Kromě toho přece jen byla jeho dcera a tou dobou už se obávali, že se možná nikdy neprobudí na víc než na pár vteřin. Nechtěli si vzít kolektivně na svědomí, že zabráni něčí dceři, aby vyzkoušela svoji primitivní magii. Určitě ne v případě člověka, kterému se už možná nikdy nevrátí vědomí. Kromě toho, všichni měli k magii tak blízko. Byli přece lékaři, a medicínská praxe není příliš vzdálená kouzelnictví, které Joanna začala provozovat hned, jak včera večer dorazila do nemocnice, a pokračovala v něm až do této chvíle, do půl jedenácté

dopoledne.

Vtiskla mu do dlaně kámen lásky.

Nesevřel ho v prstech ani jinak nezareagoval, a tak mu ho dál tiskla rukou do dlaně, zakrývajíc jeho velkou ruku svojí ručkou, kámen lásky pevně přitlačený. Kámen lásky byl malý kamínek, který jí daroval, když se on a matka rozvedli. Bylo na něm namalované malé bílé srdce, červeně lemované, a v něm bylo napsáno (také červeně) jediné slovo - LÁSKA. Když jí ho dával, vysvětlil jí, že se nerozvádí s ní, jenom s její matkou. Ujistil ji, že ji vždycky bude milovat, a dodal, že kdyby někdy začala pochybovat o jeho lásce, stačí jen podívat se na kamínek, upřeně se zahledět na to bílé srdce, potom kamínek zmáčkne, a slovo láska vyskočí z toho srdíčka, prostě z něj vyskočí a začne na ni křičet MILUJU TĚ - a tak bude vědět, že je pořád ještě tady a má ji rád.

Ted' mu ten kámen tiskla do dlaně, toužíc, aby se jeho prsty kolem něj sevřely, protože pak by věděla, že bude určitě zase v pořádku. Doktor ji vyložili, že se jim u něj podařilo vyvolat několik mírných, ale nepříliš významných reakcí, a zatím tedy nemají dostatek údajů pro jakoukoli reálnou prognózu.

Začala odříkávat svou litanii už včera večer deset minut po jedenácté hodině, když ji pustili do jeho zšeřelého pokoje, a pokračovala v ní i ted', o dvanáct hodin později. Seděla u lůžka, pokoj byl nyní zalitý sluncem, držela ho za ruku a tiskla mu do dlaně kámen lásky. Mluvila tichounce, sotva slyšitelně, jen tak mumlala, protože modlitby nefungují, když je člověk říká nahlas. To ji naučil on, když ještě byla malá holka.

Její litanie mu měla připomenout všechno, co kdy spolu zažili, od doby, kdy si vůbec začala něco pamatovat. A také mu slibovala, co všechno spolu ještě podniknou, jen co se mu udělá lépe a pustí ho odsud. Její litanie ho měla vést, jako kdysi vodíval on ji na hřiště, když ještě byla malá a on svíral její ručku ve své dlani...

"Pamatuješ, jak jsme byli tenkrát v Itálii," mumlala tichounkým, měkkým hlasem, "a vy jste se s mámou pohádali a ty ses mi vytrhl? Držels mě za ruku a najednou jsi začal křičet, že ji mám celou ulepenou od zmrzliny, pamatuješ? A já jsem se rozběhla, protože jsem myslela, že ses naštvál i na mě, a ty sis klekl, podíval ses mi do očí, utřel jsi mi slzy kapesníkem a pak jsi mě vzal zase za ruku - já ji opravdu měla ulepenou od zmrzliny - a odvedl jsi mě rovnou k takové fontáně, co jich mají v Itálii plno - myslím, že to bylo v Římě, ty si to budeš pamatovat líp než já, až se vzbudíš, tak mi řekneš, jestli to bylo v Římě, nebo ne. V té fontáně jsi namočil kapesník, umyl jsi mi ruce a pak jsi mi dal pusku na nos a řekl jsi mám tě rád, Džinky - tak jsi mi říkal, když jsem byla malá, a já dodnes nevím proč; musíš mi to povědět, až se vzbudíš. Slibuješ?

Mimochodem, až se probudíš, musíš mi připomenout jednu věc. Chci ti ukázat jednoho kluka, jmenuje se Louis, je už ve čtvrtáku, vážně skvělejší. Louis Klein. Je z židovské rodiny, bydlí v New Westonu a pozval mě ke svým rodičům na pesach. Nemyslíš, že je to pitomost, mít jarní prázdniny před Velikonocemi, když všichni chtějí na Velikonoce domů? Chyběl bys mi, kdybys býval odjel do Little Dix o týden dřív, než jsi doopravdy odjel, víš to? Ale ted' zase mám tuhle výmluvu, proč být doma, co ty na to, jenže když pořád spíš, není to žádná legrace, tak si už prosím tě pospěš, ano?

Mimochodem, Patricie se mi líbí, je to fakt prima ženská. Je mi docela líto, že jsme se spolu zatím moc nepotkávaly. Jenže vy jste koncem týdne odjeli na dovolenou a já musela být půlku týdne s mámou... to ti teda povím, je to pěkná otrava, mít rozvedené rodiče, asi si na to nikdy nezvyknu, tati. Ale já ti nechci nic vnucovat, vážně se mi Patricia líbí, chci říct, že je hezká, chytrá, a myslím, že jí na tobě fakt záleží. Tak si to prosím tě nevykládej jako přemlouvání. Nepočítám s tím, že byste se s mámou dali zase dohromady, z toho už jsem vyrostla, nemusíš mít obavy. I když si vzpomínám, že jste jeden čas s mámou co nejvíce měli mezi sebou nějaký plékty. Ale už jsem to v podstatě vzdala. A vůbec, zapomeň na to, hlavní je, aby ses co nejdřív probudil, a pak si ty, já a Patricia vyrazíme někam na lodi nebo třeba do Caloosahatchee, abych se s ní líp seznámila.

Vzpomínáš, jak jsme chytali okouny na jezeře Okeechobee? Jak začalo pršet, pamatuješ? Ty jsi nadával, že jsme měli jít radši do kina, a my s mámou jsme tvrdily, že jsme se nevláčely takovou dálku jen proto, abychom pak šly do kina.

Tenkrát jsme ještě měli Kecálka, vzpomínáš? Stejně si myslím, že to byla nějaká tvoje utkvělá myšlenka, že sis to navykl už v Chicagu jako kluk: když prší, jde se do kina. Nakonec jsme tě přemluvily, abys s námi vyplul na jezero. Tati, to byla nádhara, pamatuješ? Déšť a mlha, člun klouzal po hladině, všechno bylo jako stříbrné, všude ticho. A nachytali jsme spoustu ryb!

Tati, chtěla bych si zase brzy zajet do Chicaga, vážně. Musíš mi to slíbit. Už jsem dlouho neviděla babičku a kromě toho, já to město miluju, doopravdy. Myslím, že až se jednou vdám, odstěhuju se do Chicaga. Na druhou stranu mně ale Louis ještě ani nedal pusku, takže dost možná že mě bude stará panna. Zkrátka, až se probudíš, koukneme do diářů a zjistíme, kdy bychom mohli vyrazit, ano? Stiskni mi ruku, jestli mě slyšíš, tati, chtěla bych jenom vědět, jestli mě slyšíš. To, co máš na dlaní, je kámen lásky, ten, co jsi mi ho dal, chci, abys ho zmáčk, aby na mě zavolal miluju tě; víš, že jsi mi tvrdil, že bude křičet miluju tě, když ho zmáčkne. Proč ho nestiskneš, tati? Pak by ses probudil a mohli bychom si promluvit o tom všem, co musíme naplánovat.

Mám tě tak ráda, tati.

Prosím, probud' se, ano? Já tady budu sedět třeba donekonečna, takže si nemysli, že se mě zbavíš, když budeš dělat, že spíš. Zůstanu tu sedět a tak dlouho ti budu opakovat, jak tě mám ráda, až se prostě budeš muset probudit, co ty na to? A pak budeme chodit do kina pořád, jak jen si budeš přát, rybaření necháme plavat. Já vím, že nerad chodíš na ryby. Půjdeme třeba pětkrát do kina za jediný den, když budeš chtít, budeme chodit z jednoho kina do druhého. Byl jsi někdy na slavnostní večeři o židovských Velikonocích? Třeba bys mně mohl vysvětlit, jak se tam mám chovat. A mezitím, nezkusil bys mi stisknout ruku, tati?"

Jeho ruka ležela pod její ručkou na chladném prostěradle, s prsty mírně ohnutými, ale nehybnými.

Dalo jí hodně práce, aby se nerozplakala.

Vedoucí se jmenovala slečna Finchová.

Bloom nemohl uvěřit, že je opravdu zaměstnankyní telefonní společnosti. Místo aby spustila litanie o zavedených

postupech a rozumném zdůvodnění, důvodném podezření, soudních příkazech a jiných věcech, s nimiž policista obvykle přijde do styku jen před soudcem, který váhá podepsat příkaz k odposlechu, nebo právě u telefonní společnosti, kde si všichni vždycky především chrání vlastní zadek, slečna Finchová mu sdělila, že chápe, jak obtížné je skloubit policejní vyšetřování trestného činu s ochranou soukromí jednotlivce.

Málem to s ním seklo.

Místo toho však pozorně poslouchal a činil si podrobné poznámky, zatímco ona mu diktovala jméno a adresu majitele linky, kterému někdo čtyřicetiletý března v jedenáct hodin a jedenapadesát minut telefonoval z kanceláří firmy Summerville a Hope ve Volavčí ulici 333. A nevycházel z úžasu ani potom, protože mu slečna Finchová svým příjemným vysokým hláskem drobného ptáčka sdělila, že se okamžitě pustí do shromažďování údajů o všech osobách, volaných telefonem z domu Matthewa Hopy na Whisper Key od minulého pondělí jedenadvacátého března do pátku pětadvacátého března, kdy utrpěl střelné poranění před jistým barem v Newtownu.

A pak najednou bylo jasné, co se to s telefonní společností stalo za proměnu a kde se bere ta ochota, protože slečna Finchová se otázala: "Jak se teď daří panu Hopovi?"

Bloom znal ve městě hodně advokátů, ale toho, jehož Matthew navštívil minulé úterý odpoledne, ještě neznal. Na tabuli u vchodu do bílého zděného domu na South Tamiami Trail si přečetl:

ARTHUR D'ALESSANDRO PRÁVNÍ PORADCE

Za stolem ve střídně zařízené kanceláři seděla štíhlá brunetka v hnědém kostýmu s pletenou kravatou. Bloom se představil, dodal, že má s panem D'Alessandrem smlouvenou schůzku, a počkal, až ho ohlásí.

D'Alessandro byl upocený asi pětaticetiletý mužík s předčasnou pleší. Na sobě měl hnědý oblek, příliš těžký do zdejšího podnebí. Bloom usoudil, že se asi přistěhoval na jih teprve nedávno, nejspíš odněkud ze Středozápadu. Nosil knírek, snad v marné snaze dodat své buclaté tvářičce zdání zralosti. Prsty měl jako buřtíky a na pravé ruce nosil školní prsten. Jméno školy Bloom nepřečetl, ale na stěně za jeho stolem uviděl zarámované dva diplomy, jeden z Pennsylvánské university a druhý z Ohijské státní university.

"Musím vám hned říct totéž, co jsem řekl už panu Hopovi," začal. "Že všechno, co bylo v této kanceláři řečeno mezi mnou a Peterem Torrance, je chráněno zákonem o komunikaci mezi advokátem a klientem."

"No bodejť," souhlasil Bloom. "Ale to bylo ještě předtím, než pana Ho-pa postřelili, je to tak?"

"Je mi to líto, že byl zraněn, ale..."

"Protože my teď hledáme pachatele pokusu o vraždu, hm?" dodal Bloom.

"Jestli mého klienta podezíráte..."

"Kdo mluví o..."

"... z trestného činu, pak vám doporučuji..."

"... jakém podezírání? Jsem tu..."

"Chcete mě zastrašovat..."

"Ne, to ne."

"...s pokusem..."

"Snažím se vypátrat, pane právní zástupce," přerušil ho Bloom ostře, "proč sem Matthew Hope přišel. Protože pak možná najdeme toho, kdo se ho pokusil zabít. Je mi jasné, že chráníte důvěrnou komunikaci se svým klientem, ale to se určitě nevztahuje na nic z toho, co vám pověděl pan Hope, nebo ano? Byl snad i on vaším klientem?"

D'Alessandro si ho zakysle prohlížel. "Tak povíte mi, proč přišel?" otázal se Bloom klidně.

"Přišel," odpověděl D'Alessandro, "protože mu někdo prozradil, že mě pan Torrance požádal o radu."

"No." Bloom rozhodil rukama, jako by chtěl říci: Vidíte, ani to nebolelo. "A kdopak tu informaci panu Hopovi dal?" zajímal se.

"Jistá Agnes Donovanová."

"Ona panu Hopovi pověděla, že si pan Torrance vyžádal vaše služby?"

"Ano."

"V čem potřeboval poradit?"

"To je důvěrné."

"Ovšem, pokud pan Torrance..."

"Důvěrné," zdůraznil D'Alessandro.

"Myslíte, že se pan Torrance zmínil slečně Donovanové..."

"Paní Donovanové."

"Myslíte, že jí mohl povědět, proč za vámi chce jít?"

"Vůbec netuším, co jí pověděl nebo nepověděl."

"Nu, měl jste dojem, že pan Hope ví o tom, že se s vámi pan Torrance přišel poradit?"

D'Alessandro neodpověděl.

"Věděl o tom?" naléhal Bloom.

D'Alessandro mlčel.

"Pane právní zástupce, proč to z vás musím tahat jako z chlupatý deky? Můj přítel leží v nemocnici a já se pokouším zjistit, kdo ho tam dostal. Na to, co vám řekl Matthew Hope, se zákon o privilegovaném sdělení nevztahuje. Hergot, nebyl to přece váš klient! Tak co s tím uděláme? Budete hrát podle pravidel, nebo myslíte, že se tu s váma budu srát donekonečna?"

Zdálo se, že D'Alessandro Bloomu upozorní na floridské zákony, podle nichž lze používání neslušných výrazů na

veřejnosti kvalifikovat jako méně významný přestupek, který se trestá šesti dny vězení. Ale on se obdivuhodně ovládl a prohlásil: "Pan Hope mě seznámil s několika svými domněnkami. Můžu vám je zopakovat, ale nemůžu je potvrdit ani popřít. Jemu jsem odpovídal stejně. Obávám se, že svou návštěvou u mě se jen připravil o čas."

"S jakými domněnkami?"

"Paní Donovanová mu zřejmě pověděla..."

"To vám řekl?"

"Ano. Pověděla mu, že se u mě byl Peter Torrance poradit ohledně jedné závěti, předložené probačnímu soudu před třemi lety, po smrti jeho ženy."

"Myslíte jeho bývalou ženu. Willu Torranceovou."

"To se domníval pan Hope, zřejmě na základě informací, které mu dala paní Donovanová, a já to nepotvrzuji ani nepopírám. Podle jeho domněnky si pan Torrance myslel, že v době smrti byl pořád ještě manželem Willy Torranceové, a tedy měl nárok na podíl z jejího odkazu. Jako manžel."

"Mohli byste mi zopakovat, co přesně vám pan Hope řekl?"

"No..."

"Prosím vás."

"Nejdřív mi zatelefonoval, víte..."

"Ano."

"Zeptal se, jestli by se mohl zastavit během odpoledne..."

"To se stalo minulý čtvrtek?"

"Před týdnem, ano. Smluvili jsme si schůzku na druhou hodinu. On se dostavil o chvíli dřív a skoro okamžitě jsme narazili na ten problém s důvěrností klientových sdělení. Do telefonu mi jenom řekl, že ráno mluvil s Agnes Donovanovou a že by potřeboval, abych mu věnoval chvíli svého času; prý se mnou potřebuje prodiskutovat jistou věc, která z toho rozhovoru vyplynula. Ale jakmile se posadil..."

"Ano, povězte mi, prosím, co vám přesně řekl."

Bloom poslouchal D'Allessandrovo vyprávění o schůzce, jež zde proběhla minulý týden. Matthew začal vysvětlením, že Agnes Donovanová působila u cirkusu Steadman & Roeger v době, kdy tam jistý Peter Torrance byl obchodním ředitelem. Dodal, že tenkrát vystupovala pod jménem Agnes McCulloughová se skupinou trapezistů, známých jako Létařici McCulloughové. Ukázalo se, že mu tehdy ráno sdělila, že se Torrance hodlá ucházet...

Jakmile D'Allessandro zaslechl jméno svého klienta, okamžitě Matthewa upozornil, že jestli se chce bavit o Peteru Torranceovi...

"Ne, ne," ujišťoval ho Matthew. "Jenom o tom, co řekl paní Donovanové."

"V tom nevidím žádný rozdíl," podotkl suše D'Allessandro.

Navzdory pocitu, že by ho vůbec neměl poslouchat, se D'Allessandro od svého poněkud upovídaného návštěvníka dověděl toto: Peter Torrance Aggie Donovanové vysvětlil, že mu o Willině úmyslu dosáhnout rozvodu nikdy nikdo neřekl. Prý odjela do Dominikánské republiky sama, bez jeho vědomí či souhlasu, a on o tom nebyl informován předem ani potom. Nedostal žádné vyrozumění, takže vůbec nic netušil až do chvíle, kdy jeho žena o osmnáct let později spáchala sebevraždu a on se dočetl v novinách, že je bývalý manžel.

"Zkrátka," pokračoval Matthew, "Torrance tvrdí, že rozvodové řízení bylo jednostranné, protože se ho zúčastnila jenom jeho žena, a rozhodnutí tudíž není právně závazné. Podle jeho mínění byli manželi až do její smrti. Jakožto její manžel nyní hodlá v souladu s floridskými zákony požadovat zákonný podíl na dědictví. Tak mi to aspoň vysvětlila paní Donovanová."

"Zajisté chápete, že to nemůžu nijak komentovat."

"Samozřejmě. Ale uvědomujete si, že na Floridě takový zákonný podíl představuje třicet procent z tržní hodnoty zděděného majetku?"

"Ano, to si uvědomuju," ujistil ho D'Allessandro.

"Hlavní část dědictví po Wille Torranceové činil její padesátiprocentní podíl na cirkuse Steadman & Roeger."

D'Allessandro nic neřekl.

"Jinými slovy," dodal Matthew, "Peter Torrance požaduje třicet procent z toho podílu."

"Jestli vám tohle řekla paní Donovanová..."

"Přesně tak to řekla. Tedy, ne to o té závěti, to jsem věděl už dřív."

"A pokud je to pravda," pokračoval D'Allessandro, "což já nemůžu..."

"... potvrdit ani popřít," doplnil za něj Matthew.

"... potvrdit ani popřít," přikývl D'Allessandro, "co byste vy jako zkušený floridský advokát poradil panu Torranceovi?"

"Myslíte, kdybych ho zastupoval?"

"Ano. Pochopte, já jsem v Caluse nový."

"Ano? A odkud jste?"

"Z Pittsburghu."

"Hezké město."

"Je tam zima."

"Já bych ho upozornil, že si vzpomněl moc pozdě. Podle paragrafu 732.212 lze nanejvýš do čtyř měsíců po zveřejnění závěti..."

"Žádné zveřejnění se nekonalo."

"To ovšem tvrdí jen on."

"On o tom rozvodu nevěděl."

"Pane D'Allessandro, abychom si rozuměli, nepřišel jsem se s vámi pít o tom, jestli pan Torrance má, či nemá naději ten spor vyhrát. Já osobně si myslím, že nemá, ale jeho advokátem jste vy, ne já."

"A proč jste tedy přišel, pane Hope?"

"Protože mám za to, že Willa Torranceová byla zavražděna."

"A co podle vás má můj klient společného s vraždou jeho ženy?"

"Jeho bývalé ženy."

"To tvrdila ona. On ale říká, že se nikdy řádně nerozvedli a že má právo na třicet procent dědictví."

"Víte, je to ironie," prohodil Matthew. "Běhám po městě a každému vykládám - vlastně jsem to řekl i lidem, kteří nejsou odsud, ale například z Missouri - že někdo napadl závěť Willy Torranceové, a najednou se ukáže..."

"Peter Torrance nechce napadnout závěť. Ví, že závěť je platná. Tvrdí jenom..."

D'Allessandro se náhle odmlčel; očividně si vzpomněl na důvěrnost komunikace mezi advokátem a klientem, kterou zde před chvílí do krve bránil.

"Tvrdí, že byl v rozporu se zákonem pominut jako dědic," dokončil za něj Matthew. "Samozřejmě. Ale i tak mi to připadá ironické."

"Ještě pořád jsem nepochopil, proč jste za mnou přišel," prohlásil D'Allessandro.

"Přišel jsem, protože Peter Torrance krátce po Willině smrti navštívil Marii Torranceovou..."

"Svou dceru," řekl D'Allessandro.

"Marii Torranceovou," opakoval Matthew, "a vyptával se, jestli mu jeho bývalá žena něco neodkázala..."

"Nebyla jeho bývalou ženou," namítl D'Allessandro. "Nikdy se nerozvedli. Ten rozvod není platný."

"Ať je to, jak chce..."

"Je to, jak to je."

"Ať je tedy po vašem," přikývl Matthew. "Jde o to, že před třemi lety Marii navštívil a chtěl vědět, jestli je v závěti uveden jako dědic. A teď se vynořil znovu a dožaduje se třicetiprocentního podílu. Rád bych si s ním pohovořil, pane D'Allessandro."

"Proč?"

"Chci se ho zeptat, jestli tu noc, kdy Willu zabili, nebyl náhodou v Missouri."

"Aha. Vy si myslíte, že ji zabil, ano?"

"Já nevím, kdo ji zabil."

"Proč myslíte, že byste vy měl zjistit?"

"To si nemyslím."

"Protože to je spíš práce pro policii, nemyslíte?"

"Ano, myslím."

"Tak proč...?"

"Protože věřím, že by nikomu neměla projít vražda."

"Nemám rád detektivy amatéry, pane Hope."

"Já nemám rád žádné amatéry."

"Tak proč ta honba...?"

"Ale ještě mň mám rád vrahy," dodal Matthew. "Povíte mi, kde najdu Torrance?"

V D'Allessandrově kanceláři se nyní rozhostilo ticho.

Bloom ho přes stůl pozoroval, přemýšlel, jestli Matthewovi na tu otázku odpověděl a jestli nakonec bude ochoten porušit zásadu privilegovaného sdělení a prozradí policii, kde se Torrance nachází. Mlčení se prodlužovalo.

"Jak jsem už řekl vašemu příteli," řekl nakonec D'Allessandro, "musel jsem v loňském roce dvakrát opakovat přezkoušení z floridského práva, než jsem získal oprávnění tady pracovat v oboru. Počítám, že za peníze, které jsme získali prodejem našeho domu v Pittsburghu, tu můžeme vydržet ještě šest měsíců, než se rozjedu, získám si jméno a vybuduju si klientelu. Jsem celkem dobrý právník, ale žádná hvězda. Nepatřil jsem mezi nejlepší deset absolventů ročníku ani o mně nepšli v Právníkové revui, zkrátka nic výjimečného. Ale v Pittsburghu se mi celkem dařilo vydělávat si na živobytí a líbilo se mi tam. To moje žena se pořád chtěla odstěhovat sem; pro mě takové horko není, opravdu ne. Je už ve čtvrtém měsíci, bude to naše první dítě, víte, a já jsem zatím sehnal jenom... kolik? Asi šest nahodilých klientů. Jedním z nich je i Peter Torrance. Nestojím o to, aby přede mnou utekl. Pokud se ptáte, jestli v tom sporu může uspět, odpovím vám: Jak to mám k čertu vědět? V Pittsburghu bych ho poslal do háje. Ale tohle není Pittsburgh. Kdybych to vyhrál, vybudu trochu peněz i pro mě. Žiju tady za půjčené peníze a ve vypůjčeném čase, detektive Bloome. Jestli se mi během šesti měsíců nepodaří uspět, budu se muset spakovat a mazat zpátky na sever."

D'Allessandro se odmlčel.

Bloom měl na okamžik dojem, že už skončil.

Ale ještě se zhluboka nadechl.

"Váš přítel Hope," dodal, "zřejmě má tolik času i peněz, že může běhat po městě a hrát si na detektiva..."

"Ujišťuju vás, že to není pravda."

"Mně to tak připadalo."

"I mně to tak připadalo," pokývl hlavou Bloom. "Jednou."

"Přijde si za mnou a vyptává se na bydliště mého klienta. Měl jenom podezření, že Willu Torranceovou zavraždili, a přesto..."

"Ale jestli ji opravdu zavraždili a její vrah je pořád ještě..."

"Ale prosím vás, detektive, v téhle zemi se každou hodinu někdo stane obětí vraždy! Na svobodě tu pobíhají tisíce

vrahů, ale já je přece nebudu chytat, nebo ano? Třeba by vašeho přítele nepostřelili, kdyby se víc staral o svou právníckou práci, místo aby..."

"Možná. Ale právě proto je to možná tak důležité."

D'Allessandro se zatvářil zmateně.

"Dal jste mu Torranceovu adresu?" otázal se Bloom.

"Nedal."

"A dáte ji teď mně?"

"Nedám."

"Takhle se tu moc dobře neuvedete," poznamenal Bloom a vstal.

"A co má být?" odsekl D'Allessandro. "Stejně mám radši Pittsburgh."

"To je dobře. Protože hned, jak od vás odejdu, pojedou do úřadu státního zástupce a požádám o příkaz velké poroty k vydání informace ohledně místa pobytu Petera Torrance."

"Některý soudce by takový příkaz mohl považovat za nepřipustné porušení privilegovaného vztahu mezi advokátem a klientem."

"Fajn. Zkuste podat žalobu. Třeba se vám bude takový spor líbit."

"To jistě ne. Ale, povězte, detektive Bloome... proč si vlastně myslíte, že ta střelba v Newtownu nějak souvisí s Peterem Torrancem? Myslíte snad, že ho pan Hope navštívil?"

"Řekl bych, že skoro určitě ano."

"A od mě chcete, abych kvůli takové vratké domněnce porušil klientovu důvěru? Na to zapomeňte. Tak lehkomyšlně já k právu nepřistupuji. Skutečnost je taková, že jsem pana Hopa o místě pobytu svého klienta neinformoval, a vy nemáte ani náznak důkazu o tom, že se mu Petera Torrance podařilo najít."

"Fajn. Já si jdu pro ten příkaz. Neodjeďte mi zatím do Pittsburghu."

"Ach, tam pojedou až za půl roku," opáčil D'Allessandro lehkým tónem. "Ale pane Bloome, jste přece detektiv. Nebylo by snazší vypátrat Torrance nějakým jiným způsobem?"

Bloom si byl jist, že by příkaz, kterým mu pohrozil, určitě dostal, ale zároveň si uvědomoval, že pokud se D'Allessandro vzepře, následný soudní spor spolkne více času, než by se slušelo, jde-li jen o vypátrání jedné pitomé adresy. Proto ho nesmírně potěšilo, když po návratu do kanceláře objevil na svém stole seznam, který mu slíbila paní Finchová.

Během posledního týdne před tím, než byl zraněn, uskutečnil Matthew ze svého domu celou řadu hovorů. Většinou volal do své kanceláře; podle Cynthie Huellenové volal pravidelně, protože chtěl vědět, jestli nemá v kanceláři nějaké vzkazy. Také hodně telefonoval do úřadu státního zástupce Patricii Demmingové nebo do jejího domu na Fatback Key; Patricia potvrdila, že ji volal hodně často, někdy i třikrát, čtyřikrát denně. Další telefonáty byly lidem, které později navštívil: Georgi Steadmanovi, Marii Torranceové, Andrewu Byrdovi a Johnovi Raffertymu. Nejvíce Blooma zaujaly telefonáty do Bradentonu.

Poprvé tam volal ve čtvrtek ráno. Podruhé ještě týž den v 15.10, hodinu a deset minut po zahájení schůzky s D'Allessandrem. Bloom odhadl, že spolu mohli mluvit asi tři čtvrtě hodiny, takže tenhle hovor uskutečnil okamžitě po návratu do svého domu na Whisper Key. Potom volal totéž číslo ještě jednou, ani ne o minutu později. A za další minutu znovu.

To bradentonské číslo patřilo Harrymu Donovanovi, kterého D'Allessandro identifikoval jako manžela Aggie McCulloughové. Bloom je vytočil a čekal, zatímco na druhém konci drátu zvonil telefon. Jednou, dvakrát, třikrát, čtyři..."

"Haló?"

Ženský hlas.

"Haló, tady je detektiv Bloom, caluská policie," představil se. "Mluvím s paní Donovanovou?"

"Ano?"

"Paní Donovanová, volám vám kvůli několika telefonickým hovorům s jistým panem Hopem, který vám minulý..."

"Jak mu je?" vyhrkla.

"Děkuju, daří se mu dobře." Sice o tom vůbec nic nevěděl, ale neměl v úmyslu mařit čas tlacháním o Matthewově zdravotním stavu. "Paní Donovanová, minulý čtvrtek vám telefonoval celkem čtyřikrát. Nejprve ráno, v osm hodin a sedmapadesát minut..."

"Ano."

"A pak ještě třikrát: v patnáct deset, patnáct jedenáct a patnáct dvanáct. Vzpomínáte si, že vám telefonoval?"

"Ano, vzpomínám. Byl to takový šok, když jsem se doslechla, co..."

"A mohla byste mi povědět, o čem jste mluvili?"

"Víte už něco o tom, kdo to udělal?"

"Ne, madam, zatím ne. Vzpomínáte si na ten rozhovor?"

"No, ovšem že ano. Ten den dopoledne jsem s ním mluvila osobně. Kvůli tomu volal poprvé. Dohodli jsme se, v kolik hodin přijde. Povídali jsme si hodně dlouho. Když zavolal podruhé, dost mě to překvapilo."

"A proč vám volal podruhé, madam?"

"Ptal se, jestli se mi Peter nezval ještě jednou. Pořád se ho snažil najít, víte."

"Neptal se vás už dřív na to, kde by ho našel?"

"Ano. Dopoledne. Když byl u nás. Řekla jsem mu, že Peter bydlí někde v Caluse, ale že nevím kde. Poradila jsem mu, ať zkusí zajít za Peterovým advokátem, jestli by mu nepomohl on."

"Za Arthurem D'Allessandrem?"

"Ano. Má kancelář na Trailu."

"A ozval se vám pan Torrance ještě jednou?"

"Ne, neozval."

"Takže jste nevěděla, kde bydlí?"

"Nevěděla."

"To je všechno, na co se vás pan Hope ptal?"

"Ano, všechno. Bylo mi líto, že jsem mu nemohla pomoci, zdálo se mi, že je to moc milý člověk. Doufám..."

"Nevíte, jestli je pan Torrance ještě ve městě?"

"Lituju, ale to nevím."

"Mohla byste pro mě, prosím, něco udělat?"

"Ale jistě."

"Kdyby vám ještě volal, mohla byste se ho zeptat, kde je k zastížení? A pak mi hned dát vědět?"

"Má snad nějaké potíže?"

"Ne, ne," uklidňoval ji spěšně Bloom. "Jenom bych si s ním rád promluvil."

"A o čem?" chtěla vědět Aggie.

Náhle změnila tón. Okamžitě pochopil, že pokud jí Torrance opravdu zavolá, řekne mu, že ho shání policie. Poznal jí to na hlase. I když jejich vztah skončil už dávno a ani tehdy nebyl nijak silný, přesto k němu ještě cítila náklonnost.

Vzpomínka na Seattle si ještě uchovávala své místo v jejím srdci. Litoval, že jí vůbec zavolal.

"Nadiktuju vám číslo," nabídl se a rychle ho oddrmolil, dřív než se stačila znovu zeptat, o čem chce s Torrance mluvit.

"Stačí, když řeknete, že chcete mluvit s detektivem Morrisem Bloomem," dodal ještě.

"Myslíte, že po něm střelil Peter?"

"Ne, madam, my ještě nevíme, kdo po něm střelil."

"Ale myslíte si, že to byl Peter," odsekla a položila sluchátko.

Bloom se znovu zahleděl na seznam hovorů.

Jako dalšímu ve čtvrtek Matthew volal Warrenu Chambersovi.

Bloom si ihned přitáhl telefon a vytočil číslo. Warren zvedl sluchátko po druhém zazvonění.

"Warrene, tady Morrie," ozval se Bloom. "Tadyhle čtu, že ti Matthew minulý čtvrtek volal ve čtvrt na čtyři. Co ti chtěl?"

"Ptal se, jestli bych mu nepůjčil záznamník."

"Jaký záznamník?"

"Takový malý magnetofon, kterým můžeš někoho nahrávat, aniž by to ten dotyčný věděl."

Bloom se na hodně dlouho odmlčel.

"Morrie?" ozval se Warren.

"Proč jsi mi o tom neřekl?"

"Vůbec mě to nenapadlo."

"A půjčíš mu ho?"

"Nechal jsem mu u něj doma jeden nahrávač typu NAGRA." "Dal jsi ho jemu osobně?"

"Ne, nebyl doma. Nechal jsem mu ho u těch skleněných dveří do kuchyně," "Kdy to bylo?"

"Někdy ve čtvrtek odpoledne. V pět... v šest. Asi tak." "Neříkal, koho chce nahrávat?" "Ne."

"Ty ses ho nezeptal?"

"Ne. Morrie, nevěděl jsem, že ho den nato někdo postřelí."

"Ale teď to víš. Měl jsi mi o tom říct."

"Lituju, nemyslel jsem."

"Hergot, on si od tebe půjčí NAGRA..."

"Omlouvám se."

"To znamená, že chtěl někam jít se záznamníkem v kapse. Jak jsi sakra mohl...?"

"Prosím tě," řekl Warren.

"No dobrá."

"Omlouvám se."

"Oukej. Všichni děláme chyby." A Bloom mu hned pověděl, jakou chybu před chvílí udělal on.

"Právě mi volal Bloom," oznámil jí Warren. "Udělal jsem pitomost." "Jakou?"

"Zapomněl jsem mu říct, že si ode mě Matthew půjčil diktafon." "Kdy?"

"Minulý čtvrtek." "Tos teda udělal blbost." "Jen si přisol." "Koho chtěl nahrávat?" "To nevím." "Nezeptal ses ho?" "Ne."

"To ses teda vyznamenal, Warrene." Ve sluchátku bylo chvíli ticho. "Ale není to konec světa," utěšila ho. Warren si povzdechl. "Slyšíš mě?"

"Slyším. Jo, a Bloom poslal svoje lidi, aby zkontrolovali všechny hotely, motely a penziony v Caluse..."

"Kvůli čemu?"

"Hledá Torrance. A přitom zažil nepříjemnou chvíli s Aggie McCulloughovou..."

"Jakou nepříjemnou chvíli?"

"Má pocit, že jí nechtěně dal echo."

"Jak to myslíš?"

"Ona tvrdí, že neví, kde se Torrance ubytoval, ale Bloom si myslí, že možná nemluví pravdu. Bojí se, aby Torrance neupozornila, že ho hledáme. A chce, abychom si my vzali na starost další dva lidi."

"Jaké dva lidi? O čem to mluvíš, Warrene?"

"Matthew minulý týden z domova hodně telefonoval. Mimo jiné i některým lidem, u kterých už jsme byli."

"Například?"

"Například Aggie McCulloughové."

"Tu jsem nikdy neviděla."

"Matthew ji minulý týden navštívil."

"A ti další dva?"

"Jeannie Byrdová a..."

"Jeannii si vezmu já," rozhodla Toots.

"Jakto?"

"Abys za ní nechodil ty."

"Nezajímá tě ani, kdo je ta druhá osoba?"

"Ne. A kdo je to?"

"Maria Torranceová."

Kanceláře společnosti Vaše nové vlásky se nacházely v budově, navržené jedním ze známějších caluských architektů. Měla sice připomínat starý španělský klášter, ale ve skutečnosti vypadala jako růžovomodrý třípatrový kancelářský komplex - jímž také byla.

Podle původního záměru se měly přízemní prostory pronajímat jako obchody, ale architekt budovu chytře navrhl tak, že do ulice nevedla žádná okna. Nu, koneckonců, kláštery přece také neměly proč vystavovat prádlo, náramky či korále. Pokud jste hledali obchody, museli jste vejít do nitra budovy, kde výlohy obklopovaly vnitřní dvoranu. Z chodníku venku jste vůbec netušili, že se uvnitř něco prodává. Leda byste se náhodou podívali na sloupec tabulí se jmény nájemníků. To udělal i Warren, než se vydal dvoranou do největšího kancelářského oddělení v přízemí.

Na zaoblených nabílených stěnách recepcce společnosti Vaše nové vlásky visely obři barevné fotografie s různými styly účesů a s vlasy všemožných barev. Napadlo ho, jestli snad se neocitl v módním salónu. Nikde ale neviděl žádné ženy v modrých přehozích, sedící pod sušičkami. Přistoupil k recepci, ženě za pultem sdělil, že ho slečna Torranceová očekává, a díval se, jak zvedá telefon a pokouší se ji sehnat.

Na opačném konci recepcce se otevřely dveře v barvě cukrové vaty. Warren se tím směrem podíval právě ve chvíli, kdy jimi všuměla do místnosti mladá dívka ve fialové minisukni. Pohodila na recepční pult nějaké papíry, usmála se na Warrena a zase odšuměla. Ani za těmi růžovými dveřmi neviděl žádné ženy v natáčkách. Recepční právě zkoušela další linku. Warren se loudavě procházel sem a tam. Vpravo od každé z fotografií uviděl úhledné bílé kartičky popsané černým písmem - stály na nich údaje o barvě a stylu daného modelu.

"Pane Chambersi?"

Warren se ohlédl.

"Slečna Torranceová je v expedici. Kdybyste tam chtěl zajít za ní..."

"Ano, půjdu."

"Projděte těmi růžovými dveřmi, na konec chodby a potom doprava. Je to velká místnost, nemůžete ji přehlédnout."

"Děkuju vám." Warren vykročil k růžovým dveřím a prošel chodbou kolem malých kanceláří s dveřmi pozotvínanými dokořán. V každé z nich někdo seděl - buď u telefonu, nebo za počítačem. Na konci chodby podle instrukcí odbočil doprava a ocitl se v rozlehlé místnosti, která na jedné straně končila nakládací rampou. Pod vytaženou roletou dovnitř proudilo ostré sluneční světlo. Místnost byla plná dlouhých stolů a na nich ležely vyrovnané nějaké předměty, které vypadaly jako... paruky?

Ano, přesně tak. Byly to paruky rozličných barev a stylů; řadu z nich viděl předtím na fotografiích v recepci. Paruky spočívaly na umělohmotných stojanech ve tvaru lidské hlavy, na povrchu mramorovaných jako obaly na knihy od firmy Grisham. Všude, kam se podíval, ležely paruky.

Toots mu popsala Marii Torranceovou jako vysoké, modrooké, rudovlasé děvče krev a mléko, ovšem závislé na kokainu. Na protějším konci místnosti stála nějaká žena, kterou proti slunci vnímal jenom jako siluetu. Opravdu byla vysoká, pokud mohl Warren soudit, nějakých pět stop a devět palců. Dlouhé rezavé vlasy jí padaly na ramena. Když se Warren přiblížil, ohlédla se, v modrých očích se jí zalesklo slunce, ukončila rozhovor s nějakým mužem s psací deskou v ruce, který nyní vyšel ven dohlížet na nakládání velkých dřevěných beden, a vykročila mu vstříc.

"Pan Chambers?" otázala se a podala mu ruku. Měla na sobě přiléhavé modré šaty stejné barvy jako její oči, jež na první pohled svědčily o tom, že Tootsin výraz "krev a mléko" byl docela na místě. Oči měla jasné a chladné jako arktický led. Srdečně stiskla Warrenovi ruku, vyslovila politování nad "nehodou" pana Hopa a opakovala své ujištění, které mu poskytla již dříve, když spolu telefonovali, že je ochotna mu pomoci, jak jen to půjde.

"I když je pravda, že jste mě zastihl v dost nevhodnou chvíli," připustila. "Expedujeme zboží každých čtrnáct dnů, vždycky kolem patnáctého a na konci měsíce."

"Tohle všechno jsou paruky, že ano?" otázal se Warren.

"Ano. To je naše práce. Vyrábíme paruky, přičesky, toupé a jak všelijak se tomu ještě říká. Mimochodem, já taky nosím paruku."

Warren usoudil, že si z něj utahuje. Usmál se, ale nic neřekl.

"Rozesíláme je po celé zemi," dodala. "Máme distributory ve všech státech, včetně Aljašky."

Warrena napadlo, že na Aljašce musí být plešatcům pěkná zima. Stále si nebyl jist, jestli je pravda, že i ona nosí paruku. Toots se o žádné paruce nezmínila. Věděl o tom Matthew? Když za ní přišel začátkem minulého týdne, zjistil, že nosí paruku? A pokud ano, je pod parukou holohlavá, nebo pod ní ukrývá své pravé vlasy? Pořád měl dojem, že si z něj dělá legraci.

"Když jste telefonoval, říkal jste, že se pokoušíte najít mého otce," poznamenala.

"Ano."

"A proč ho hledáte?"

"My se domníváme, že Matthew... pan Hope... ho možná navštívil."

"Proč?"

"No, to právě nevíme."

"Kdo je to my?"

"Jeho spolupracovníci."

"A policie si to myslí taky?"

"My více méně spolupracujeme i s policií."

"A vy všichni dohromady věříte, že pan Hope navštívil mého otce?"

"Zatím všechno ukazuje tím směrem."

"Co všechno?"

"Naše vyšetřování. Kráčíme v Matthewových stopách, víte. A zdá se nám, že se mu podařilo objevit vašeho otce."

"Zajímalo by mě proč." Potřásla hlavou.

"Slečno Torranceová?"

Maria se ohlédla směrem k rampě. Opět se tam objevil ten člověk s psací deskou, tentokrát ji už ale neměl a stál s rukama založenýma v bok.

"Ano, Jeffe?"

"Můžu s vámi na minutku mluvit?"

"Omluvte mě," požádala a zamířila k němu. Sklonila hlavu pod roletou a vyšla na chodník. Zmizeli spolu za nákladňákem. Warren přistoupil k jednomu ze stolů a díval se, jak ženy v modrých pláštích balí paruky do vysokých krabic a pak krabice dosypávají polystyrénovými kuličkami.

Vzal jednu z odlitých mramorovaných hlav a obracel ji v rukou. Byla bezpohlavní, měla římský nos, žádné oči, žádné rty, polystyrénový povrch byl na omak hebký a byla poměrně dost těžká. Uvědomil si, že se nepoužívá jen pro expedici, ale později slouží majiteli i jako stojan na paruku. V některých domech by mohla klidně posloužit i jako soška. Například v jeho mrňavém ošuntělém příbytku. Napadlo ho, jestli by si takovou hlavu nemohl koupit.

"Promiňte." Maria se náhle objevila za jeho zády a on málem umělou hlavu upustil. Rychle ji vrátil na stůl. "Měli tam nějaký problém s nálepkou na jedné bedně," vysvětlovala. "Omylem jsme málem odeslali dvě sté paruk do jednoho městečka v Iowě. Místo do Chicaga. Myslíte, že by se v celém státě Iowa našlo dvě stě holohlavých lidí?"

"Myslíte, že v celém státě Iowa najdete dvě stě jakýchkoli lidí?" opáčil Warren.

"No, naštěstí jsme to zachytili," oddechla si Maria.

"Přesně řečeno to zachytil řidič auta. Všimla jsem si, že si prohlížíte jeden z našich stojanů. Jsou docela atraktivní, co myslíte?"

"Docela rád bych jeden vlastnil," přiznal se Warren. "Jsou na prodej?"

"Obávám se, že ne."

"To je škoda."

"Lituju."

"To nic."

"Pane Chambersi," změnila náhle téma, "proč myslíte, že pan Hope hledal mého otce?"

"Je to jenom takový dohad."

"A co se vlastně dohadujete?"

"Chtěl se ho zeptat, jestli byl v Missouri v době, kdy zemřela vaše matka."

"Chápu."

U dlouhých stolů za jejími zády teď lidé ukládali krabice s parukami do velkých dřevěných beden, připravených na vidlicích vysokozdvížných vozíků.

"Nevíte to náhodou?" otázal se Warren.

"Co jestli nevím, pane Chambersi?"

"Jestli váš otec byl v Missouri v době, kdy vaše matka zemřela."

"Chcete říct, když byla zavražděna. Když ji Davey Sheed zabil."

Na to Warren nic neřekl.

"Proč pan Hope hledal mého otce?" opakovala Maria. "Řekla jsem mu, že to byl Davey. Proč mařil čas...?"

"Vy si pořád ještě myslíte, že Davey...?"

"Samozřejmě."

"Proč?"

"Protože ho moje matka varovala, aby se ode mě držel dál."

"A vy myslíte, že to byl dostatečný důvod, aby..."

"Ano."

"Jak to?"

"Protože... to je jedno."

"Slečno Torranceová, jestliže opravdu věříte, že Davey Sheed..."

"Věřím, že to udělal, ano. Věřím, že ji zabil. Protože s mojí matkou... řekněme, že měli jistý vztah; předtím, než si začal se mnou. Ona věděla, co je to za člověka, varovala mě před ním, a když to nebylo nic platné, zašla za ním."

"Co to bylo za člověka?" zajímal se Warren.

"Zvíře," prohlásila Maria. "Král divokých zvířat, ve všech směrech. To jsem zjistila až později. Už ale bylo pozdě. Byla mrtvá. Takže vidíte, že se pan Hope zaměřil na nesprávného člověka. Můj otec..."

"Matthew měl nejspíš pocit..."

"Ne, otec nebyl tehdy ráno v Missouri. Ani jiný den během našeho pobytu v Rutherfordu. Od chvíle, kdy opustil matku, se k nám náš otec ani nepřiblížil, až do chvíle, kdy mě navštívil po její smrti."

"Kdy za vámi přišel, slečno Torranceová?"

"Jakmile se doslechl o její smrti. Vypytoval se, jestli se o něm zmínila v závěti. Zajímalo ho, jestli mu něco neodkázala."

"A kde se to odehrálo?"

"Tady v Caluse."

"A teď se do Calusy zase vrátil."

"O tom já nic nevím."

"Nezastavil se u vás znovu?" "Ne."

"Netelefonoval vám?" "Ne."

"Ale Aggie McCulloughové telefonoval."

"Do Aggie byl kdysi zamilovaný," namítla Maria. A dodala trochu melancholicky: "Mě nikdy rád neměl."

Jeannie Lawsonová byla obyčejná mladá slepice.

Toots nesnášela dvaadvacetileté mladé ženy, které si žijí v přepychových domech, jen se povalují v lehátkách, čtou zamilované romány a cpou se cukrovím. Dvaadvacet triadvacet, asi tolik jí bude. Plus mínus pár měsíců - může být asi tak stará jako Maria Torranceová, která si taky žije v přepychovém domě, jen v jiné části Calusy. Jedna je rezavá, druhá blondýna. Warren jí vyprávěl, že se mu Jeannie prakticky přiznala, že měla pletky s jedenáctiletými děvčaty, která účinkovala s Willou při jejích vystoupeních. Malé holčičky, hm? Ale Warren jí nevěřil ani slovo.

Willu měla tu drzost mi říct... jak jen bych to slušně řekla?

Obvinila mě, že jsem s Maggie... s jedním z těch malých děvčat. Obě měly černé vlasy, to jsem vám neřekla? Kvůli kontrastu. Jako ty sukně a blůzy.

Obvinila mě, že jsem s Maggie dělala... no... to, co chtěl Munchkin dělat s Judy Garlandovou. To, co holčička chtěla od bubeníčka.

Zeptala jsem se, jak ji napadlo, že bych mohla potřebovat nějaké rady od takového skrčka, a dodala jsem, že se s těma sladounkýma holčičkami určitě muchlá sama. Jmenovaly se Maggie a Connie. Pohrozila jsem jí, že jestli okamžitě nevypadne z vozu, půjdu za Daveym a on jí nacpe hlavu Sadie do huby a řekne jí, aby skousla. Taky jsem jí vysvětlila, že i když je spolumajitelkou firmy S&R, bez Daveyho a jeho šelem by žádný cirkus neměla! Myslím, že mi porozuměla. To se seběhlo před pěti lety. Tehdy jí bylo sedmnáct osmnáct, na tom houby záleží. Ale Warren jí nevěřil, a Warren je zkušený vyšetřovatel. Tak o co se tenkrát Jeannie s Willou poštěkaly? Toots považovala za přílišnou shodu okolností, že všechny tři ženy, které Matthew navštívil předtím, než ho někdo postřelil, měly svého času intimní poměr s Králem divokých zvířat. Přišla sem dnes, aby se dověděla, jestli se Peter Torrance během svého pobytu v Caluse nepokusil Jeannie kontaktovat. Ale pokud by se jí naskytlo něco jiného...

"Proč by měl kontaktovat zrovna mě?" divila se Jeannie.

Seděla ve skleníku za domem. Jeannie nejedla cukroví ani nečetla poslední díl nějakého paperbackového škváru. Přesazovala květiny. Pracovala bosá, v šortkách a tričku a v dlouhé pruhované řeznické zástěře. Štíhlé prsty se jemně dotýkaly květů, sbíraly opadané listy a okvětní plátky a upěchovaly hlinu kolem stonků.

"Znala jste ho tehdy?" zeptala se Toots.

"Nikdy jsem ho neviděla. Odešel dávno před mou jedinou sezónou u S&R. Všichni vykládali, že od Willy někdy dávno utekl s Aggie McCulloughovou. Prý do Seattlu."

"To bylo obecně známo?"

"Samozřejmě. Tou dobou už byla Aggie zase zpátky v cirkusu a s Willou byly kamarádky až za hrob."

"Máte nějakou představu, proč od Willy utekl?"

"Povídalo se, že prý spala s nějakým frajerem, co se zavěšoval na lano za vlasy."

"Nejmenoval se náhodou Barney Hale?"

"Na jméno si už vážně nevzpomenu. Však víte, jak to chodí v cirkuse."

"Ne, to nevím. Jak to tam chodí?"

"Nelítají tam jenom trapezisti. Klepy se šíří s větrem. Tady něco zaslechnete a támhle něco jiného. A další den zase něco jiného. Je to hrozně uzavřený spolek," dodala a zvedla hlavu od květináčů s petúniemi, nebo co to bylo.

"Chápete, jak to myslím? Cirkus je pevně uzavřená, klaustrofobická komunita. Všichni o všech všechno vědí a všichni strkají nos do cizích věcí."

"Aha."

"Tak." Jeannie poodstoupila stranou a jala se obdivovat své dílo.

Toots měla dojem, že právě teď nastal vhodný okamžik k bližšímu prozkoumání vztahů uvnitř uzavřeného cirkusového světa, hemžícího se koňmi a slony.

"Slyšela jsem," odkašlala si, "že jste se znala velice dobře s Daveym Sheedem."

"Se všemi jsem se znala dobře," odtušila Jeannie. Povytáhla obočí, významně se usmála a sáhla po dalším květináči s kvetoucí rostlinkou, obalenou hustými listy. Toots najednou zatoužila znát jména všech těch květů. Z ničeho nic jí připadalo, že má znepokojivou mezeru ve vzdělání. Ovšem na druhou stranu, znala spoustu přízvisek kokainu. Sníh, peruánka, trubka, bílá holka...

"A jak dobře se s ním znala Willa?" udeřila přímo na cíl.

"Nemám nejmenší ponětí."

Lže, usoudila Toots. Jako když někdo řekne věřte mi nebo nevěřte anebo budu k vám úplně otevřený.

"Nekolovaly o nich nějaké klepy?"

"Nic jsem neslyšela."

"Žádná šuška, hm?"

"Žádná."

"A co její dcera?"

"Dcera?"

"Maria. Ta s tím tygřím náčelníkem spala, ne?"

Jeannie vzhledla od květináče; v ruce držela uschlý list.

"O tom nic nevím."

"Takže jste s ním spala jenom vy, hm?"

"To jsem snad netekla."

"Ach. Ale já myslela, že jste se se všemi znala moc dobře."

"Ano, to jsem už řekla."

"Tak promiňte, považovala jsem to za eufemismus."

"Eufemismus? Co to znamená?"

"To znamená, že člověk řekne ‚znali jsme se dobře‘, když chce ve skutečnosti říct ‚šoustali jsme spolu‘." Toots jí upřeně hleděla do očí. "Jak jsem pochopila, paní Byrdová, ten večer, kdy jste si s Willou tak vjely do vlasů, jste byla ve voze Daveyho Sheeda."

"To ano."

"Jen v podprsence a kalhotkách, jak mi bylo řečeno."

"Vidím, že pan Chambers je dost upovídaný."

"Upovídaný? Co to znamená?" podivila se Toots

Jeannie udělala obličej.

"Tedy, ne že bych chtěla vyzvídat," pokračovala Toots. "Ale náš kamarád je v nemocnici, víte, a na toho velkého bílého lovce vyplavala spousta špíny. Jak se zdá, Sheed netrénoval jenom se šelmami. Warrenovi jste řekla..."

"S muži se mi mluví snáz než se ženami," připustila Jeannie.

"No, co kdybyste to zkusila i se mnou?" zašveholila Toots. "Spala Willa s tím krotitelem?"

"Říkám vám, že nemám ani..."

"Poněti. Jistě. A totéž platí, i pokud jde o dceru, ano?"

"Její dceru jsem skoro neznala."

"Na to se neptám."

"Netuším, s kým ta dcera spala. Bylo jí teprve sedmnáct."

"Jako vám," doplnila Toots. "O co jste se tenkrát s Willou tak pohádaly?"

"Už jsem vysvětlila panu Chambersovi..."

"Mohla byste mi to zopakovat?"

Jeannie se zhluboka nadechla.

"Obvinila mě z nevhodného chování k jedné z těch malých holek, co s ní vystupovaly."

"Jmenovala se Maggie, je to tak?"

"Ano, Maggie."

"A to jste pověděla Warrenovi."

"Ano, a přísahám bohu, že je to pravda."

Věřte, nebo nevěřte, pomyslela si Toots.

Ghetto je prostě ghetto, pomyslel si Bloom, ať vypadá jakkoli.

Galuska černošská čtvrť se jmenovala Newtown a její zimní vzhled v ničem nepřípomínal zimu v jižním Bronxu, Harlemu na Mathattanu či v brooklynské čtvrti Bed-Stuy. Jak tudy Bloom projížděl, pátraje po bloku čísla 1100 v L-Street, nikde neviděl žádné zříceniny, zdi počmárané sprejery ani zčernalé, pomočené hromady starého sněhu či haldy pytlů s odpady, jež čekají, až je někdo odveze; nikde žádní staříci, hřející si ruce nad ohněm v sudu od nafty s uříznutým víkem.

Tohle je přece Florida.

Tady v Newtownu ve čtyři hodiny odpoledne svítilo bledé slunce, rostly tu palmy a rozkvetlé keře, stály zde domy obklopené trávníky a všude spousta dětí na kolech a na skateboardech. Domky byly většinou nevelké, dřevěné, s krytinou z térového papíru. Některé už potřebovaly nový nátěr, ale nikde tu nezacláněly žádné barabizny na rozpadnutí. Některé trávníky by snad snesly ostříhání, ale z větší části vypadala celá čtvrť úhledně a čistě. V Newtownu žili převážně černoši. Také pár Asijců a Hispánců, to ano, ale ani jeden běloch. Ghetto dělá ghettem skutečnost, že lidé, kteří v něm bydlí, v něm bydlet musí, přemítal Bloom.

Ale ovšem, v demokratické zemi může každý bydlet, kde ho napadne. Neexistoval žádný důvod, proč by si kterýkoli z černých obyvatel Newtownu hned zítra nemohl koupit nový dům někde v luxusní čtvrti - pokud by ovšem dal dohromady nějakých pět set tisíc nebo víc dolarů, na které by ho takové bydlení přišlo. Jenomže černoši z Newtownu si ani v nejdivočejších snech nemohou nechat zdát o bydlení v některé z exkluzivních caluských čtvrtí, nemají naději, že by si kdy mohli koupit byt v některém přepychovém kondominiu. Ano, v Caluse se najdou i černí advokáti, a dokonce i černošští soudci, a také černí lékaři, bankovní pokladníci, zubaři a jini černošští vykonavatelé kvalifikovaných a dobře placených profesí - ale ti přece v Newtownu nebydlí. Pravda, tu a tam zde najdete nějakého prodávče aut nebo úředníka z obchodního domu, ale zdejší malé, cenově dostupné domky obývají převážně černoši, věnující se takzvané

obsluhuje: zahradníci, umývači nádobí, uklízečky, popeláři, pikolici a jiní manuální pracovníci s dlouhou pracovní dobou a malými platy.

V Newtownu docházelo k mnoha zločinům. Jestliže připravíte větší část populace o možnost realizovat své sny, začnou ti lidé zkoušet jiné cesty. Kokainová dýmka přináší okamžité uspokojení; v kouření kokainu naleznete tu pravou a jedinou demokracii. Úplně kdokoli - aťsi je černý, hnědý, bílý, žlutý, rudý, fialový, nebo třeba modrý - může za cenu jediné dávky absolvovat výlet na Měsíc. Ovšem vyrábět a prodávat crack, to je trestný čin, no jo, pardon, říkal si Bloom. A s tím se veze i jiná zločinnost, protože konzumenti lotosového opojení potřebují na financování svého koníčka peníze a tolik, aby si z platu mohl platit pravidelný přísun koksu, na Floridě žádný zahradník nevydělá. Takže sáhne po zbrani.

Bloom by si byl přál dostat niklák za každou bouchačku, která pobíhá po newtownských ulicích. Jedna z nich v pátek večer vážně poranila Matthewa Hopa; právě tady, v černé čtvrti. A nyní se podařilo vypátrat bělocha jménem Peter Torrance v jednom penziónu na L-Street. Bloom si s ním nesmluvil schůzku po telefonu. Stačilo už, že recepčního poplašil telefonát policie, pročešávající celé město.

Zaparkoval svůj neoznačený sedan před budovou, jež kdysi, v dobách, kdy Calusa byla menším a přátelštějším místem a kdy se tato oblast ještě nejmenovala Newtown, sloužila jako malý hotel. Tenkrát, když stavěli hotel Shelby Arms, se této části města říkalo prostě Temple's Fields, podle statkáře jménem Jason Temple, kterému patřily všechny pozemky od Berringerovy ulice až k zátocce. V roce 1937 na místě bývalého Templeova obytného domu postavili Uměleckou školu Hanny Lewisové. Tehdy už se to místo jmenovalo jen Temple Field - apostrof saského genitivu se během let z názvu vytratil. A toto jméno potom městští radní jednomyslným hlasováním rychle změnili na Newtown.

Newtown.

Nové město.

Zbrusu nové město, pravidelná síť nových ulic v místech, kde se ještě nedávno prostírala sojová pole, lemovaná dubovými a palmovými háji. Ulice, orientované západovýchodním směrem, dostaly názvy od A až do R a severojižní komunikace obdržely jména po prezidentech. Vznikla zde nová škola pro čtyři sta dvacet studentů, s pěti ubytovnami, vystavěnými podél Tamiami Trail. Nové obchody a tržiště, nové hotely pro rodiče studentů, kteří sem s oblibou jezdili navštěvovat své potomky, zejména v době, kdy na severu vládla drsná zima.

No a potom škola a tři ubytovny lehly popelem při požáru a postupně zde vznikla téměř výlučně černošská čtvrť. Škola už nikdy neobnovila činnost. Šušovalo se, že již před požárem tu byly nějaké finanční potíže a že požár někdo založil úmyslně. Zbylé dvě ubytovny koupil nějaký člověk a udělal z nich sklady dřeva. Hotel Shelby Arms ale přežil, i když už do jeho pokojů nejezdili rodiče zdejších studentů. Změnil se tedy v laciný hotel pro nečetné černošské páry, které v té době začínaly vyrážet o dovolené na Floridu, a později také sloužil hipíkům, jimž na barvě kůže vůbec nezáleželo a navíc v Newtownu neměli nouzi o marihuanu. A nakonec, když se hippies vytratili a černošům už nečinilo potíže pronajmout si kdekoli v Americe pokoj v hotelu Holliday Inn, se hotel změnil v penzión. Podržel si jméno Shelby Arms, ale nyní již sloužil téměř výlučně potřebám místních šlapek a pasáků. Proč si právě toto místo zvolil k pobytu Peter Torrance - to byla jedna z otázek, kterou mu Bloom hodlal položit.

Recepční mu sdělil, že pan Torrance šel někam pryč.

Bloom se otázel, jestli to znamená, že už odešel natrvalo.

Recepční, vychrtlý chlapec neurčitého věku se světle modrými očima a pletí barvy čaje, odušil, že kdyby se ten pán odhlásil, řekl by, že se odhlásil. Ale on říká jen tolik, že pan Torrance šel ven. Bloom mu dosud neukázal odznak. A rozhodl se, že to zatím neudělá. Poznamenal jenom, že počká. Z novinových článků o smrti Willy Torranceové si udělal určitou představu o Torranceově zevnějšku a kromě toho nepředpokládal, že by do penziónu Shelby Arms přicházelo mnoho bělochů. Rozhodnut, že počká bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat, usedl do červeného sametového křesla naproti recepci. Křeslo už mělo své lepší časy za sebou.

Dvacet minut po šesté hodině, právě když se v ulici před hotelem začal snášet soumrak, vystoupal po schodech ke vchodu do penziónu vysoký, hranatý chlapec v bílém obleku, který jako by vypadal z některé hry Tennesseeho Williamse, prošel dvoranou k recepčnímu pultu a vyžádal si klíč od pokoje. Bloom v něm okamžitě poznal Petera Torrance. Zvedl se z ošoupaného křesla, přistoupil k tomu člověku, právě když se s klíčem v ruce odvrátil od recepcie, a oslovil ho: "Pan Torrance?"

Bledé, modré oči ve ztrhané, i když stále ještě pohledné tváři osloveného se překvapením rozšířily. Bloom si vzpomněl, že podle novinových článků by dnes Torranceovi mělo být něco přes padesát let, ale vypadal nejméně o deset let starší. Možná za to mohl jeho bledý obličej, jenž v této části země působil dost nezvykle, nebo snad sotva pozorovatelný náznak šedivého strniště na tvářích, jaké lze někdy zaznamenat u mužů příliš starých nebo příliš unavených na to, aby se pravidelně holili, a jež vypadalo jako slabší odraz řidnoucích ježatých bílých vlasů na jeho hlavě. Nebo za to mohl značkaný, zasedlý oblek vyšlý z módy a obnošené boty stejné barvy. Také to mohlo být tím, že měl na sobě bílou košili bez vázanky s rozepnutým horním knoflíčkem. Vcelku vypadal jako otrapa přespávající na pláži. Možná i alkoholik. Teď už Bloom neměl zapotřebí vyptávat se, co Torrance pohledává v takové blechárně, jako je Shelby Arms.

"Pan Torrance?" zopakoval otázku.

"Kdo jste?" zeptal se ten druhý.

"Detektiv Morris Bloom, caluská policie," představil se a mávl odznakem. "Jste pan Torrance?"

"Co se děje?"

"Potřebuji se vás na něco zeptat," odvětil Bloom.

Torrance se ohlédl na recepčního.

"Co to má znamenat?" zeptal se ho.

Recepční pokrčil rameny.

"Jsem Peter Torrance. Co chcete?"

"Položit vám pár otázek."

"Jakých otázek?"

"Jak dlouho už tady jste, pane Torrance?"

"Proč to chcete vědět?"

"Jedná se o rutinní vyšetřování," upokojil ho Bloom.

"Co já mám společného s nějakým rutinním vyšetřováním?"

"Znáte jistého Matthewa Hopa?"

Torrance zamrkal.

"Domníváme se, že zmíněný Matthew Hope se s vámi pokoušel navázat kontakt. Můžete mi povědět, jestli se mu to podařilo?" Bloom si všiml, že recepční napjatě poslouchá. "Pojďme raději ven, ano?" navrhl Torranceovi. "Najdeme si nějaké místo, kde si budeme moci popovídat."

"No dobrá," souhlasil váhavě Torrance. "Ale musím vám říct..."

"Venku to bude lepší, ne?" Bloom vzal Torrance za paži a jemně ho nasměroval k francouzskému oknu, vedoucímu do neudržované zahrádky za hotelem. Našli si okrouhlou kamennou lavici na sluníčku. Lavice byla mnohem pohodlnější než to křeslo ve dvoraně. Všude kolem hýřily barvami kvetoucí keře. Skrze lišejník visící ze stromů se prodíraly poslední paprsky zapadajícího slunce.

"Našel vás nakonec Matthew Hope?" otázal se Bloom.

"Nikoho takového neznám."

"Určitě ne?"

"Docela určitě."

"Jak dlouho jste tady, pane Torrance?"

"Od dvacátého, proč?"

"Jste tady pracovně, nebo jen na výletě?"

"Přijel jsem navštívit starou přítelkyni."

"Obchodně, nebo jen tak?"

"Projížděl jsem tudy, a tak mě napadlo, že se zastavím a pozdravím ji."

"Odkud jste projížděl?"

"Z Miami."

"Co jste dělal v Miami?"

"Opaloval jsem se."

Bloom si znovu prohlédl jeho obličej.

"Jak dlouho jste tam byl?"

"Tri čtyři dny."

"A sem jste dorazil dvacátého," opakoval Bloom.

"Jo. Dvacátého."

Pět dnů předtím, než Matthewa postřelili, pomyslel si Bloom.

"Promiňte, detektive... jmenujete se Bloom?"

"Ano, Bloom."

"Promiňte, ale opravdu bych rád věděl, oč se vlastně jedná."

"Jak se jmenuje ta přítelkyně, co jste se u ní zastavil?"

"Aggie Donovanová. Poslyšte, na další otázky už nebudu odpovídat, dokud mi neřeknete..."

"Pane Torrance, minulý pátek večer před jedním barem, vzdáleným necelých sedm bloků odsud, někdo těžce postřelil advokáta jménem Matthew Hope. Ten den předtím navštívil právního zástupce Arthura D'Allessandra a požádal ho o vaši adresu. A tak nás napadlo..."

"O ničem takovém nevím."

"Pan D'Allessandro vám netelefonoval, aby vám o tom pověděl?" Ne "

"INC."

"A co paní Donovanová?" "Té otázce nerozumím." "Mluvil jste s ní někdy v poslední době?" "Naposledy minulý týden, kdy jsem ji navštívil." "Kdy minulý týden?" "Minulé... myslím, že to bylo pondělí." "A od té doby jste s ní už nemluvil?" "Ne."

"Nezmínil jste se jí o tom, že jste si tu našel právního zástupce?" "Ano, zmínil." "Řekl jste jí proč?"

"Ne."

"Nemluvil jste s ní o tom, že máte v úmyslu vymáhat zákonný podíl z dědictví po své bývalé manželce..."

"Nebyli jsme řádně rozvedeni," přerušil ho Torrance.

"... zákonný podíl z dědictví po ní? Nemluvil jste o tom s paní Donovanovou?"

"Ne, myslím, že ne."

"Neřekl jste jí, že chcete získat třetinu dědictví?"

"Na to si vážně nevzpomínám."

"Bylo to přece minulé pondělí, to už si nic nepamatujete?"

"Jsme staří přátelé, mluvili jsme o spoustě věcí."

"Paní Donovanová si myslí, že jste jí o tom všem vyprávěl. Aspoň to tak řekla Matthewu Hopovi."

Torrance chvíli mlčky seděl, v dlouhých se stínech vypadal jako bledý duch. Se sepjatýma rukama a sklopenou hlavou

hleděl na omláčené, drolicí se dláždění chodníku, který vedl k lavici.

"Možná jsem s ní o tom mluvil," řekl nakonec.

"Ať už jste s ní o tom mluvil, nebo ne, je to přesně tak, že ano? Proto jste přece navštívil pana D'Allessandra, nemám pravdu?"

"Tedy... no, ano."

"Našel vás nakonec Matthew Hope?"

"Ne, nikoho takového neznám, lituju."

"Pane Torrance... zdržoval jste se před třemi lety kolem jedenáctého května v městě Rutherfordu ve stáje Missouri?"

"Pokud se ptáte, jestli jsem tam byl v době, kdy Willa spáchala sebevraždu, tak tedy nebyl."

"Víte, kdy spáchala sebevraždu?"

"Samozřejmě že vím. Pane Bloome, chci, abyste věděl, že vám odpovídám na otázky jen proto, že zřejmě máte dojem, že mám něco společného s postřelením toho Hopa, co o něm pořád mluvíte. Opakuju, že toho člověka neznám, nikdy jsem ho neviděl a s tím střílením jsem neměl nic společného, ať už se to stalo kdykoli."

"Minulý týden v pátek," upřesnil Bloom. "Pěťadvacátého."

"To je mi fuk."

"Nebyl jste ten večer někde poblíž grillbaru Centaur? Je to na rohu Rooseveltovy a G-Street."

"Ten bar neznám."

"A tu noc, kdy se Willa zastřelila, nebyl jste někde poblíž cirkusového tábora v Rutherfordu?"

"Co má tohle společného s tou druhou věcí?"

"To se právě pokouším vypátrat."

"No, tak to vám asi nepomůžu. Jak jste sám řekl, Willa se zastřelila. Pokud jsem vás správně pochopil, na pana Hopa vystřelil někdo jiný. Takže jestli hledáte nějakou spojitost..."

"Snažím se přijít na to, proč po něm někdo střílel, pane Torrance. Den předtím navštívil vašeho advokáta a vyptával se na vás. Pravděpodobně proto, že se snažíte získat třicetiprocentní podíl z dědictví po Wille Torranceové. A já bych rád věděl..."

"Nikdy jsme se nerozvedli. Mám právo na svůj podíl z dědictví."

"Jenomže, kdyby zůstala naživu, žádné dědictví by nebylo, je to tak?"

"Že se rozhodla spáchat sebevraždu, to není moje věc. V tu dobu jsem tam nebyl."

"A v kterou dobu jste tam byl?"

"Ne tehdy, když se zabila. Pane Bloome... můžu vám něco říct docela na rovinu?"

"Jistě."

"Pokoušíte se znovu otevřít Willin případ?"

"Ne, pokud nemá nic společného s postřelením Matthewa Hopa."

"Toho já neznám, hergot fix! Už mě obtěžujete, pane Bloome." Najednou se zvedl. "Jestli jste přišel opravdu jako policajt, asi byste mě měl radši zatknout. Jinak..."

"Jinak můžu požádat státní zastupitelství o předvolání před velkou porotu," doplnil Bloom.

Torrance opět zamrkal.

Na D'Allessandra tehle trik nezabral, jenomže D'Allessandro je advokát a Torrance ne.

"Předvolání?" opakoval. "Ale proč, k čertu?"

"Abyste přišel svědčit před velkou porotou."

"Svědčit?"

"Ohledně postřelení Matthewa Hopa."

"Do prdele! Už jsem vám řekl snad stokrát..."

"Mám jít podat tu žádost, pane Torrance? Anebo si radši v klidu a míru promluvíme tady, v téhle roztomilé zahrádce?"

Torrance vztekle zasykl. Nervózně opět usedl na kamennou lavici a sepal ruce, tentokrát je však držel pevně zaťaté.

"Co chcete vědět?" zavrčel.

"Nacházel jste se v ten den někde poblíž cirkusu?"

"Nenacházel. Willa spáchala sebevraždu, pane Bloome. Jestli chcete..."

"Matthew Hope si to nemyslel."

"Do hajzlu s Matthewem Hopem. Není přece od rutherfordské policie, nebo jo? Ani z kanceláře rutherfordského koronera. Tyhle úřady rozhodly..."

"Hovořila s vámi rutherfordská policie o Willině případu?"

"Ne. Proč taky? Když si Willa vzala život, nebyl jsem nikde poblíž Rutherfordu."

"A kde jste byl?"

"Tou dobou už jsem byl pryč."

"Takže předtím jste v Rutherfordu byl?"

"No dobře, tak ať to máme z krku," Torrance nevěřicně potřásl hlavou a vůbec se nesnažil skrývat netrpělivost a podráždění. Zatínal a rozevíral pěsti, jako by stěží odolával pokušení praštit toho neotesaného křupana, co ho tady vyslýchá kvůli událostem, jež se sběhly už tak dávno - před celými třemi lety. "Ano, byl jsem tam," připustil, "ale odjel jsem dřív, než..."

"Kdy jste tam byl, pane Torrance?"

"Pár dnů předtím, než se zabila," odpověděl. Slova se stěží prodírala ven přes semknuté rty; mluvil sevřeným, rozzlobeným hlasem.

Na Blooma to neučinilo žádný dojem.

"Co jste tam dělal, pane Torrance?"

"Měl jsem tam přátele. Mám přátele všude. Když jsem pracoval u cirkusu, znal jsem významné lidi ve všech místech, kde jsme vystupovali. Přijel jsem tam navštívit staré přátele."

"A čirou náhodou se tam v tu dobu objevil taky cirkus, ano?"

Torrance neodpověděl. Svíral a rozvíral pěsti a na Blooma se ani nepodíval.

"Vzpomenete si na přesná data, kdy jste tam byl?"

"Jak říkám, přijel jsem asi tři čtyři dny před její smrtí."

"To by znamenalo asi sedmého, osmého a devátého."

"Když myslíte."

"A kdy jste odjel?"

"Den předtím, než se zastřelila."

"Věděla o tom rutherfordská policie?"

"Nemám tušení."

"Nikdo se vás na vaši přítomnost nevyptával?"

"Až do dneška ne," odsekl Torrance.

"Pane Torrance," pokračoval Bloom, "setkal jste se během svého pobytu v Rutherfordu s Willou?"

"Ano. Setkal. A co má být?"

"Kdy jste se setkali?"

"Na datum si nevzpomenu."

"A jaký byl účel vaší návštěvy?"

"Zaslechl jsem na cestách nějaké řeči..."

"Na cestách? Jak to myslíte?"

"Navštěvoval jsem přátele. V městech, kam jsme jezdili s cirkusem."

"A co jste zaslechl?"

"Jisté věci, o kterých jsem se domníval, že by se je Willa měla dovědět."

"Například?"

"Když vám to povím, pane Bloome, bude vám to stačit? Budeme pak moci ukončit tuhle hloupou..." "Co jste se doslechl, pane Torrance?" "Slyšel jsem..." "Ano?"

"No, slyšel jsem..." Bloom čekal. "Zaslechl jsem nějaké řeči o holce, víte?"

Šlo o to...

Byla jedna holčička, holdující holce.

Jinými slovy...

Mini Willa Winkie brala kokain.

Když ještě Bloom býval u nassau'ské policie, říkávalo se kokainu bílá dáma, snad proto, že to byla nákladná droga, jíž dávala přednost bělošská spodina, zatímco černoši ji většinou nebrali na vědomí; jejich oblíbenou drogou byl hřebec. Dnes už heroinu nikdo neříká hřebec - teď je to spíš prásk nebo pláč nebo jednoduše háčko. Podobně ani kokain už není bílá dáma. Výrazu holka se ve spojitosti s kokainem používalo v důsledku poněkud perverzních asociací.

Bloom považoval za vrchol ironie, že feministky tak tvrdě bojovaly za to, aby místo oslovení dámy převládlo označení ženy, zatímco kokain prodělal opačný vývoj od bílé dámy k bílé holce a teď už je to prostě jenom holka. Když na to pomyslel - což se mu stávalo jen zřídka - zdálo se mu to smutné. Nicméně, úsloví 'čím tmavší modř, tím lepší holka' znali policajti i zloději. Nešlo ovšem o barvu očí nebo dámských šatů, ale o jednoduchou zkoušku čistoty kokainu. Jakožto narkoman nebo dealer jste prostě na zkoumaný bílý prášek ukápli trochu thiokyanatanu kobaltu, a pokud prášek zmodral, byl to kokain. Čím méně zředěný, tím ostřejší modř. Čím tmavší modř, tím lepší holka, verdad, amigo! Když se povede, je moc dobrá, eh, señor!

S rostoucím zájmem Bloom poslouchal Torranceovo líčení o tom, co se doslechl v nejednom městě a naposledy i v Rutherfordu od známých, kteří ho ještě stále měli v úctě - stejně jako ji, samozřejmě - a nepřáli jí, aby se dostala do potíží se zákonem. Bloom jenom pořád docela přesně nechápal, proč Torranceovi tak záleželo na tom, jestli Willa případně holduje koksu nebo marjánce či heroinu nebo jakému svinstvu. Ta ženská mu přece byla nevěrná, dokonce měla dítě s jiným mužem. A přesto Torrance považoval za svoji povinnost, jak nyní tvrdil, informovat Willu, že podle jeho starých kamarádů se z ní stal prvotřídní feťák.

"Takže jste za ní zašel," zabručel Bloom. "Abyste jí pověděl, co se povídá."

"Ano."

"Ale nevzpomínáte si, kdy to bylo."

"Bylo to nejspíš..."

"Ano?"

"Ten den, co jsem odjel z Rutherfordu."

"Který den to byl?"

"Desátého."

"Už jste si vzpomněl, hm?"

"Ano. Bylo to desátého. Promluvil jsem si s ní dopoledne a odpoledne jsem odjel z města."

"Jak vás po tolika letech uvítala?"

"No, samozřejmě že byla překvapená..."

"To si myslím. Jak dlouho jste se neviděli?"

"Osmnáct let. Ale chovala se hrozně srdečně. Hádám, že pochopila, že jsem jí prokázal laskavost."

"Když jste jí pověděl, co jste se doslechl?"
"Ano, co se o ní říká."
"Přiznala, že je to pravda?"
"Tvrdila, že je to naprostá lež. Ale stejně mi byla vděčná, že jsem ji na to upozornil. Prý si aspoň uvědomila, že má ve svém okolí nepřítele."
"Tohle vám řekla? Že má ve svém okolí nepřítele?"
"Ano."
"Nejmenovala náhodou některé z těch nepřátel?" "Ne."
"Jak dlouho jste u ní zůstal?"
"Asi hodinu."
"A po celý ten čas se k vám chovala přátelsky?"
"Ano."
"Nepadly mezi vámi žádné výčitky?"
"Ne, ne. A taky, proč by měly?"
"Nu... přece ona a Barney Hale."
"To už bylo kolik let."
"Vy a ta McCulloughová."
"V té době už se Willa s Aggie spřátelily."
"A jak to tedy skončilo? Myslím váš rozhovor s ní."
"Řekla, že se pokusí vysledovat, kdo ty klepy šíří..." "Mimochodem - a věřil jste jí? Že to není žádná pravda?"
"Ne."
"Takže jste si myslel, že ve skutečnosti bere kokain?"
"Ano."
"Řekl jste jí to?"
"Ne. Podali jsme si ruce, rozloučili se a já slíbil, že se zase někdy zastavím."
"A zastavil jste se u ní ještě někdy?"
"Jak bych mohl? Odpoledne jsem odjel z města a ona se druhý den ráno zastřelila."

6. Když se dala do zlobení...

V pátek prvního dubna v sedm hodin ráno si pokojská v hotelu Shelby Arms povšimla, že dveře pokoje 307 jsou maličko pootevřené. Zvědavě nakoukla dovnitř, pak je pootevřela o trochu víc a vstrčila do nich hlavu. Na lůžku ležel tvář dolů muž oblečený jen v bílých slípech. Zátylek měl zalitý krví. Pokojská pokývala hlavou, nechala dveře otevřené, sešla do recepce a nočnímu recepčnímu sdělila, že nahoře v pokoji 307 leží mrtvola. Potom si odskočila na kávu.

Recepční Blooma informoval, že do služby nastoupil o půlnoci a v osm má být vystřídán. Bloom sice nepotřeboval identifikaci, ale ten muž mu přesto sdělil, že ten mrtvý nahoře se jmenuje Peter Torrance. Dále Bloomovi pověděl, že pan Torrance se do hotelu nastěhoval dvacátého, tedy předminulou sobotu. Nádvkem ještě podotkl, že pan Torrance je v tuto chvíli jediným bílým zákazníkem v domě. Vlastně byl jediným bělochem v domě - vzhledem k tomu, že ten gentleman je po smrti, recepční si uvědomuje, že se nehodí hovořit o něm jako o zákazníkovi, že ano? Po pravdě řečeno by rád věděl, kdo za pana Torrance zaplatí účet, když už se mu dostalo poslední odměny na tomto světě. Bloom odpovídal, že neví.

Pokoj byl překvapivě rozlehlý, s dvojitým lůžkem u zdi, na němž ještě stále leželo zkrvavené tělo. U protější stěny stála skříň a u okna křeslo se stojací lampou. Jedovatě zelená malba se sloupávala ze zdi a se stropu opadávala omítka, ale z okna byl pěkný výhled na zahrádku o tři poschodí níž. Venku si technici z policejní laboratoře povídali s asistentem úředního lékaře, který právě dorazil. Nahoře, kde je očekávala mrtvola, nikdo z nich příliš nespěchal. Jejich hlasy se v jitiřném vzduchu pěkně rozléhaly.

Recepční prohlásil, že se musí vrátit dolů a připravit se na předávku služby ve dne sloužícímu kolegovi, který přijde každou chvíli. Bloom ho ujistil, že tady nahoře vydrží i o samotě, a hned si uvědomil, že ten člověk má strach ho nechat v otevřeném pokoji bez dozoru. Asi se bál, že by Bloom mohl utéci s jednou z těch nádherných lampiček nebo ukrást zasviněnou roletu. Bloom navrhl, ať pošle nahoru někoho z uniformovaných policistů, aby na něj dohlédl a přidržel ho k poctivosti. Noční recepční si nebyl jist, jestli si z něj dělá legraci, nebo ne. Nezbaven svého podezření vyšel z pokoje a cestou se ještě ohlédl, jakoby v domnění, že Bloom přistihne při činu.

Na podlaze vedle lůžka, nedaleko svěšené Torranceovy ruky, Bloom uviděl zbraň, jež vypadala jako revolver Iver Johnson Trailsman s tupou hlavní, ráže 22. Došlo mu, že by to mohl být ten, jímž byl postřelen Matthew. Ani se ho nedotkl. Nechal ho ležet tam, kde ho našel. Pohlédl na mrtvolu a pokýval hlavou. Potom přistoupil k jediné skříni. Uvnitř viselo bezové sportovní sako a kalhoty v barvě vanilky. Na ramínku pod sakem visela vázanka stejné barvy. Na dně skříně ležel pár hnědých, kožených bot a vedle nich černý látkový kufr na zip s malíčkým kombinačním visacím zámkem. Bloom ho vytáhl ze skříně, odnesl ho k posteli a sedl si na postel vedle něj.

Na jmenovce, zavěšené u držadla, si přečetl Torranceovu adresu - 2314 Litthejohn Way, Atlanta, Georgia. Řádek pro telefonní číslo zůstal nevyplněný. Kombinační zámek byl otevřený. V kufru zřejmě není nic cenného.

Zatáhl za zip.

V kufru našel letenku do Atlanty.

A kopii závěti Willy Torranceové.

Také černý zápisník.

A pak v tom kufru ještě našel krabici nábojů typu long rifle, ráže 22.

Chvilí po osmé ráno naložila vyčerpanou Joannu do taxíku, zaplatila šoferovi a dala mu instrukce, aby ji zavezl do bytu její matky. Teď už Patricia seděla u Matthewova lůžka a mluvila k němu podobně jako předtím jeho dcera. Odříkávala sice úplně jinou litanii, ale litanie to byla.

Připomněla mu celou historii jejich známosti.

Zdůraznila, jak mnoho společných vzpomínek již spolu sdílejí, a snažila se mu vysvětlit, že když si to sami nepokazí, mohlo by to znamenat opravdu zářivou společnou budoucnost. "Hlavně kdyby ses probudil, Matthew," šeptala.

Již dříve mu připomněla jejich první setkání, tenkrát, když mu v lijáku nabourala auto, a teď začala vyprávět o další drobné nehodě. Tentokrát se jednalo o srážku dvou lidských bytostí, ne automobilů.

"Vzpomínáš, tehdy v policejní tělocvičně? Běhali jsme po vnitřní dráze, nevěděli jsme jeden o druhém a najednou bac ho! Srazili jsme se, zapletli se jeden do druhého a spadli jsme na zem... mimochodem, tenkrát jsem se do tebe asi zamilovala. I když, vlastně si myslím, že se to stalo hned, jak jsem tě uviděla poprvé. Když jsem se ti napasovala do auťáku. Asi jsem se do tebe zamilovávala znovu a znovu, pokaždé, když jsem uviděla ten tvůj sladkej kukuč. Tenkrát s tím autem i potom v tělocvičně i tehdy, jak jsi odmítl mé pozvání na snídani..."

Nechcete se mnou posnídat? Otevřu šampaňské. Oslavíme vaše vítězství.

Díky, ale jsem úplně vyčerpaný. Někdy jindy, ano?

Samosebou. Tak nashle.

"... s ledovým klidem jsi mě odmítl. Nevěřila jsem svým uším. Napadlo mě, že máš asi rande s jinou, nejspíš s tou vietnamskou tlumočnicí, už nevím, jak se jmenovala. Odešla jsem, tvářila se lhostejně, pohupovala se v bocích, pohazovala hřívou. K čertu s tebou, frajere - to jsem ti chtěla svými pohyby sdělit. A přitom jsem byla nepřčetná žárlivostí. Neptej se proč, sotva jsem tě znala. A pamatuješ, jak oťresné jsem ti nadbíhala tehdy večer, když jsme se sešli kvůli případu Bartoňová a tys myslel, že ti chci nabídnout dohodu? Oba jsme pili martini..."

Na spravedlnost.

To by šlo.

Mhmm.

To jo.

Mám za sebou těžký den.

Nevypadáte na to.

Stavil jsem se doma.

Já taky. Jinak by se nás polekali i koně.

"Jak jsem jen něco takového mohla vypustit z úst? Narážet na to, že bychom se spolu mohli milovat! Seděli jsme spolu takhle společensky vůbec poprvé, všude kolem nás spousta lidí, byl to div, že ses mě tehdy nelekl ty sám - o koních ani nemluvě. Divím se, že ses tehdy neutekl někam do hor..."

Mám doma láhev dvacet let starého koňaku. Dárek od jednoho z mých klientů. Z doby, kdy jsem ještě provozovala praxi na západe. Zatím se nenašla ta správná příležitost ji otevřít.

"Podíval ses na mě a já si pomyslela: Teď uteče. Ztratila jsem ho. Ale co, k čertu, když už jsem s tím začala..."

Nechcete ho ochutnat?

"... upřeně jsem se ti dívala do očí, pak jsem uhnula pohledem k tvým ústům a říkala jsem si: „Teď už určitě vezme do zaječích/ Nahnula jsem se nad stolem a snažila se tě rozmrazit pohledem, doufala jsem, že nevypadám jako rozmazlený fracek, čekala jsem, co odpovíš, modlila jsem se..."

Ale jistě, proč ne?

"Od prvního okamžiku to bylo dokonalé, že, Matthew? Nikdo z nás se nepotřeboval nic učit, všechno jsme znali hned od začátku. Čím déle na to myslím, tím jsem si jistější, že právě tohle jsem měla v plánu od okamžiku, kdy jsem narazila do tvého auta, vlastně to možná zařídil osud, že jsem do něj narazila..."

Věříš na osud?

Ne.

Tedy, nemyslíš, že tomu osud chtěl?

Myslím.

Takže věříš na osud?

Ne.

Já jsem hrozně žárlivá ženská, víš, vyškrabala bych ti oči. To je šílenství, Matthew, já tě asi miluju.

Já tebe asi taky.

Ano, říkej mi to.

Miluju tě, Patricie.

Ááach, ještě, ještě.

Miluju tě.

Miluju tě.

Miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě.

"Bože, to jsme ale byli blázni," Pevně mu stiskla ruku.

"Pamatuješ, jaký jsme byli párek...?"

"Matesů," zabručel Matthew.

"... bláznů, tehdy v noci..."

... najednou si uvědomila, že promluvil.

Vstala, sklonila se nad lůžkem a zahleděla se mu do tváře. Oči měl stále zavřené.

"Matthew?" oslovila ho.

Nic.

"Matthew?"

Pořád nic.

"Matthew," vzlykla, "byli jsme párek matesů, máš pravdu, byli jsme blázni. Úplní blázni. Skrz naskrz, úplné pošahaní. Řekni to ještě jednou, řekni, jaká jsme to byli dvojka matesů, prosím. Řekni to ještě jednou. Prosím."

Stála a shlížela mu do tváře, držela jeho ruku v obou dlaních a toužila, aby otevřel oči, aby pohnul rty, pevně tiskla jeho nehybnou ruku a toužila, aby promluvil, žebronila, ať ještě promluví. "Prosím tě, miláčku, prosím, prosím, prosím," ale on už nic víc neřekl, až nakonec dostala strach, jestli si jen nepředstavovala, že zamumlal to jediné slovo.

Posadila se zpátky na postel, jeho ruku stále držela ve svých.

"Vzpomínáš si," začala znovu, "tenkrát v noci..."

Když se Bloom vrátil v devět hodin ráno do kanceláře, ležel na jeho stole ještě pořád seznam telefonických hovorů, uskutečněných z Matthewova domácího čísla během minulého týdne, který mu obstarala slečna Finchová. Bloom ho položil vedle Torranceova malého černého zápisníku a Matthewových záznamů v diáři ve dnech od devatenáctého do třidvacátého března. Pořídil z nich následující přehled:

TORRANCE So 19. 3. V Atlantě

Ne 20. 3. Příjezd

do Calusy

Po 21. 3. D'Allessandro, 10.00

Út 22. 3. Aggie Donovanová 9.30

St 23. 3. Maria Torranceova 13.00

MATTHEW

9.00 schůzka se Steadmanem v cirkusu

U Marie Torranceové v 16.00, potom s Patricií

Telefonoval Felicity Codlowové z FSU Steadman a Sheed v cirkusu 14.00, Lonnie McGovern - Slunce a pláž 16.00

Andrew Byrd 9.00

John Rafferty -12.00 volat POLMO

Steadman 14.30

KONEC ZÁZNAMŮ V DIÁŘI

Torrance Bloomovi řekl, že od příjezdu do Calusy svoji dceru nenavštívil. Maria v rozhovoru s Toots vypovídala stejně. Jenže Torrance také tvrdil, že nezná žádného Matthewa Hopa. Bloom se zahleděl na Torranceovu poznámku v diáři:

PÁTEK 25. BŘEZNA

MATTHEW HOPE

10.00

Bloom si přitáhl telefon a rychle znovu vyťukal číslo Aggie Donovanové. Zvedla sluchátko po třetím zazvonění.

"Haló?" ozvala se. "Paní Donovanová?" "Ano?"

"Tady je detektiv Bloom. Omlouvám se, že vás ještě obtěžuji, ale..." "Ano, o co jde?"

"Říkal jsem si, jestli jste si nerozmyslela to, co jste mi pověděla o těch telefonátech Matthewa Hopa z minulého čtvrtka. Zejména..." "Pane Bloome, nemám vám co říct." "Paní Donovanová, zastřelili ho hned druhý..." "O tom, kdo ho zastřelil, nic nevím." "Pověděla jste mu něco, co by mu..." "Nevzpomínám si, co jsem mu řekla." "Prozradila jste mu, kde bydlí Peter Torrance?" "Ne," odsekla a zavěsila.

V temnotě za okny se blýskalo; i v jeho hlavě se neustále mihaly blesky. Vzpomínal si na praskání ve sluchátku...

"Je přílišně špatně slyšet," stěžovala si.

"Mám vám zavolat znovu?"

"Ne, neobtěžujte se, pane Hope."

Cvak. A zase tmou prolétl blesk; ten zvuk mu rezonoval v hlavě, odrážel se od vnitřních stěn jeho hlavy jako svítící kulka, jež všechno uvnitř rozechvěla ozvěnou. Vyťukal to číslo ještě jednou.

"Haló?"

"Paní Donovanová..."

"Koukejte, už jsem vám řekla..."

"Aggie, nezavěšujte. Jestli zavěsíte..."

A zase. Cvak. Tentokrát to zaznělo hlasitěji, vzpomíná si, jak hlučně to ve sluchátku cvaklo. Odhodlaně vyťukal číslo ještě jednou.

"Jestli zavěsíte, přijedu za vámi."

"Pane Hope, prosím vás..."

"Kde bydlí Peter Torrance?"

"Já nevím."

"Ale víte. Musím s ním mluvit."

"Proč?"

"Chci vědět, co mi poví o vraždě Willy Torranceové."

Dlouhé ticho ve sluchátku.

"Ona nebyla zavražděna, ona..."

"Byla zavražděna, Aggie."

Opět dlouhé ticho.

"Myslel jsem, že byla vaše přítelkyně," dodal.

"To ano."

"Tak mi to povězte."

"Peter s tím nemá nic společného." "Pak taky nemá co skrývat." "Budou tvrdit, že to udělal." "Nebudou, pokud to neudělal."

"Byl tenkrát v Missouri, určitě řeknou, že to udělal on." "Cože?"

"Pane Hope, prosím vás, já ne..." "Chcete říct, že byl v Missouri v době, kdy..." "Já nechci nikoho dostat do maléru."

"Jenom mi povězte, kde bydlí. Chci si s ním jen promluvit." Čekal.

Trpělivost, říkal si. Učím se, Franku. Trpělivost, trpělivost, no tak, Aggie, tak už to vyklop. "Aggie?" "Shelby Arms," hlesla.

Denní recepční, s nímž Bloom hovořil, měl jantarové oči a plet' barvy čaje. Jmenoval se Muhammad Azir. Prohlédl si fotografii Matthewa Hopa a prohlásil, že toho člověka v životě neviděl.

"Mohl se tu ukázat nejpozději v pátek kolem desáté hodiny dopoledne," řekl Bloom.

"Nepoznávám ho."

"Přišel navštívit toho zavražděného," dodal Bloom.

"Stejně ho neznám."

"Co kdybychom si promluvíli o vaší klientele, hm?"

"S naší klientelou je všechno v pořádku," bránil se Azir.

"Až na to, že jsou to samé štětky a pasáci."

"O tom já nic nevím."

"Máte tu hodně bílých pasáků?"

"Bílí nebo černí, my jsme tu pro všechny hosty."

"Rovné příležitosti pro všechny rasy, hm? A co štětky?"

"O žádných štětkách v Shelby Arms nevím."

"Vy byste si nevšiml, kdyby sem přišel běloch? Bílý muž, v deset hodin dopoledne?"

"Každou chvíli sem přijde nějaký běloch. Bílí nebo černí..."

"Jasně, vy jste tu pro všechny. Bílý muž, který přijde navštívit jediného bělocha v hotelu? Toho byste si snad všiml, ne?"

"Já si všimnu všeho, co se tu šustne."

"Ale nevšiml jste si..."

"Pokud zrovna nemám volno," dodal Azir.

Tím, kdo měl denní službu v recepci v pátek 25. března, byl osmatřicetiletý černoch jménem Abdul Shakhout. Bloom ho našel v pokoji, který si pronajal v jednom domku nedaleko hotelu. Byl to obyčejný domek, původně určený pro jednu rodinu, jehož část byla nyní upravena tak, aby zde mohl bydlet podnájemník. Pokoj měl samostatný vchod v zadní části domu a vedla k němu zvláštní cestička. Byla to obdélníková místnost o rozměrech patnáct krát dvacet stop, vybavená lůžkem, skříní, křeslem a malým smaltovaným stolem pod oknem, vedoucím na dvorek. U stolu stály dvě židle a pak tu ještě byl sporák, lednice, pár lamp, naftová kamínka pro případ nočních mrazíků a televize. Otevřené dveře vedly do mrňavé koupelny. Když sem Bloom vstoupil, seděla na lůžku nějaká bílá děvče, oblečené jenom ve spodním prádle, a četlo časopis. Odhadl ji na šestnáct sedmnáct let. Shakhout ji představil jako svoji manželku. Bloom na to nic neřekl.

"Byl jste minulý týden v pátek v deset dopoledne v práci u recepčního pultu v hotelu Shelby Arms?" otázal se.

"Jo, v pátek jsem měl ranní," přisvědčil Shakhout. "Je to moje druhé zaměstnání. Kromě toho dělám číšníka v Hyattu."

"Máte povolení k prohlídce?" zeptala se dívka, která náhle vzhledla od svého časopisu.

"Nepřišel dovnitř nějaký běloch, který se ptal po panu Torranceovi?" vyptával se Bloom, aniž by ji věnoval pozornost.

"Máte povolení?" opakovala.

"Slečno," oslovil ji Bloom, "s vámi nemám co do činění. Tak odprejskněte."

"Jo nemáte, jo?" Dívka se nafoukla a vrátila se k časopisu.

"Poznáváte toho muže?" otázal se Bloom a ukázal Shakhoutovi fotografii z novin.

"Jo, toho jsem viděl," potvrdil Shakhout.

"Kdy?"

"Jak jste říkal. V pátek, asi v deset."

"Ptal se po Peteru Torranceovi?"

"Poslal jsem ho do pokoje tři nula sedm."

"A co bylo dál?"

"Šel nahoru. Výtah už zase nejedl, musel jít pěšky."

"Kdy se vrátil dolů?"

"Kolem tři čtvrtě na jedenáct."

"Takže byl nahoře skoro hodinu."

"No, asi tak pětáctýřicet minut."

"Řekl něco, když odcházel?" "Ne."

"Dobrá, tak vám děkuju," řekl Bloom.

"Doufám, že jste kápnul na to, co jste hledal," zabručela posměšně dívka na posteli.

Na chvíli si z nemocnice odskočili na oběd. Frank si dal hamburger a zapíjel ho coca-colou a Patricia se nimrala v misce

jogurtu s banánem. Vyličila mu, jak na ni Matthew promluvil. Pověděla to i doktoru Spinaldovi, který to považoval za dobré znamení. Frank se tvářil skepticky.

"Jenom to jediné slovo, hm?"

"Ano, ale přesně souviselo s tím, o čem jsem mluvila."

"Takže myslíš, že ti rozuměl, je to...?"

"Ano, a vyjádřil se k tomu. Jako lidi občas..."

"Jo."

"... komentují..."

"Jo."

"Jako to teď děláš ty."

"Jo. No, doufám, že je to tak."

Patricia usrkla ze sklenice ledového čaje. Frank se zakousl do hamburgeru. Vysoko nad jejich stolem hlučela klimatizace. Byl to zvuk, který patřil k Floridě, cosi jako základní motiv. Na Floridě se člověk neustále pohybuje z jedné klimatizované prostory do druhé a časem si zvykne, že ho všude provází hukot klimatizačního zařízení.

"Mluvila jsi s Bloomem?" otázal se Frank.

"Dnes ještě ne. Jel ráno k té Torranceově vraždě."

"Myslíš, že to s tím souvisí?"

"Nevím."

"Protože Matthew ho přece sháněl, ne?"

"Ano, podle toho, co říkal Bloom."

"Chová se úplně skvěle, víš."

"Ano."

"Pořád nás informuje."

"Jo."

Frank pokývl hlavou.

Na chvíli se oba odmlčeli.

Patricia se napila čaje.

"To bych rád věděl, na co vlastně Matthew přišel," dumal Frank.

"Kdybychom to věděli..."

"No jistě. Včera jsem prohledal jeho stůl, jeho registračky, celou jeho kancelář. Jestli tam náhodou něco není. Děláme spolu už dlouho, vím, jak pracuje. Je hrozně pečlivý, nevím, jestli to o něm víš; o všem, na čem právě dělá, si vede podrobné poznámky, ať už jde o vyrovnání, nějaký dopis, prohlášení, cokoli. Ale kde jsou jeho poznámky o téhle věci?"

"No, našel se ten diář..."

"Jo, ale to není..."

"Myslíš... nějaké písemnosti, které někomu nadiktoval?"

"Ano, nebo i poznámky psané rukou. Prostě nemůžu uvěřit, že nemáme vůbec nic."

"Ptal ses Cynthia?"

"Jo. Nic neví. Minulý týden byl pořád v trapu. Vždycky jenom nakoukl dovnitř, ahoj, nashle, žádné diktáty, žádné přepisování na stroji, nic."

"Asi to pořád ještě promýšlel, snažil se teprve dát si všechno dohromady."

"Jo, asi jo."

Frank těžce vzdychl, vzal do ruky sklenku s coca-colou a jal se bezmyšlenkovitě brčkem prohánět po hladině plátek citrónu.

"Ale stejně," přemítal, "je to zvláštní, že se nenašly žádné zápisky."

"Nějaký notes." Zamyšleně přikývla.

"Jo."

Zvedla k ústům další lžici jogurtu s banánem, když tu náhle lžice uprostřed pohybu strnula a Patricia vykulila oči. Frank měl na okamžik dojem, že na té lžici zahlédla něco příšerného. Někakého brouka nebo vlas...

"Neřekl, matesů," vydechla. "Řekl, v notesu!"

Jeho dům na Whisper Key znala stejně dobře jako svůj vlastní. Matthew jí dal klíč skoro hned, jak spolu začali chodit. Nyní jím otevřela vstupní dveře, vzpomínajíc, jak se jimi vyřítíl ven tenkrát, když narazila do jeho zbrusu nového vozu. Dům byl tichý, prosvícený ranním sluncem. Počkala, až Frank projde dveřmi, a zavřela za ním.

"Kde myslíš...?" zeptal se.

"V pracovně." Vedla ho skrz obývací pokoj do zadní části domu, kde si Matthew zřídil pracovnu v alkovně vedle ložnice. Otevřenými dveřmi ložnice si všimla, že nechal rozestlanou postel. To se mu nepodobalo. Asi odtud v pátek vyběhl hodně narychlo. Frank si toho také všiml. Neřekl nic, ale pamatovala si, co říkal o Matthewově pečlivosti. Společně vešli do pracovny. Byl to malý pokojík s teakovým psacím stolem a knihovnou plnou svazků; byl tu Floridský zákoník, Weinsteinův spis o důkazech, Le-Faveovo pojednání Prohlídka a zabavení důkazu, McCormickovo dílo o trestním právu a román Poslední argument od nějakého Fredericka Busche. Na stole telefon se záznamníkem a na polici, táhnoucí se podél knihovny ve výšce pasu, ležel telefax. Na téže polici uviděli zarámovanou fotografii Joanny sedící v lehátku u bazénu a usmívající se do objektivu.

Na jedné stěně visela karikatura, uveřejněná v deníku Calusa Herald Tribune, když Matthew před soudem obhajoval Mary Bartoňovou. Byl na ní Matthew, vyslyšající svoji klientku, z níž kreslíř udělal hotovou semetricku, a pod

obrázkem stálo: "Povězte nám, slečno Bartoňová, umíte taky lítat na koštěti?" Na téže stěně visela zarámovaná titulní stránka se zprávou o osvobození Matthewova klienta v takzvaném případě Tří slepých myšek - tím se zabýval v době, kdy se poprvé potkali. Při pohledu na ten titulek jí málem vhrkly slzy do očí.

Dům jí bez něj připadal podivně prázdný a tichý.

Zdálo se, že Frank by tu nejraději vůbec na nic nesahal. Patricia s hlubokým povzdechem otevřela horní zásuvku psacího stolu.

Společně se dali do práce.

Poznámky byly útržkovité, neuspořádané, psané očividně ve spěchu, takže občas dalo práci je přečíst. Byly to čistě soukromé zápisky, naškrábané tak, že je dokázal rozluštit jenom on sám. Tu a tam si Patricia a Frank povšimli náznaků, jež jim ozřejmily hlavní směr jeho pátrání...

Snažil se zkompletovat několik různých obrazů, z nichž každý náležel do jiného období.

Sháněl podrobné informace z doby, kdy Willa nastoupila u cirkusu, kdy se provdala za Torrance, kdy se narodila její dcera, kdy Torrance utekl s Aggie, létající umělkyní, kdy k cirkusu S&R přišla Jeannie Lawsonová, kdy došlo k vloupání do Willina vozu a kdy byla Willa zavražděna.

Jako vesmírný koráb, řítící se vstříc neznámapované obloze, se jeho poznámky rozbíhaly do šesti různých směrů, sledovaly vztahy mezi Willou a Barneyem Halem, mezi Torrancem a Aggie, mezi Willou a Daveym Sheedem, mezi Willou a Jeannie, mezi Jeannie a dvěma děvčátky z Willina vystoupení a konečně i mezi Willinou dcerou a Sheedem. V jedné části svých poznámek si načrtl časový sled událostí, k nimž došlo před třemi lety, v pondělí jedenáctého května:

4.30: Zazvonil Mariin budík. Maria vstala a oblékla se.

5.05: Maria přišla do jídelního stanu a setkala se se Sheedem.

5.05: Sheed odešel z jídelního stanu.

5.10: Kulka zastavila Willin budík.

5.15: Na tento čas byl nařízen Willin budík. Sheed se vrátil do jídelního stanu.

5.30: Maria odchází zpátky do vozu. 5.35: Maria přichází do vozu, nachází matku mrtvou. Na jiném místě si Matthew shrnul vztahy uvnitř trojúhelníku Byrd/Rafferty / Lawsonová:

1) Byrd znal Raffertyho ze střední školy.

2) Rafferty přes léto zaměstnal Jeannie. Tou dobou jí bylo 16. Raffertymu bylo 31. Byrdovi, který také pracoval u Raffertyho, bylo 27.

Jeannie si začala s Byrdem.

3) Byrd a Jeannie odešli z města. On odjel do Jižní Ameriky. Ona se dala k cirkusu S&R.

4) Po jediné sezóně odešla od cirkusu a vzala si Raffertyho.

5) Rok poté se Byrd vrátil jako boháč. Jeannie se rozvedla s Raffertym a provdala se za něj.

A dál:

1) K cirkusu přišla Jeannie v 17 letech. Willina dcera byla stejně stará.

2) Jeannie vedla promiskuitní život.

a) začala si se dvěma mladými černochoy

b) dala se dohromady s cvičitelem slonů

c) začala si se Sheedem

3) Willa Jeannie varovala, aby dala pokoj dvěma holčičkám, které vystupovaly v jejím čísle. Jeannie jí pohrozila. Willa ustoupila.

4) Po skončení sezóny Jeannie odešla z cirkusu.

Na následující stránce si Matthew poznamenal velkými, výraznými písmeny:

JEANNIE LŽE!

U žádné z poznámek nenašli žádná data, a tak usoudili, že nejnovější zápisky jsou na posledních listech zápisníku. Tam našli dvakrát podtržené jméno PETER TORRANCE.

Zhuštěně, podobným stylem, jako vedl své ostatní záznamy - vypadalo to, že se snažil co nejrychleji zachytit na papír alespoň holou kostru myšlenek dřív, než se mu vykouří z hlavy - zde Matthew naškrábal:

Torrance přiznává byl v Missouri...

"To znamená, že s Torrancem mluvil," poznamenal Frank. "Ano." ... za starými kamarády z cirkusu, časů. Šel pozdravit Willu.

Přijel před vloupáním, odjel před vraždou. A dál:

TORRANCE LŽE!

A potom:

Viz - Maria tvrdí, že ji v Caluse nenavštívil A pak:

MARIA TAKY LŽE! A ještě:

Přehrát znovu pásku s Torrancem.

"Jakou pásku s Torrancem?" zavětlil Frank.

Zde zápisky končily.

Prohledali stůl odshora dolů a žádnou pásku nenašli. Prošli všechny police s knihami v pracovně a nenašli nic. Zašli do ložnice a prohledali noční stolky, kde objevili prezervativy, které přinesla Patricia den předtím, než si s Matthewem oba dali udělat test na AIDS, sprej z umělé hmoty s nosními kapkami, pět párů manžetových knoflíčků, čtyřerý japonské

hodinky, asi tucet objednávkových katalogů firem L. L. Bean, J. Crew a Land's End... ale žádnou pásku.

"Ten večer, co ho postřelili," uvažoval Frank, "neměl náhodou s sebou záznamník? Byla jsi s ním na večeři..."

"Ano, ale..."

"Viděla jsi u něj záznamník?" "Ne."

"Jestli si všechny ty rozhovory nahrával..."

"... měl by ho s sebou, ano."

"Ale kde? Přišel ten večer s aktovkou?"

"Ne. Šli jsme na večeři, bylo už dávno po úředních hodinách, Franku, neměl žádnou aktovku. Původně jsme plánovali, že pak půjdeme ke mně, ale omluvil se, že ještě něco má. Říkal, že neví, na jak dlouho se ta schůzka protáhne, a slíbil, že se pak zastaví."

"Říkala jsi, že z té restaurace nikomu netelefonoval."

"To je pravda."

"Což znamená, že už před večeří věděl, že půjde do Newtownu."

"Ano."

"Takže... jestli ty lidi obcházel a nahrával si je... to znamená, že musel mít s sebou záznamník... kde by si ho nechal?"

"No jasně," zvolala Patricia. "V autě"

Nikoho až dosud nenapadlo zajímat se o to, jak se Matthew dostal do Newtownu. V městě, kde většina lidí všude jezdí autem a jehož systém hromadné dopravy je přinejmenším nedostačující, museli předpokládat, že tam Matthew přijel vlastním vozem, jenže detektivové, kteří případ začali vyšetřovat jako první, se po jeho automobilu nesháněli. Koneckonců, tohle byl přece Newtown, kde každou chvíli někoho zastřelí z jedoucího auta. Detektivové Kenyon a Di Luca nečekali, že by narazili na nějakou tajemnou vraždu. Ten chudák běloch se prostě nechal postřelit jen proto, že se vyskytoval tam, kde neměl. Vůbec je nenapadlo zajímat se o jeho auto, zaparkované v M-Street, ve vzdálenosti jediného bloku od baru.

Také uniformovaný policista, který zastrčil za stěrač auta lístek s pokutou za špatné parkování a na druhý den poté, co došlo k té střelbě, dal vůz odtáhnout, si jméno, které zahlédl v novinách, nespojil s jménem majitele, jež vytáhl z počítačové databáze oddělení registrace motorových vozidel. Bloom by si byl nejradši nafackoval, že byl takový trouba. Hned se rozběhl do nemocnice u Dobrého Samaritána. Popadl klíče od vozu, jež našel mezi Matthewovými osobními svršky, uloženými ve skladu od chvíle, kdy ho přivezli do nemocnice, a rozjel se na parkoviště odtahové služby.

V kufru Matthewovy acury našel Bloom hnědý kufřík se zlatými iniciálami W. C. na víku. Uvnitř objevil cívkový nahrávač na baterii, připevněný k rámu kufříku. Bloom konečně našel magnetofon značky NAGRA, který si Matthew vypůjčil minulý čtvrtek od Warrena Chamberse.

Mikrofon přístroje byl zabudován do pantu, spojujícího vrchní a spodní polovinu. Magnetofon se zapínal tlačítkem v zámku, kterým se otvíral kryt. Baterie při nahrávání udržela točící se cívky v chodu několik hodin. Páska byla částečně odvinutá a zřejmě na ní už byl nějaký záznam.

Pan Torrance?

Matthewův hlas.

Ano?

Bloom rozeznal Torranceův hlas, i když zněl, jako by vycházel ze studny. Okamžitě si uvědomil, že mu Matthew telefonoval z auta a že Torranceův hlas nahrával ze sluchátka. Telefon v autě - další věc, kterou Bloom přehlédl. Kolik takových hovorů ze svého auta Matthew asi v minulém týdnu vedl? Zase by si byl nejradši nafackoval, že se výkonný slechýn Finchové nezeptal, jestli mají na jméno Matthew Hope registrovaný ještě nějaký jiný telefon.

... napadlo, že bych si s vámi mohl o té záležitosti promluvit; třeba někdy...

Bloom stiskl tlačítko STOP, přetočil pásku zpátky a opět magnetofon zapnul.

Ano?

Jmenuju se Matthew Hope, pane, a jak jsem se dověděl, přijel jste do města s úmyslem dosáhnout změny soudního rozhodnutí ohledně vašeho opominutí v závěti vaší bývalé ženy. Tak mě napadlo, že bych si s vámi mohl o té záležitosti promluvit; třeba někdy večer...

Jak jste se dověděl, že jsem tady?

Jsem advokát, pane. Možná bych vám s tím mohl pomoci. Náhodou...

Mluvil jste s mým advokátem? To on vás požádal...?

Ano, mluvil. Ale volám vám jen sám za sebe.

Raději to hrál na rovinu, pomyslel si Bloom. Pro případ, že by mu D'Allessandro o Matthewově návštěvě dal vědět.

On vám řekl, kde mě najdete?

Ne.

Tak odkud to víte?

Od jisté paní Agnes Donovanové. Která mně nechtěla povědět, ani kolik je hodin, pomyslel si Bloom.

Pane Torrance, předpokládám, že jste si u soudu vyžádal kopii závěti své bývalé manželky...

Mojí zesnulé manželky, ne bývalé. A závěť je veřejný dokument, na tom není nic špatného...

Není na tom vůbec nic špatného, pane. Volám vám jen proto, že bych možná mohl tu záležitost poněkud urychlit.

Pokud máte zájem vyřídit to co nejrychleji. Bloom by byl rád věděl, co má v rukávu za překvapení.

Jak říkám, mohl bych se u vás zastavit během večera, jestli chcete. Právě musím stejně na pevninu, do Shelby Arms můžu dorazit řekněme asi za půl...

Nezastupujete moji dceru?
Marii? Ne, pane.
Ale, tak vy ji znáte?
Několikrát jsem s ní mluvil, ano.
A o čem?
Domnívá se, že její matku zabil Davey Sheed.
To je k smíchu.
V každém případě, mohl bych přijít...
Ted' zrovna něco mám.
Co třeba později večer?
To mám taky napilno.
A zítra ráno?
V kolik?
V devět hodin? Byl do toho celý žhavý, pomyslel si Bloom.
To je moc brzy.
A co třeba v deset?
Budu vás čekat. Ozvalo se cvaknutí. Bloom poslouchal dál.
Pátek, dvacátého pátého března, devět padesát pět. Vcházím do hotelu Shelby Arms na L-Street... Zvuk kroků, hluk v pozadí, nezřetelné hlasy.
Jdu za panem Torrance.
Kdo mám říct, že přišel?
Matthew Hope. Čeká mě.
Vteřinku. Opět hluk v pozadí.
Pane Torrance. Přišel nějaký pan Hope, prý ho... ano, má jít dál. Jděte nahoru, je to pokoj číslo tři sta sedm. Výtah je rozbitý, musíte pěšky.
Díky.
Různé zvuky, čísi těžký dech. Že by byl Matthew trochu z formy? Zastřený hlas. A pak:
Matthew Hope. Opět nezřetelný hlas. Něco cvaklo.
Pan Torrance?
Pojďte dál. Zvuk zavíraných dveří. Další cvaknutí. Snad klíč, otáčející se v zámku?
Posaďte se.
Děkuju.
Tak, o co vlastně jde?
Dovolte, abych to zkrátil, pane Torrance. Jak jsem pochopil, činíte si nárok na zákonný podíl z dědictví po své bývalé ženě...
Odkud to všechno víte?
Mám přátele u soudu.
S nikým od soudu jsem o tom nemluvil.
Mám i přátele, kteří mají spoustu známých.
Zná někdo z nich D'Allessandra?
Záleží na tom? Jestli je moje informace správná, pak vám můžu pomoci získat třicet procent z Willina odkazu bez velkých potíží a průtahů...
Jak to chcete udělat?
Nejde o to, jak to udělám, spíš o to, jak to zařídit, abych při tom neotevřel velikánskou plechovku plnou červů.
O čem to mluvíte?
Mluvím o Willině vraždě, pane Torrance.
Nebyla zavražděná, zabila se sama. A já s její smrtí nemám nic společného, tak jako tak.
Inu... zdá se, že se v Missouri objevilo jakési mračno.
Do háje s mračnem, já nejsem meteorolog.
Chci jenom upozornit, že pokud s tím druhá strana vyrukuje u soudu...
Jaká druhá strana?
Vaše dcera, samozřejmě. Docela určitě nijak netouží vzdát se třiceti procent dědictví.
Víte jistě, že ji nezastupujete?
Docela jistě.
A koho tedy zastupujete?
Doufám, že bych mohl zastupovat vás.
Co jste vlastně zač? Sháníte si kšefty?
Řekněme, že jsem oportunist, který by si přál získat desetinu z třiceti procent hodnoty cirkusu.
He?
Maria zdědila půlku S&R, ne?
Vy o tom víte, hm?
Ano, vím.
A chtěl byste deset procent z toho, co se mi podaří získat.
Jenom když vyhraju. Když prohrajeme, vrátíte se domů do Atlanty a nemusíte mi zaplatit ani šesták.

Tohle taky víte?

Že bydlíte v Atlante? Ano, vím.

Dal jste si s tím práci.

Mhm. Tak co vy na to?

Proč myslíte, že dojde ke sporu? To vám řekla dcera?

Ne, neřekla. Mimochodem, viděl jste se s ní od té doby, co jste sem přijel?

Ne.

Lže, pomyslel si Bloom. Na středu si do diáře zapsal: STŘEDA 23. BŘEZNA MARIA 13.00

... myslíte, že přijde na přetřes Willina sebevražda?

Protože se dožadujete podílu na dědictví, pane Torrance. A náhodou jste v době, kdy zemřela, byl v Missouri. Cože?

Zdá se, že vás to překvapilo. Kdo vám to řekl? Aggie Donovanová.

Pořád to hraje pokud možno na rovinu, pomyslel si Bloom. To je nejlepší, člověk si nemusí pamatovat, co komu nalhal.

Nebyl jsem v Missouri, když... Prosím vás. Povídám vám...

Chcete, abych vám pomohl, nebo ne? Jestli budete pořád vykládat, že jsem byl v Missouri... Tak dobře. Když jste tam

nebyl, nemáte se čeho bát. Pak naši odpůrci těžko můžou tvrdit, že byste měl cokoli společného s Willinou smrtí.

Ale já s ní neměl nic společného. Ale byl jste v Missouri. Nebo ne? Ticho.

No, poslyšte, pane Torrance, přeju vám hodně štěstí. Možná že to u soudu přeci jen nepříjde na přetřes. Sedněte si.

Jistě.

Další dlouhá odmlka. Z dálky je slyšet ptačí štěbetání. A potom: Když se to stalo, byl jsem už dávno pryč. Ale byl jste tam? Byl.

Myslím v Rutherfordu. V Missouri. Někdy kolem jedenáctého května před třemi lety. Ano, ale...

Kdy jste tam přijel, pane Torrance? Osmého.

Nyní se konverzace odvíjela v podstatě stejným směrem jako pozdější Bloomův rozhovor s Torrance a většina údajů se prakticky stoprocentně shodovala. Bloomovi například řekl: Přijel jsem asi tři čtyři dny před její smrtí. To by znamenalo asi sedmého, osmého a devátého. Když myslíte. A kdy jste odjel? Den předtím, než se zastřelila.

Dále Bloom z pásky uslyšel:

Kdy že jste tam přijel, pane Torrance?

Několik dnů předtím, než se zabila.

Mohl byste to upřesnit?

Myslím, že sedmého.

A kdy jste odjel?

Desátého.

Viděl jste se během té doby s Willou?

Viděl.

Pane Torrance, setkal jste se během svého pobytu v Rutherfordu s Willou? Ano. Setkal. A co má být? Kdy jste se setkali? Na datum si nevzpomenu.

Vzpomínáte si, kdy to bylo?

Ano zašel jsem za ní krátce potom, co jsem přijel.

Osmého? Nebo devátého?

Byl jsem u ní osmého. A potom ještě desátého.

Tedy jste ji navštívil dvakrát?

Ano. Dvakrát.

Nyní už se obě verze začínaly více lišit: A jaký byl účel vaší návštěvy? Zaslechl jsem na cestách nějaké řeči... Na cestách? Jak to myslíte? A co jste zaslechl? Jistě věci, o kterých jsem se domníval, že by se je Willa měla dovědět.

Například? Zaslechl jsem nějaké řeči o holce, víte?

Proč jste za ní šel, pane Torrance?

Nejdřív jen tak... pozdravit ji, říct jí, že jí nic nevyčítám.

Ohledně čeho?

No... kvůli našemu rozchodu.

Ale vždyť jste to byl vy, kdo od ní odešel.

Ano, chtěl jsem se omluvit. Nic víc.

Chápu. Ovšem k tomu rozchodu už došlo velice dávno...

Bylo to osmnáct let. Skoro devatenáct.

A celý ten čas jste se jí neomluvil, hm?

Inu...

A najednou jste se vypravil do Missouri a navštívil ji hned dvakrát, ano.'

Ano. Slyšel jsem, že se do jejího vozu někdo vloupal, přišel jsem ji utěšit.

Takže podruhé jste tam šel kvůli tomu vloupání.

Ano.

Bloom se nestačil divit, jak důkladně Torrance vyprávěl o svých pohnutkách člověku, o němž tvrdil, že ho nikdy neviděl:

Pane Bloome, chci, abyste věděl že vám odpovídám na otázky jen proto, že zřejmě máte dojem, že mám něco společného s postřelením toho Hopa, co o něm pořád mluvíte. Opakuju, že toho člověka neznám, nikdy jsem ho neviděl a s tím střílením jsem neměl nic společného, ať už se to stalo kdykoli.

Pomyslel si, že se Torrance chtěl pro jistotu vyhnout obloukem případnému podezření z pokusu o vraždu. Velmi podobným způsobem i při rozmluvě s Matthewem usiloval o to, aby svého společníka přesvědčil, že nemá nic společného s dávnými zločiny, spáchanými v Missouri.

Co vám řekla, když jste se objevil u jejích dveří? Myslím poprvé. Po dvaceti letech.

Samozřejmě ji to překvapilo. Ale...

Říkal jste, že to bylo ještě před tím vloupáním?

Ano. Den předtím.

Osmého května.

Ano.

Chovala se srdečně? Myslím, když pominulo první překvapení.

Ach, ano. Nabídla mi skleničku. Seděli jsme a povídali...

Nabídla vám šampaňské?

Cože? Ne, to ne. Šampaňské? Ne.

Pokud vím, mívala v ledničce vždycky nějaké šampaňské.

To opravdu nemůžu říct.

Ten den vám tedy žádné nenabídla?

Ne. Dostal jsem skotskou se sodovkou.

S ledem?

Ano.

Brala led z ledničky?

Ano, promiňte, ale co...?

Sodovku taky?

No ano. Ptáte se, jestli ji brala z lednice?

Ano.

Nu, ovšem že ano.

Nevšiml jste si, že v té lednici měla pokladnu?

Cože?

Když otevřela tu lednici. Byl tam malý sejf. Schovávala ho do ledničky.

Žádný sejf jsem neviděl.

Tohle se stalo osmého, je to tak?

Ano.

A vy jste pak přišel ještě jednou, po tom vloupání.

Ano.

Tedy desátého.

Ano.

A desátého jste taky odjel, že ano?

Ten samý den, o něco později. Ano.

Kdy jste tam tedy byl? Ráno? Nebo odpoledne?

Ptáte se, kdy jsem přišel do vozu?

Ano.

Dopoledne.

Mezitím už jste se doslechl o tom vloupání?

Ach, ano, u cirkusu se všechno rychle roznese.

Kde jste o tom slyšel?

Cože?

Říkal jste, že se všechno rychle roz...

Aha. No... já... byl jsem to ráno v cirkuse. Nešel jsem za Willou, chtěl jsem si jenom popovídat se starými známými.

Když jsem se doslechl o tom vloupání...

S kterým známým jste mluvil?

S Georgem Steadmanem.

O čem jste mluvili?

Hlavně o tom vloupání. Všichni o něm mluvili. Promiňte, pane Hope, ale říkal jste, že mi můžete pomoci. Ale zatím jste jenom...

Mluvil jste i se svou dcerou?

Ne.

Proč ne?

Já a Maria jsme spolu nikdy moc nevycházeli. Myslím, že mi nikdy neodpustila, že jsem její matku opustil.

A co Willa? Odpustila vám?

Inu, to víte, byli jsme přece oba dospělí lidé.

Jak se k vám chovala, když jste se u ní zastavil podruhé? Myslím po tom vloupání.

Pořád byla moc milá.

Nemluvili jste o tom, co se tehdy před lety mezi vámi stalo?

Ne. Mluvili jsme hlavně o tom vloupání.

Ani zmínka o Aggie McCulloughové? Nebo o Barney Halovi?

Ne. Nepadly mezi vámi žádné výčitky?
Ne, ne. A taky, proč by mely?
Nu... přece ona a Barney Hale.
To už bylo kolik let.
Vy a ta McCulloughová.
V té době už se Willa s Aggie spřátelily.
Mimo chodem, mívala to ve zvyku? Myslím v době, kdy jste byli svoji.
Naše manželství nikdy neskončilo, pane Hope. To je základní věc, na které závisí můj nárok. Nikdy jsme nebyli řádně...
Samozřejmě. Ale mívala vždycky ve zvyku ukládat pokladnu do ledničky?
Nevzpomínám si na žádnou pokladnu v ledničce. Vůbec si nevzpomínám, že by někdy měla nějaký sejf.
To je zvláštní místo pro uložení sejfů, nemyslíte?
Jo.
Zajímalo by mě, jak asi ten lupič věděl, kam se má podívat.
Lupiči vědí, že se musí dívat všude.
Věděl jste, že Maria znala kombinaci toho sejfů?
Ano. Willa se o tom zmínila.
Ale? A proč o tom mluvila?
Nějak na to přišla řeč.
Jak?
No...
Jak se stalo, že se Willa zmínila o dceři a o tom, že zná tu kombinaci?
Kvůli tomu, co ukradli. Myslím, že vám teď nerozumím, pane Torrance.
No... byla tam nějaká holka, víte.
"Co?" vyhrkl nahlas Bloom, takže přeslechl několik dalších slov. Rychle přetočil pásku a znovu přístroj spustil.
... holka, víte.
Cože tam bylo?
Kokain.
Promiňte, cože jste...?
Holka. Kokain. Maria si do sejfů schovala kokain.
To jste se dověděl od Willy?
Ano.
Moment, pomyslel si Bloom, hergot, počkat... moment. Mně přece řekl...
Slyšel jsem o Wille v nejednom městě a naposledy i v Rutherfordu, od známých, kteří mě ještě pořád měli v úctě -
stejně jako ji, samozřejmě - a nepřáli jí, aby se dostala do potíží se zákonem.
"Zatracená práce/" zaklel, vrátil pásku zase zpátky a přehrál si to ještě jednou od chvíle, kdy začal ztrácet souvislosti.
Maria si do sejfů schovala kokain.
To jste se dověděl od Willy?
Ano.
Ona se vám beze všeho svěřila s takovou věcí?
No, ano. Víte, ona na to přišla až den před vloupáním. Povídala... Ne, pomyslel si Bloom, tys mi povídal...
Považoval jsem za svou povinnost informovat Willu, že podle mých starých kamarádů se z ní stal prvotřídní feták.
Ale tak to nebylo. Teď se to začínalo vybarvovat úplně jinak. Ukázalo se, že jedna malá holčička měla holčičku, co
holdovala holce. Ukázalo se, že Willina dcera Maria...
Brala kokain, víte. Možná že i... Páska už zase předběhla jeho úvahy. Přetočil ji a pustil znovu.
... na to až den před vloupáním. Povídala...
Když říkáte, že na to přišla...
Ano.
Myslíte tím, že prostě otevřela sejf a tam to našla?
Ano. A okamžitě jí došlo, že to patří Marii.
Proč právě Marii?
Protože nikdo jiný neznal kombinaci. Což znamenalo, že bere kokain. Možná s ním i kšeftovala, protože to nebylo jen
nějakých pár uncí; v tom sejfě ležel pořádný balík.
Pověděla vám, kolik toho bylo?
Prý asi dvě kila. Ona... "Ježíšikriste," vyjevil se Bloom.
... sama usoudila, že Maria s tím svinstvem kšeftuje. A bála se, že by se ten zloděj mohl vrátit a vydírat ji.
Měla dojem, že o tom věděl předem?
Nerozumím vám.
Ten zloděj. Myslela si, že věděl, že je v sejfě kokain?
Ne, ne. Podle ní prostě zkusil štěstí. Ale bála se, že by mohl využít situace.
Nu... a co k tomu všemu řekla Maria?
Tvrdila, že ta droga není její.
A jak by se tedy dostala do sejfů?
Ale ona ji tam dala, to ano, jenom tvrdila, že není její.
Komu tedy patřila?

Daveymu Sheedovi. Zase ten krotitel, pomyslel si Bloom. Třeba ji ten syčák zabil.

Šlo o to, že bez ohledu na to, komu patřila a kdo ji uložil do pokladny, ji teď měl někdo jiný. A Willa se bála, že se vrátí a bude ji chtít vydírat. Nebo ji zabije, pomyslel si Bloom. Jakmile jde o drogy...

Zeptala se na to Sheeda?

To nevím.

Předpokládám, že na policii asi nešla. Bála se vydírání...

Ne, nemyslím, že by šla na policii. Já taky ne, přisvědčil v duchu Bloom.

-Tak co si o tom myslíte?

O čem, pane Torrance?

Jakou mám šanci dostat zákonný podíl z dědictví. Chci říct, vzhledem ke všem těm podivnostem tenkrát před lety...

Jaké podivnosti máte na mysli?

Vůbec všechno.

Například co?

Třeba to, že Maria žila se Sheedem. Mně to připadá divné. Devatenáctiletá holka spí s chlapem, který by mohl být její táta? A navíc je to bývalý milenec její matky? S chlapem, který jí čirou náhodou předá dvě kila drogy, aby je schovala v matčině sejfu? To se mi zdá moc zvláštní, vám ne? Chci říct, že kdyby Maria byla tak pitomá a vytáhla u soudu, že jsem byl tenkrát v Missouri, můžeme na ni vyrukovat s touhle historkou, no ne? Drogy, to že spala se Sheedem, že ten kokain měla na prodej a tak dále. Tak bychom ji mohli dostat, ne?

Chcete znát můj názor, pane Torrance?

Samozřejmě. Proč myslíte, že jsem...?

Podle mého názoru víte až moc dobře, že vaše manželství s Willou bylo řádně rozvedeno...

Cože?

... a že vám z jejího majetku nepatří ani šesták. A taky...

Hele, poslyšte, vy...

... si myslím, že mi lžete o tom, co se stalo tehdy v Missouri.

Co?

Myslím, že jste si toho sejfu všiml, když Willa otevřela lednici...

Vypadni, kámo.

... že jste se tam vrátil a ukradl jste ho. To vy jste v něm našel kokain, pane Torrance. A vy jste se pokoušel vydírat...

Koukej mazat, hergot!

Ale ovšem, rád jsem si s vámi pohovořil.

"Přicházíte nevhod, detektive Bloome."

Bloom si nebyl jist, jestli by vůbec někdy mohl přijít vhod.

Bylo prvního dubna, čtyři hodiny odpoledne. Přesně před týdnem ve čtvrt na jedenáct večer někdo postřelil Matthewa Hopa, když vycházel z jednoho baru v Newtownu. Nyní cirkusová kapela začala vyhrávat před velkým finále, celá sestava cirkusu S&R se seřadila k parádní generálce a všichni čekali, až je Steadman, vyšňořený v rajtkách, vysokých botách, rudém kabátci a vysokém černém cylindru, uvede do šapitó.

"Počkejte tady," požádal mrzutě a dal signál dveřníkům, ať odhruknou závěsy ve vchodu. Uvnitř stanu zavěštěl trumpetu fanfáru jako pro římského imperátora. Dveřníci doširoka rozhrnuli závěsy, Steadman vešel dovnitř a s kouzelným úsměvem na tváři a s černým cylindrem v pravé ruce zdravil imaginární davy diváků.

Bloom s nepředstíraným úžasem sledoval artisty, pochodující kolem něj v zářivých, třpytných, blýskavých úborech - na dosah ruky od něj se odvíjel film jako od Felliniho. Koně, vedení lesními vílami ve vlajících bílých řízách, za nimi skákači, akrobati, klauni; tady kráčejí Zvonkovovi v jasné zelených trikotech - na zemi vypadají menší, než když předvádějí své umění vysoko ve vzduchu. Chenova rodina proskákala vchodem salty v pořadí od nejmenšího do největšího, a zase další koně a ještě akrobati, provazochodci, tady jdou trapezisté, celí v růžovém, Marnie, Sam a všichni létající McCulloughové, pak zase děvčata a ještě víc děvčat, cupitajících v blýskavých střevíčkách s vysokými podpatky - ne v baletních cvičkách, které nosí při vystoupení. Tady přichází Davey Sheed v trikotu posetém hvězdami a se stříbrnou páskou přes čelo, při vstupu do šapitó zapráskal bičem a nese se jako kníže. A opět dívky, dívky, dívky a za nimi psi, zapražení do vozíků, žongléři a poníci, břichomluvec se svojí loutkou, klauni na bicyklech a nakonec kolem Bloomův těžkým krokem prošli i sloni s hedvábnými přehozy na hřbetech, jedna z dívek, jedoucích na slonu na něj mrkla a usmála se, a konečně celý průvod zmizel uvnitř stanu, doprovázen ryčnou muzikou a blýskáním světel. Pak všechno zhaslo, ve stanu nastala tma, ale jen na okamžik, než se zář světel opět vrátila.

Začalo představení.

Po svém vystoupení v šapitó Steadman těžce funěl a silně se potil. Jakmile vešel do vozu, sundal s hlavy cylindr a netrpělivě ho pohodil na skříňku. Bílou košili pod rudým žaketem měl přilepenou k tělu, vlasy zavlhle, byl celý udýchaný, pod jednou pěnou, a bylo na něm vidět, že v tuto chvíli myslí jen na to, že zítra ráno celá tahle zatracená show musí vyrazit na cestu. Také ho zřejmě popudila Bloomova přítomnost ve chvíli, kdy on potřeboval probrat důležité věci s hlavní cirkusovou atrakcí - Králem divokých zvířat. I Sheed vypadal otráveně. Jeho do bronzova opálené tělo se lesklo potem, svaly na něm jen hrály, své jizvy stavěl na odiv, jako by to byly medaile za statečnost. Přecházel po voze sem a tam ve stříbřitě kazajce a modrých kalhotách posetých velkými hvězdami a mával kolem sebe rukama ve snaze rozehnat čmoud ze Steadmanova doutníku.

"Co tomu říkáš?" otázal se Steadman.

"Všechno to trvá moc dlouho," mínil Sheed.

"Já vím."
"To platí i o mém čísle."
"No, trochu ano."
"Saktí si vzala do hlavy, že hlavní hvězdou je ona, ne já."
"Ale bylo to pěkné."
"Taky kapela prošvihla skoro celé načasování."
"Já vím. Co ještě?"
"Chenovi se podle mého předvádějí až moc. Nejradši by měli svůj vlastní cirkus. Měl bys jim říct, ať si nějaký koupí."
"Mhm."
"Marnie prošvihla trojitý skok. Už zase. Vlastně málem zvorala i to dvojité salto."
"O tom mi povídej," přitakal mrzutě Steadman.
"Jedné z těch holek od slonů bylo vidět pod kostým. Myslím, že se jmenuje... Olga? To je jedno. Prostě ta zrzavá."
"Toho jsem si nevšiml."
"Upozorni ji, ať si to sešpendlí."
"Co dál?"
"No, řekl bych, že jinak to šlo docela... jo, mimochodem, co vyplašilo toho koně?"
"Já nevím."
"Nějaký zvuk z orchestru?"
"Možná."
"S tou kapelou bys měl promluvit, Georgi."
"Já vím."
"Myslíš, že to šarivari bude v pořádku?"
"Nejsou dost hluční."
"Nejen to, celé je to takové nanicovaté."
"Promluví s nimi."
"Jinak myslím, že to šlo dobře."
"Jo, nebylo to špatné."
"Pro začátek," usmál se Sheed.
"Jo, pro začátek." Steadman mu úsměv oplatil a otočil se k Bloomovi.
"A jak se to líbilo vám?"
"Já viděl jenom vyvrcholení," přiznal se Bloom.
"To je vždycky nejlepší," řekl Steadman a zamrkal.
"No, a jak to vypadalo?" naléhal Steadman, zuřivě bafaje z doutníku.
"Úžasně," řekl Bloom.
"Nechám vás dva o samotě," prohlásil Sheed a zamířil ke dveřím.
"Půjdu s vámi," ozval se Bloom.
Sheed se na něj podíval.
"Chci se vás zeptat na pár věcí."
"Beze všeho," souhlasil Sheed a otevřel dveře. "Nashle, Georgi."
"Vstáváme brzy ráno," upozornil ho ještě Steadman a oběma jim zamával, když vyšli z vozu.
Všude kolem postávali artisté a probírali první kompletní generální zkoušku. Všichni vypadali jaksi rozradostněně, ale zároveň i vyčerpaně.
"Nedáte si pivo?" navrhl Sheed.
"Ne, díky."
"Já ano." Zavedl Blooma do jídelního stanu, koupil si láhev heinekenu, počkal, až mu ji chlapík za pultem otevře, a ještě venku v chůzi začal upíjet. Rychle se smrákalo, tak, jak je na Floridě zvykem.
"Tak, co máte na srdci?" otázal se Sheed.
"Můj přítel si zapsal několik poznámek..."
"O kterém příteli je řeč?"
"O Matthewu Hopovi."
"Aha, ten advokát. Jaké poznámky?"
"O Peteru Torranceovi."
"Ale jděte. Nejdřív Hope a teď zase on? Vy si snad myslíte, že nedělám nic jiného než běhám po městě a střílím po lidech."
"Takže víte, co se Torranceovi stalo, hm?"
"Dívám se na televizi," odsekl Sheed. "Jako všichni."
"Kdy jste ho viděl naposledy?"
"To už je několik let. Když jsem přišel k S&R, občas se objevil. Na kus řeči se starými kamarády a na nějaké to pívko. Ale teď už jsem si myslel, že je po smrti. Vlastně je doopravdy po smrti."
"V Missouri jste se s ním nesetkal?"
"Asi jednou nebo dvakrát. Proč?"
"Myslím někdy nedávno."
"Jak nedávno?"
"Před třemi lety jedenáctého května."

"Jo o tohle zase jde?"

"Co tím myslíte?"

"Myslím Willinu sebevraždu."

"Viděl jste se před třemi lety v Missouri s Torrance?"

"Ne. Slyšel jsem, že tam je, ale neviděl jsem ho. Byl na dně. Přišel za Willou, aby mu půjčila peníze. Poslala ho do háje."

"Můj přítel dospěl k názoru, že se Torrance vloupal do Willina vozu, odnesl její pokladnu..."

"Váš přítel se nemýlí."

Bloom se na něj zadíval.

"Torrance ukradl sejf, a když ho otevřel, našel v něm kokain..."

"Dvě kila," upřesnil Bloom.

"Dvě kila. A pak se snažil z Willy vyrazit prachy."

"Odkud to víte?"

"Od Marie."

"Kdy vám to řekla?"

"Tu noc předtím, než se Willa zastřelila."

Bloom naslouchal a měl přímo hmatatelný pocit, jako by sledoval japonský film nazvaný Rašomon... nu, ne tak docela, ale bylo to hodně podobné. Vzpomínal, že v tom filmu žádná z postav vyloženě nelhala, ale každá měla na pravdu úplně jiný pohled. Prostě, každý to viděl svými očima, takže se nedalo poznat, či vyprávění o daných událostech je to jediné správné. Torrance již přednesl dvě různé verze ohledně svého pobytu v Missouri před třemi lety - jednu pověděl Matthewovi a druhou Bloomovi. V obou těch vyprávěních figuroval jako přívětivý bývalý manžel, nabízející útěchu v nastalé krizi. Ale tentokrát - pokud se Sheedovi dalo věřit - vystupoval Torrance v úloze hlavního padoucha.

"Nikomu se nezamlouvá představa, že je v cirkuse zloděj," vykládal Sheed. "Ale polovina poskoků, když k nám nastoupí, má už za sebou nějaký ten čas strávený ve vězení, takže nikdy nevíte, komu můžete věřit. Stalo se to večer po tom vloupání, a nikdo nemluvil o ničem jiném. Venku lilo..."

... jako z konve, prostor mezi cirkusovými vozy se změnil v oceán čvachtajícího bahna, do jídelního stanu zatékalo, všichni byli provlhlí až na kost a voda stékala i do klecí, v nichž nepokojně přecházely velké kočky. Maria ten večer nechtěla jít k Sheedovi spát. Matka má po tom vloupání strach zůstat sama a Maria si myslí, že by s ní měla zůstat. Sheed oponuje, že ji potřebuje mít u sebe, ve svém voze, kam přece patří. Co má znamenat tohle věčné běhání tam a zpátky? Je jeho žena, nebo nějaká pitomá nedospělá slepice?

A tak mu to všechno vyklopí. Vysvětlí mu, že Torrance přišel její matce sdělit, že v tom sejfu byl kokain, a pohrozil jí, že jestli nechce, aby to na ni práskl, což by mu učinilo velké potěšení, měla by se trochu rozpomenout na staré časy a vypomoci mu. Koneckonců, Mini Willa Winkie si to kdysi dávno rozdávala s chlápkem, co se věšel za vlasy pod střechem šapitó, zatímco Torrance byl pořád na cestách a dřel jako mezek. Nebylo by tedy spravedlivé - pokud tahle malilinká děvka vážně prodává koks - aby se podělila o výtěžek se svým manželem, kterému tak ublížila? Torrance to považoval za rozumný návrh.

Willa věděla, že ta droga není její. A také si uvědomovala, že kombinaci k sejfu zná jen její dcera. Maria teď, celá v slzách, zatímco venku zuří liják a vichřice, Sheedovi v jeho voze vypráví o odpolední konfrontaci s matkou. Maria se zapřísáhla, že tu drogu jenom schovala pro někoho jiného...

"Pro mě, Daveyho Sheeda..."

... a že už nikdy v životě takovou hloupost neudělá, ach, jak jenom mohla být tak pitomá?

Pravda byla taková, že Maria tu hloupost provozovala už déle než rok. Prodávala drogy polovině poskoků i umělců v cirkuse a rozvázala je jako cukrátku všem přičinlivým pouličním dealerům po celé trase cirkusu. Torrance už mezitím odjel z města, ale slíbil její matce, že za ní přijede do Tennessee. Do té doby se měla rozhodnout, jak velký bude jeho podíl. Jinak by, navzdory své mírumilovné povaze a náklonnosti k ní, považoval za svou povinnost informovat příslušné úřady.

Co budeme dělat, ach bože, co budeme dělat?

"Nakonec se šla Maria poradit se svou společnicí," dodal Sheed.

"S jakou společnicí?" nechápal Bloom.

"Se svou kamarádkou z doby, kdy jim oběma bylo sedmnáct."

"Koho tím myslíte?"

"No, koho asi myslím? Přece Jeannie Byrdovou."

Di Luca s Kenyonem - dva detektivové, kteří jako první začali vyšetřovat Matthewovo postřelení - vyslyšeli Marii Torranceovou v jedné z místností ve třetím patře Budovy veřejné bezpečnosti. Ve vedlejší místnosti vyslyšela Bloom Jeannie Byrdovou. Žádná z obou žen nevěděla, že na policii přivedli i tu druhou. Oběma jim oznámili, že jsou zadrženy a mají právo požádat o přítomnost svého právního zástupce, pokud si to přejí. Dále jim bylo sděleno, že když nechtějí, nemusí odpovídat na žádné otázky. Maria Torranceová si vyžádala právníka. Jeannie Byrdová se rozhodla odpovídat na otázky bez přítomnosti advokáta. Nabyli dojmu, že právě Jeannie by se mohla stát slabým článkem řetězu; už proto, že si byla tak zatraceně jista sama sebou.

"Slečno Torranceová," začal Di Luca, "máme tu něco, co byste si měla poslechnout, jestli..."

"Ano? A copak?" zeptal se rychle její advokát.

Jmenoval se Howard Mandel a patřil k nejlepším specialistům na trestní právo v Caluse - sám Matthew by to uznal jako první. Po pravdě řečeno, když se Patricia dověděla, že si Maria vybrala právě jeho, zoufale obrátila oči v sloup. Teď tady Mandel stál, asi šest stop vysoký, v obleku z hnědého tropika, v košili barvy kukuřice s tmavě zelenou vázankou, s rukama energicky založenými v bok, vzpřímený, s vystrčenou bradou a výhrůžně vypnutou hrudí. Kenyon i Di Luca

už byli u policie skoro dvacet let, všechno viděli, všechno zažili a neměli v úmyslu nikomu ustupovat jen proto, že se tváří výhružně. Maria Torranceová měla na hlavě svou rezavou paruku a na sobě zelený kostým se střevíci na vysokém podpatku téže barvy. Tvářila se bystře a soustředěně a byla si očividně jista tím, že její ochránce nedopustí, aby jí někdo ubližoval nebo se k ní choval nezdvořile.

"Pane právní zástupce," oslovil ho Kenyon, "tohle je nahrávka, kterou Matthew Hope pořídil ze svého rozhovoru s Peterem Torranceem."

"Mimochodem, neviděla jste ho někdy v poslední době?" prohodil Di Luca.

"Pan Hope je přece v nemocnici," namítla Maria.

"Okamžik, okamžik...", vmísil se do hovoru Mandel.

"Já mluvím o vašem otci," vysvětloval Di Luca.

"Ne, neviděla."

"Ani jste s ním někdy nedávno nemluvila?" "

"Ne."

"A víte, že je ve městě?"

"To je po mě novinka," usmála se.

"Protože on si vás poznamenal do diáře. Na minulou středu ve třináct hodin," dokončil Di Luca a hned dodal:

"Promiňte, pane právní zástupce, nechtěl jsem vás přerušit."

"Už jste skončil?" otázal se Mandel.

"Ano, pane, je mi to líto."

"Jak mám vědět, že ta páska je opravdu tím, zač ji vydáváte?" chtěl vědět Mandel.

"No, asi mi budete muset věřit. Jsem si jistý, že pokud byste nabyl dojmu, že se jedná o podvrh, poradíte své klientce, jak nejlépe budete umět."

"Předpokládám, že máte v úmyslu vznést nějaké konkrétní obvinění, jinak..."

"Jedná se o vraždu, pane," odpověděl Kenyon. "A taky o pokus o vraždu a o zločinné spiknutí. A o ilegální držení střelné zbraně."

"Pro začátek," dodal Di Luca.

"Tak tedy, pokud jste ochoten uznat, že na té páске opravdu rozmlouvají pánové Hope a Torrance, a ne nějaká dvojice komiků z Reynoldsova divadla na východním pobřeží..."

"Za jakým účelem chcete tu pásku přehrávat?"

"Chtěli bychom, aby si ji slečna Torranceová poslechla a aby nám v souvislosti s jejím obsahem odpověděla na nějaké otázky."

"Může si ji poslechnout, ale co se týče odpovědí na otázky, o tom rozhodnu až později."

"No bodejť, pane právní zástupce. Jak jistě víte, může ten výslech ukončit, kdykoli ji to napadne. Tak praví

Mirandův-Escobedův zákon, není-liž pravda?"

Mandel si ho změřil ošklivým pohledem.

"Můžeme tedy začít?" ujistil se Kenyon.

"Jen to spusťte. Když nebudete chtít, nemusíte jim na nic odpovídat," upozornil Marii.

"Já přece nemám co skrývat," podivila se Maria.

Slavný výrok, pomyslel si Di Luca.

"Z přehledu telefonických hovorů, který jsem obdržel od telefonní společnosti," vysvětloval Bloom, "vám Matthew Hope telefonoval do vašeho domu na Flamingo Key minulý pátek v..."

"Ano, na to si vzpomínám," přisvědčila ihned Jeannie.

"Mohla byste mi povědět, o čem jste spolu hovořili, paní Byrdová?"

"Sháněl mého manžela. Řekla jsem mu, že je Andrew ještě v Mexiku."

"Kvůli čemu ho sháněl?"

"Nemám ani tušení. Já se do záležitostí svého manžela nemíchám."

"Myslel jsem, že jste společníci," divil se Bloom.

"To jsme."

"Ale vy se nemícháte se do jeho záležitostí."

"Nevím, proč ho Matthew Hope hledal."

"Nejspíš mu telefonoval po rozhovoru s mužem jménem Peter Torrance. Znáte ho?"

"Ne."

"Za svého působení u cirkusu jste se s ním nesetkala?"

"Byla jsem u nich jen jednu sezónu."

"A během té doby jste ho nepotkala?"

"Ne, vždyť vám to povídám. Neznám ho."

"A Daveyho Sheeda znáte?"

"Ano, znám."

"Zajímalo by mě, co mi povíte ohledně jisté záležitosti, o které jsem se dnes od Sheeda dověděl."

"Záleží na tom, co to je."

"Nu, začneme třeba s tímhle." Bloom rozevřel zápisník. "Davey Sheed vypověděl, že se Maria šla s vámi poradit den poté, co někdo odcizil sejf její matky. Chcete to nějak komentovat?"

"Nechci vás nudit přehráváním celé pásky." Kenyon otevřel kufík s monogramem W. C. "Mám to nastavené právě na tom místě... počkejte... jo, tady je to... Můžu začít, jakmile budete připravená."

"Já už jsem připravená, detektive," usmála se Maria.

Kenyon stiskl tlačítko.

Víte, ona na to přišla až den před vloupáním.

Když říkáte, že na to přišla...

Ano.

Proč právě Marii?

Protože nikdo jiný neznal kombinaci. Což znamenalo, že bere kokain. Možná s ním i kšeftovala, protože to nebylo jen nějakých pár uncí; v tom sejfu ležel pořádný balík.

Pověděla vám, kolik toho bylo?

Prý asi dvě kila. Ona sama usoudila, že Maria s tím svinstvem kšeftuje. A bála se, že by se ten zloděj mohl vrátit a vydírat ji.

Měla dojem, že o tom věděl předem?

Nerozumím vám.

Ten zloděj. Myslela si, že věděl, že je v sejfu kokain?

Ne, ne. Podle ní prostě zkusil štěstí. Ale bála se, že by mohl využít situace.

Nu... a co k tomu všemu řekla Maria?

Tvrdila, že ta droga není její. A jak by se tedy dostala do sejfu?

Ale ona ji tam dala, to ano, jenom tvrdila, že není její. Komu tedy patřila?

Daveymu Sheedovi.

Kenyon cvakl vypínačem.

"Páni," žasla Maria.

"Promiňte," řekl Mandel, "ale znamená to, že vyšetřujete..."

"Taková pohádka," dodala Maria.

"... případ s narkotiky?"

"Ne, pane, tohle se stalo už dávno, myslím ta událost, o které se mluví na pásce. Mám dojem, že slečna Torranceová o tom taky něco ví, a kdyby se jí chtělo si o tom s námi promluvit..."

"O jakých drogách to mluvil?" Maria udiveně kulila oči. "Ten člověk na pásce?"

"To by Peter Torrance," poučil ji Di Luca. "Váš otec."

"A ty drogy byly v sejfu vaší matky," dodal Kenyon.

"Kde jsou ty drogy teď?" zajímala se Maria. "Máte je?"

"Ne, slečno, to tedy nemáme," přiznal Kenyon.

"Já je taky nemám," usmála se opět Maria.

"Jestli máte nějaké otázky ohledně té vraždy a pokusu o vraždu," zlobil se Mandel, "nebo o tom spiknutí, či co ještě máte na seznamu, byl bych rád, kdybyste..."

"Musel si to všechno vymyslet," mínila Maria a na nepatrný okamžik se odmlčela. "Ale on je teď mrtvý, že ano?" dodala.

"Davey Sheed jeho tvrzení podpořil," ujistil ji Di Luca.

"Davey zabil mou matku. Ten by potvrdil cokoli."

"Počkejte, ne tak rychle," zárazů ji Mandel. "Chápete, že jim nemusíte odpovídat na žádné otázky, Marie? Otázky, týkající se jiných trestných činů než..."

"Ano, já tomu rozumím."

"Co vám Jeannie poradila, když jste za ní přišla?" zajímal se Di Luca.

"Jaká Jeannie?"

"Byrdová."

"A kdy to mělo být?"

"Den po tom vloupání."

"Po jakém vloupání?"

"Ale jděte, nejmíň sto lidí už nám o něm..."

"Jo, tohle vloupání."

"Slečno Torranceová," řekl Mandel, "musím vás varovat. Ty trestné činy, o kterých se tu pořád..."

"Nedělejte si starosti," ujistila ho pokojně Maria.

Začal se jich zmocňovat dojem, že by nakonec mohla přechytračit samu sebe.

"Paní Byrdová," opakoval Bloom. "Chcete k tomu něco říct?"

"Davey Sheed je huba nevymáchaná, nevychovaný chlap, prostě zvíře, co nemá ani ponětí o morálce. Ten je schopný tvrdit úplně cokoli, kdyby se potřeboval z něčeho vykrotit. Dovedu si představit, že jste se ho začali vyptávat na vraždu Willy Torranceové..."

"Vlastně ani ne..."

"Stejně si všichni myslí, že ji zabil on. A na tom, že lže, aby se ochránil, není nic..."

"Kterí všichni?" zajímal se Bloom.

"Všichni, kdo vědí něco o tom, jak zemřela."

"Vy tedy víte něco o tom, jak zemřela?"

"Každoročně mi telefonují novináři a vyptávají se na Willu. Ano, znám ten případ docela dobře."

"Kdo vám pověděl, že ji zabil Davey Sheed?"

"To mi nikdo povídat nemusel. Znáám Daveyho."
"O co jste se s Willou pohádaly?"
"Kdy?"
"Však vy víte kdy. Prožila jste přece v cirkusu jenom jednu sezónu, tak kdy asi myslíte?"
"Já myslela, že Warren Chambers s vámi spolupracuje."
"To ano."
"Tak se zeptejte jeho. Všechno jsem mu o tom řekla."
"Já se ptám vás," odušil Bloom.
Jeannie vydala hrozitánsky hluboký povzdech.
Bloom čekal.
"Myslela si, že obtěžuju dvě holky, co s ní vystupovaly."
"Sheed ale říká něco jiného."
"Vždyť vám povídám, že Davey..."
"Prý za vámi Willa přišla kvůli své dceři."
"Já jsem Marii skoro neznala."
"Kvůli vám a své dceři."
"Proč by...?"
"Protože vy a její dcera jste byly milenky."
"Jak dobře znáte Jeannie Byrdovou?" otázal se Di Luca. "Jenom tak zběžně," tvrdila Maria. "Ale znáte ji, že ano?"
"Jak říkám."
"Ano, zběžně," přikývl Kenyon. "A jak dobře jste se znaly v době, kdy pracovala u cirkusu? Když se ještě jmenovala Jeannie Lawsonová?"
"Taky zběžně."
"Tehdy zběžně a teď taky zběžně..."
"Správně."
"Netelefonovala jste jí den po tom, co vaší matce ukradli pokladnu?"
"Ne. Proč bych jí telefonovala? Nikdo ani nevěděl, kde je."
"Vy jste nevěděla, kde je?"
"Ne. Tedy... asi byla v Caluse. Zaslechla jsem, že se vrátila do Calusy a vzala si nějakého..."
"Vy jste nevěděla, koho si vzala?"
"Tehdy ještě ne."
"Ale teď už to víte?"
"Ano, vím."
"Co vám Jeannie poradila, když jste jí zavolala?"
"Já jí nezavolala."
"Už vám přece odpověděla, že jí nevolala," napomenul ho Mandel.
"Slyšel jsem ji. Davey Sheed ale tvrdí, že jste jí volala."
"Máte k tomu co říci, paní Byrdová?"
"Davey má bujnou představivost. To má z toho, že spí s těmi svými kočkami."
"Není tedy pravda, že byste vy a Maria..."
"Vůbec ne."
"Nebyly jste milenky."
"Ani náhodou."
"Ale přesto vám telefonovala o radu..."
"Netelefonovala mi o žádnou radu."
"Sheed tvrdí, že vám volala celá uplakaná a ptala se, co má dělat; kvůli těm drogám."
"Jakým drogám?"
"Kvůli drogám, které Torrance našel v sejfu její matky."
"Vůbec nevím, o jakých drogách tu mluvíte."
"Víte přece, že dva dny před Willinou vraždou se někdo vloupal do vozu, nebo snad ne?"
"Ano, to vím."
"A víte, že jí z vozu odcizili pokladnu..."
"Ano."
"Ale nevíte, co v té pokladně bylo?"
"Ne."
"Nevíte, že tam byly dva kilogramy kokainu?" "Jak bych to mohla vědět?" "Protože vám kvůli tomu Maria telefonovala." "Maria mi kvůli ničemu netelefonovala!" "Volala vám, že Torrance ví o těch drogách..." "Ne, nevolala!"
"... a že o nich ví i její matka..." "Poslouchejte, detektive..."
"Maria vám volala, protože chtěla vědět, co k čertu má teď dělat! Není to tak? Nestalo se to právě takhle?"
"Maria mi netelefonovala," odsekla tvrdě Jeannie. "Už jste skončil?" "Ještě ne."
"Ale já ano" prohlásila. Takže jim zbyla jenom Maria Torranceová.
"Promluvme si ještě jednou o té noci, kdy vaší matce z ledničky ukradli tu pokladnu, ano?" požádal Kenyon.
"Beze všeho," přikývla Maria.
"O co vám jde?" zeptal se její advokát.

"Potřebujeme si ujasnit pár věcí," vysvětlil mu Bloom.

Připojil se k nim před malou chvilí. Teď už byli v místnosti tři policisté. Tři policajti vždycky udělají na člověka větší dojem než dva, zejména když je u toho ještě advokát. Maria seděla u stolu a pohupovala nožkou, přehozenou přes nohu. Bloom z toho usoudil, že začíná být nervózní. Buď to, anebo se jí chtělo na záchod.

"Nevíte, kde ten večer byla vaše matka?"

"Na představení. Byla přece umělkyně."

"Pak se vrátila do vozu a zjistila, že pokladna zmizela, hm?" zeptal se Kenyon.

"Asi ano. Já se o tom dověděla až druhý den."

"Když vám matka pověděla o tom kokainu, že ano?" doplnil za ni Di Luca.

"O žádném kokainu nic nevím."

"To vám přece opakovala už nesčíslněkrát," postěžoval si Mandel. "Takže pánové, jestli nemáte žádné nové otázky..."

"Však na ně taky dojde, pane právní zástupce," ujistil ho Kenyon.

"Ale kdy? Moje klientka je tady už..."

"Její práva nikdo neporušuje, pane právní zástupce," ohradil se Di Luca. "Navrhuju, abyste buď vznesli obvinění, anebo ji nechali jít," prohlásil Mandel.

"Máte nějak naspěch s tím obviněním, co?" podivil se Di Luca.

"Ne, ale je mi jasné, že se z ní jen tak pokoušíte něco vytáhnout," odsekl Mandel. "Vyhrabali jste na ni tuhle starou historii jen proto, že ve skutečnosti máte velký kulový..."

"To jsou mi výrazy" pohoršil se Bloom.

"...a s postřelením Hopa ani s Torranceovou vraždou ji vůbec nic nespojuje. Docela nic. Proto jste si vymysleli tu pohádku o ukradené pokladně a kokainu..."

"O tom vloupání existují úřední záznamy," ujistil ho Bloom. "Ověřte si to v Missouri, jestli chcete."

"A co ten kokain? O tom jsou taky úřední záznamy?"

"Ne, ale..."

"To jsem si myslel."

"Peter Torrance mi řekl, že v té pokladně byl kokain," odušil Bloom.

"Můj otec je mrtvý," připomněla mu suše Maria.

"Ale já ne. A právě tohle mi řekl."

"Můj otec je lhář," prohlásila Maria. "Vlastně byl."

"O čem jste mluvili, když jste se s ním sešla?"

"Už jsem ho kolik let neviděla."

"A proč vám včera telefonoval?"

"Netelefonoval mi."

"Směl bych jí něco ukázat, pane právní zástupce?"

"Copak?" chtěl vědět Mandel.

Bloom vytáhl z kapsy saka složený potištěný list z počítačové tiskárny a rozložil ho na stole tak, aby na něj advokát i Maria viděli.

"Poznáváte některé z těchto čísel?" otázal se.

"Co je to za dokument?" zeptal se Mandel.

"Záznam o telefonických hovorech, připojený k účtu návštěvníka z pokoje číslo tři sta sedm v hotelu Shelby Arms. Víme, že Matthew Hope pětadvacátého března odešel od Torrance kolem jedenácté hodiny. Tadyhle je záznam o Torranceově hovoru, který proběhl několik minut po jedenácté. Poznáváte to číslo, slečno Torranceová?"

"Ano, to je..."

"Marie..."

"... moje číslo domů."

"Marie, myslím, že je čas..."

"Jen klid, Howarde," řekla pokojně.

V tu chvíli Bloom poznal, že ji mají. Podle toho, jak řekla jen klid.

"Neříkala jste detektivu Di Lucovi, že jste o přítomnosti pana Torrance v našem městě nevěděla?"

"To je pravda."

"Že jste se s ním nesetkala..."

"Správně."

"... ani s ním nemluvila..."

"Správně."

"Ale tady stojí, že pětadvacátého března v jedenáct hodin a sedm minut telefonoval do vašeho domu..."

"V tu dobu jsem nebyla doma."

"Tak asi mluvil s někým jiným."

"O tom nemám ani tušení."

"Máte služebnou?"

"Ano?"

Do hlasu se jí vkradl opatrný tón.

"Snad tedy mluvil s ní; bylo by to možné?"

"Jistěže by to bylo možné. Já jen vím, že nemluvil se mnou."

"Musel tedy mluvit s ní, je to tak?" A Bloom zasadil drtivý úder: "Celých pětadvacátých minut, ano?"

Maria se na něj podívala.

"Tak to zaznamenal počítač v hotelu. Pětačtyřicet minut. Tu informaci nám předal jistý pan Muhammad Azir, můžete se přesvědčit, že je to skutečná osoba, pane právní zástupce. Píše se tu, že pan Torrance ze svého pokoje telefonoval s číslem slečny Torranceové celých čtyřicet pět minut."

"Kdo je ten váš Muhammad?"

"Denní recepční z hotelu Shelby Arms. O čem jste spolu tak dlouho rozmlouvali, slečno Torranceová?"

Maria se zhluboka nadechla.

"Nepovíte nám to?" naléhal Bloom.

"Ale ovšem, proč ne? Chtěl mě vydírat. Tvrdil, že prý před chvílí mluvil s advokátem Matthewem Hopem a během hovoru ho napadlo, že kdybych se postavila proti jeho nárokům, mohl by prozradit všechno, co ví, o... no, o tom vloupání."

"Co o tom vloupání?"

"Že v té pokladně byl kokain. Aspoň to tvrdil, i když to je samozřejmě nesmysl. Byly tam jenom šperky a..."

"Tak vy jste o něm věděla, hm?" zaútočil Kenyon. "O tom kokainu?"

"Až po tom telefonátu."

"Ale když jsme vám přehrávali tu pásku..."

"Jakou pásku?" divila se; oči měla doširoka rozevřené a nasadila posměšný tón.

Ale jo, už tě máme, ujistil ji v duchu Bloom.

"Pásku, na které pan Hope s vaším otcem..."

"Jo tuhle pásku."

No ovšem, říkal si Bloom, jen si s námi zahrávej, zlato, však mi už tě skřípneme.

Kenyon otevřel svůj zápisník.

"Když jsem vám tu pásku přehrál," vysvětloval, "řekla jste: ‚Páni, taková pohádka, o jakých drogách to mluvil? Kde jsou ty drogy teď? Máte je? Musel si to všechno vymyslet? Nejsou to vaše vlastní slova?'"

"Možná."

"Žádné ‚možná‘, přesně tak jsem to zapsal. Takže jste celou dobu o tom kokainu věděla, protože jste o něm s otcem mluvila po telefonu, je to tak?"

"A co má být?" odsekla Maria.

"Slečno Torranceová," oslovil ji Bloom, "měla jste po tom rozhovoru s otcem příležitost promluvit si po telefonu s Jeannie Byrdovou?"

"Neměla."

"Já myslím, že měla. A kdykoli si můžu vyžádat soudní příkaz pro telefonní společnost, aby mi předala veškeré informace ohledně..."

"No dobrá, volala jsem jí."

"Jako tenkrát v Missouri?" dotíral Bloom.

"Já jí nevolala v..."

"Abyste ji upozornila, že se o těch drogách dověděl váš otec?"

"Já jsem ne..."

"A přesně tak jste to provedla i pětadvacátého..."

"To stačí, Marie. Neodpovídej..."

"... když vás opět zachvátila panika kvůli drogám."

"Ne!"

"Marie!"

"Všechno jsou to kecy, Howarde!"

"Vy tedy o tom kokainu v Missouri nic nevíte, ano?" ujistil se Bloom.

"Kolikrát vám mám..."

"A co takhle o kokainu tady, na Floridě?"

"Cože?"

"Mám v úmyslu, slečno Torranceová, vyžádat si soudní příkaz, abych směl ve vašem domě pátrat po kokainu."

"Jak to chcete zdůvodnit?" zajímal se Mandel.

"Na základě informací..."

"Jakých informací?"

"Soukromá vyšetřovatelka s licencí jménem Toots Kileyová mě informovala, že minulou sobotu, to bylo sedmadvacátého, někdy kolem šestnácté hodiny na dvoře před domem slečny Torranceové na Fatback Key, jí slečna Torranceová nabídla skleničku, a když slečna Kileyová odmítla, zeptala se jí: ‚A co takhle šňupec?‘ Slečna Kileyová odmítla i tuto nabídku, načež slečna Torranceová opáčila: Já si možná trochu vezmu, a zašla do domu. Je to pravda, slečno Torranceová?"

Maria neodpověděla.

"Mohl bych si s klientkou promluvit?" požádal Mandel.

7. ... byla zlá jak lasička

Patricia si vzala jiný klobouk.

Náměstkyně státního zástupce pro dvanáctý soudní obvod v okrese Calusa, stát Florida.

Tentokrát si Jeannie Byrdová vyžádala přítomnost svého právního zástupce. Možná proto, že ji obvinili z celé řady trestných činů, mimo jiné i z vraždy Petera Torrance a z pokusu o vraždu Matthewa Hopa.

Její advokát se jmenoval Benny Weiss.

Byl to poměrně chlapík - nanejvýš pět stop a osm palců vysoký - útlé postavy a s úzkým obličejem. Měl oduševnělé hnědé oči jako kokršpaněl a nepoddajné hnědé vlasy, které si každé tři čtyři minuty prohrábl prsty. U soudu se proslýchalo, že od té doby, co přestal kouřit, se jako obhájce ještě zlepšil. Patricia se s ním dosud nestřetla. Až teď se objevil. Benny Weiss. Nepochybně největší odborník na trestní právo z celé Floridy. Howard Mandel ani Matthew Hope se mu nemohli rovnat. Tohle byl Benny Weiss. Ovšem na druhou stranu ona byla Patricia Demmingová a určitě si sem nepřišla jenom zahrát golf.

"Doporučil jsem své klientce, aby na žádné otázky neodpovídala," oznámil jí hned zkraje Benny Weiss.

"To mi nevadí," usoudila. "Ale mezitím..."

"Mezitím nic, Pacinko," přerušil ji Benny.

Udělal první chybu.

Na Brownově universitě Patricia Demmingová zlomila nos jednomu fotbalovému zadákovi, který ji namísto jejím řádným jménem oslovoval Pacinko.

"Jmenuji se Patricia," oznámila Bennymu. Oči při tom měla ledové a zlé jako žralok. Ne nadarmo si v době svého působení v Los Angeles vysloužila přezdívku Zuřivá zombie ze západu. Benny to měl vědět, jenže si nedal tu práci, aby si ji prověřil. Naopak, očividně nepochopil, do čeho se řítí; sebejistě tu postával vedle své sedící klientky, přesvědčen, že za pět minut s tím tady skončí a soudce Jeannie Byrdovou propustí, jakmile požádá o stanovení kauce.

"Chápu, že paní Byrdová nechce odpovídat na otázky," přikývla Patricia, "ale doufám, že jí nebude vadit, když si poslechnu, co jí chci povědět."

"A co to bude?" zajímal se Benny.

"Třeba to, jak ji hodlám usmazit," odvětila sladounce Patricia.

Benny se usmál.

"Proč by ji to mělo zajímat?" nechápal.

"No, přinejmenším," pokrčila Patricia rameny, "by vám to pomohlo připravit si obhajobu."

"Díky za nabídku, Pacinko, ale při vši účtě..."

"To už bylo podruhé," upozornila ho vyrovnaně

"Copak?"

"Jmenuji se Patricia."

"Patricia, Pacinka, jak je líbo."

"Patricia, žádná Pacinka. Vždycky jenom Patricia."

"Fajn. Patricia. A mezitím..."

"Mezitím nic, pane obhájce. Vždycky,"

"Dobrá, tak vždycky."

"Poslechnete si to?"

"Nechápu, k čemu to bude. Jestli chcete mou klientku zastrašit..."

"To by mě ani ve snu nenapadlo."

"Tak na co vám to..."

"Já si to poslechnu," ozvala se Jeannie.

"Děkuju," pokývla Patricia. "Paní Byrdová..."

"Můžete poslouchat," varoval ji Benny, "ale neříkejte ani slovo." Jeannie přikývla.

"Před necelou půlhodinou učinila Maria Torranceová výpověď, ve které vás označila..."

"Počkat, počkat," vyletěl Benny. "Kde je ta výpověď, jaká výpověď, co to má být?"

"Mám ji tu s sebou," upokojila ho Patricia. "Chtěla jsem vám její obsah stručně shrnout, abychom ušetřili čas..."

"Děkuju, umím číst. A času mám, co hrdlo ráčí. Ukažte mi ji, prosím."

"Beze všeho." Patricia mu podala kopii podepsané výpovědi Marie Torranceové.

"Kde jste to vzala?" vyptával se.

"Dal mi ji detektiv Bloom," odvětila Patricia.

"A jak k ní přišel on?"

"Zmínil se jen, že si vyžádá povolení k prohlídce jejího domu a pak -podle toho, co tam najdou - i další povolení k prohlídce její firmy. A tak se dalo dohromady jedno s druhým..."

"Například?"

"Myslela jsem, že umíte číst, pane obhájce."

Benny se po ní zlobně podíval.

"Například to, že věděla, že má v domě větší množství kokainu... řekněme šest uncí... a taky věděla, že se ty drogy nacházejí v manilové obálce s její firemní adresou. Krátký soukromý pohovor s jejím advokátem ji přesvědčil, že tuto skutečnost lze považovat za důvod k oprávněnému podezření, že se ta droga dostala do jejího domu z její obchodní společnosti. Advokát ji poučil, že to Bloomovi úplně stačí k tomu, aby si vyžádal příkaz k prohlídce v prostorách firmy Vaše nové vlásky. Tak se jmenuje její podnik. Vaše nové vlásky. Expedují paruky - a taky drogy - po celé zemi. Tímto malým parukářským podnikem očividně prochází veliké množství drog, pane obhájce. Mnohem víc než sto padesát kilogramů, uvedených v paragrafu 893.135. Rozesílají je v dutých polystyrénových hlavách na odkládání paruk. Bloom to tam právě teď prohlíží a má s sebou i psy."

"Moje klientka nemá s Mariiným obchodem nic společného."

"Nu, možná že nemá. V každém případě jeden kilogram kokainu, jak dobře víte, představuje dvě celé dvě..."

"Já vím, co je to kilogram, děkuju."

"... desetiny libry," dokončila Patricia. "Sto padesát kilo, to je tři sta třicet liber toho svinstva. V onom paragrafu se uvádí, že člověk, který vědomě prodá, nakoupí, vyrobí, přepraví, doveze do země..."

"Děkuju, znám ten paragraf."

"... nebo vědomě vlastní sto padesát kilogramů nebo víc," pokračovala nevzrušeně Patricia, "se dopouští trestného činu obchodování s kokainem prvního stupně. Za což mu hrozí trest..."

"Tohle všechno já dobře vím," přerušil ji Benny.

"Ale paní Byrdová to možná neví," podotkla roztomile Patricia a klidně mluvila dál: "Za což mu hrozí trest doživotního odnětí svobody bez možnosti podmíněčného propuštění. Maria přiznává, že ona a její společníci obchodovali s kokainem v objemech, specifikovaných v zákoně." Patricia se odmlčela a dodala: "Mimochodem, paní Byrdová, jako své společníky uvedla vás a vašeho manžela."

Benny zběžně pročetl Mariinu výpověď. Teď rychle zvedl hlavu.

"Učinila jsem jí jistou nabídku," vysvětlovala Patricia, "výměnou za svědectví o tom, že vy a váš manžel jste byli po čtyři roky jejími společníky, už od doby, kdy ještě jezdila s cirkusem a prodávala koks na každé zastávce..."

"To je jenom tvrzení proti..."

"Ne tak docela, pane obhájce. Maria má záznamy o objednávkách těch takzvaných paruk, nákladní listy, výpisy z bankovních účtů a údaje o telefonátech s lidmi, kteří mají na hlavě spoustu vlasů. Mimochodem, když už je řeč o telefonování, ona vám taky telefonovala z Missouri den předtím, než její matku zavraždili, což mi připadá jako podivná shoda okolností..."

"Willa spáchala sebevraždu," namítla Jeannie.

"Ano, to jsem taky někde slyšela. Ale já myslím, že bych ten případ mohla..."

"V Missouri?" opakoval Benny. "Nebudte směš..."

"Ne, na Floridě. Podle Floridských zákonů. Na vraždu se žádná omezení nevztahují, že, pane obhájce? A ten telefonát mi dává i potřebnou pravomoc. Ona zatelefonovala paní Byrdové sem, na Floridu, a téměř bezprostředně potom Willa v Missouri zemřela za podivných okolností. To by mohlo být spiknutí, nemyslíte? Zvlášť když prokážu motiv - totiž to, že jim hrozilo odhalení. Aspoň já to tak vidím. Ale jak jsem už řekla..."

Benny si ji začal bedlivě prohlížet.

"... Maria vám minulý čtvrtek v panické hrůze zatelefonovala, protože jí její otec už zase vyhrožoval, že to na ni píchne..."

"To je taky v té výpovědi?"

"Ano. A vyžádali jsme si i příslušné záznamy telefonní společnosti. Vy, paní Byrdová, jste jí opět přispěchala na pomoc. Nejprve jste se pokusila odstranit Matthewa Hopa, který vám začínal až příliš zblízka šlapat na paty, a potom..."

"Tohle tam docela určitě není." Benny významně zamával štosem papírů s výpovědí.

"Pravda, pane obhájce, není. To všechno mám jen v hlavě."

"Myslel jsem si to." Benny jí zápis výpovědi vrátil. "Myslím, že se nemáte čeho bát," ubezpečil Jeannie. "Tak, jestli vám to nevadí, paní kolegyně..."

"Navrhla jsem Marii Torranceové, že když se přizná k držení čtyř set gramů, budeme souhlasit s nejnižší možnou hranicí trestu, a až si odsedí patnáct let, nebudeme bránit jejímu propuštění na podmínku. Takže vyjde z vězení v osmatřiceti, místo aby tam strávila celý život. Výměnou za její přiznání jsme ochotni stáhnout obvinění ze zločinného spiknutí, z vraždy a z pokusu o vraždu. Její právník usoudil, že je to rozumný..."

"Kdo ji zastupuje?" vyzvídal Benny.

"Howie Mandel."

"Ten šarlatán by přiměl k přiznání i vlastní mámu."

"A co vy?" otázala se Patricia.

"Nemáte v ruce vůbec nic, Patricie."

"Vy jste mě asi neposlouchal. Její společníci se sesypala. Má na krku obvinění z obchodu s narkotiky a dostane doživotí."

"Počkejte, až předvolám Marii na stanoviště svědků a vyptám se jí na ten kšeft, co jste spolu uzavřely."

"Jen si posлуžte. Je to snad poprvé v historii, co se někdo k něčemu přiznal? Ale víte, pane obhájce, mám dojem, že bych paní Byrdové měla vysvětlit, že osoba, která obchoduje s množstvím přesahujícím sto padesát kilogramů..."

Prosím vás, ušetřete mě..."

"... kokainu a současně se dopustila úmyslného zabíjení jiné osoby..."

"Paní Byrdová nezabila..."

".. spáchala hrdelní zločin. Mluvíme tu o křesle, pane obhájce."

"Stejně nic nemáte."

"Mám ty dva Mariiny vyděšené telefonáty, po kterých došlo ke dvěma vraždám."

"To je trochu chatrné."

"Myslete si, že je to chatrné, ale já tomu říkám motiv."

"Jenže slabý, Patricie, moc slabý. Jestli nemáte nic víc, těším se na proces."

"Dál mám svědkyni, která může identifikovat automobil, ze kterého pachatel střílel na Matthewa Hopa. Víme, že jezdíte mercedesem, paní Byrdová, ale Bloomovi lidi právě teď prověřují všechny půjčovny aut ve městě. Co když zjistí, že ten den, co jste ho postřelila, jste si pronajala černou dvoudveřovou mazdu?"

"Neodpovídejte, Jeannie," varoval ji Benny.

"Protože, víte, telefonní společnost nám vyšla maximálně vstříc ještě dřív, než jsme si vyžádali soudní příkaz. Například máme záznam o tom, že jste ze svého domu na Palm Drive telefonovala Matthewu Hopovi domů..."

"Neodpovídejte," opakoval Benny.

"... minulý pátek v pět hodin. Proč jste mu telefonovala, paní Byrdová? Abyste si s ním smluvila schůzku v grillbaru Centaur? Abyste ho mohla zastřelit?"

"Ne, chtěla jsem..."

"Jeannie!"

"... mu říct, kdy se Andrew vrátí domů."

"Ano? A pročpak?"

"Protože, když jsme spolu pár dnů předtím mluvili, zajímalo ho, kdy se můj muž vrátí,"

"Aha. Takže jste mu zavolala a sdělila mu..."

"Že Andrew přijede dnes večer."

"Chápu. Považovala jste za nezbytné předat tu informaci panu Hopovi týden předem, ano?"

"Měla jsem dojem, že ho to zajímá," Jeannie pokrčila rameny.

"Jsem si jistá, že detektiva Blooma to taky bude zajímat. Vlastně nejspíš půjde vašemu manželovi na letiště naproti. Přivítat ho v Caluse."

"To tady budeme jen takhle tlachat, nebo co?" rozčilil se Benny.

"Chtěl jste vědět, co máme," podivila se Patricia. "Tak vám to povídám."

"Moc toho není."

"Když nepočítáme tu pistoli." Patricia se na něj mile usmála. "Máme taky pistoli."

"Jakou pistoli?" zajímal se Benny. "V té výpovědi není nic o..."

"Iver Johnson, ráže dvaadvacet, Trailsman s tupou hlavní. Vaše klientka ji pohodila na zem vedle lůžka v pokoji Petera Torrance," odpověděla Patricia a znovu se usmála. Ten úsměv jaksi ještě podtrhoval její žraloci vzezření.

Benny se podíval na Jeannie.

"Šikovný pokus, paní Byrdová," poznamenala Patricia.

"Myslím, že už jsme toho slyšeli až dost," prohlásil Benny.

"Otfela jste pistoli, upustila jste ji na zem, do Torranceova kufru jste schovala krabici nábojů a myslela jste si, že ta zbraň..."

"Tohle asi taky máte jenom v hlavě," utrousil Benny.

"Obávám se, že ano."

"V tom případě se uvidíme u..."

"Všechno, kromě toho účtu," dodala Patricia.

"Jakého účtu..."

"Od té pistole."

Benny se znovu zažíval na svoji klientku.

"Ta zbraň byla zakoupena v obchodě F&G Arms v jižní části Tamiami Trail loni patnáctého října," vykládala Patricia.

"To je datum, kdy se narodila řada slavných lidí," podotkla bez dalšího vysvětlení. "Našli jsme prodejce podle sériového čísla. Tu pistoli si koupil jistý Andrew Byrd, který uvedl, že bydlí na adrese 1220 Palm Drive, Timucuan Acres. Myslím, že to je vaše adresa, nemýlím se, paní Byrdová? A ten Andrew je váš manžel, že ano?"

"Andrew byl v Mexiku, když..."

"Ano, ale vy jste tam nebyla. Asi mi dáte za pravdu, Bene, že ..."

"Jmenuju se Benny."

"Promiňte. Asi mi dáte za pravdu, že skutečnost, že tu pistoli vlastnil její muž, ji s ním spojuje. Zvlášť pak, když byl v době obou těch střelení mimo město - nejspíš nakupoval drogy, pokud si smím dovolit maličko zaspekulovat."

"Nechtě si svoje spekulace," čertil se Benny. "Držte se jen toho, co máte, ano?" Mračil se. Patricia usoudila, že to je dobré znamení.

"Mám důkaz, který ji spojuje se zbraní. Mám motiv..."

"Motiv, motiv, jaký motiv?"

"Hrozilo jí prozrazení. Podle paragrafu 893.135..."

"Přestaňte mi tu citovat zákoník."

"Vždyť jste to chtěl," podivila se Patricia. "Mám taky shodné, prakticky totožné schéma obou vražd, té zdejší i té v Missouri. Mám za to, že důkaz o podobnosti dvou zločinů je silná položka, pane obhájce. Připouštím, že někdy vede k předpojatosti, ale přesto má velkou sílu. Nejkrásnější na tom je, že můžu použít jedné vraždy jako důkazu ve věci té druhé. I kdybych byla ochotna pominout ten pokus o vraždu..."

"Počkat, počkejte minutku," zarazil ji Benny a zvedl ruku jako policajt na křižovatce. "Kdo říká, že se chceme dohodnout?"

"Promiňte, ale já měla dojem, že právě o tom je řeč," odvětila Patricia.

"I kdyby její manžel vlastnil tu pistoli, o které jste mluvila, neznamená to..."

"Jenže já myslím, že znamená."

"Třeba ji ztratil..."

"Ach, ano."

"Nebo mu ji ukradli."

"Samozřejmě. Ale já si myslím, že s ním vaše klientka vystřelila na dva lidi a jednoho z nich zabila."

"Na podporu takových tvrzení nemáte žádný důkaz," tvrdil Benny.

"Tak mi povězte, co navrhujete. Jen tak pro legraci."

"Já žádnou dohodu nechci!" Jeannie se prudce otočila k Patricii. "Na potvrzení toho všeho nemáte nic než Mariino slovo. Proč vám to napovídala? Musela se zbláznit."

"Ne, jenom se naštvála."

"Ale proč, prokristapána?"

"No, možná nepočítala s tím, že jí zabijete matku."

"Byla jsem na Floridě, když Willa..."

"Nebo ji dáte zabít. Tak jako tak je to vražda."

"Já nemám s Willinou smrtí nic společného."

"Takže se nemáte čeho bát, že ano?"

"Opravdu do toho může zatáhnout Missouri?"

"Ano, může," potvrdil Benny.

"Tak ať se jde vycpat. Nechtě ji, ať se předvede."

"V tom vám ráda vyhovím," ujistila ji Patricia.

"Jen do toho, zkuste to. Nemáte nic. A dobře to víte."

"Inu, přiznávám, že nemám plnou nůši důkazů. Ale na druhou stranu, být vámi, život bych na to nevsadila. Ještě ráda bych si poslechla můj návrh, celá šťastná bych..."

"Už jsem řekla, že ne. O žádném přiznání nechci ani slyšet."

"No dobře, dobře. Tak si můžete hodit kostkou."

"Možná byste si to měla poslechnout," mýnil Benny.

Jeannie se na něj podívala.

"Být vámi, poslechl bych si to," dodal Benny.

Patricia čekala.

"Tak povídejte," řekla Jeannie.

"Já to vidím tak," začala Patricia, "že když ponechám stranou vraždu v Missouri a pokus o vraždu Matthewa Hopa..."

"Zkuste nechat stranou i Torranceovu vraždu," požadoval Benny.

"Ani náhodou."

"Dejte jí stejnou šanci jako Marii."

"Ne, já jí nabízím doživotí za vraždu Torrance."

"Vezměme to po pořádku," navrhl Benny. "My se přiznáme ke čtyřem stům gramům, když za to nebude maximální třicetiletá sazba. Přijmeme patnáct let bez možnosti propuštění se zárukou, že potom už proti podmínce nebudete..."

"Ne, Benny, hrozí jí křeslo. Možná za dvanáct let, možná za tři roky, podle toho, jak budou probíhat vaše odvolání. Ale v každém případě je jisté, že zemře mladá. Já jí nabízím život ve vězení. Berte, nebo nechtě být."

"Co takhle dvacet let bez možnosti podmínky?"

"Děkuju, v tom případě navrhnou trest smrti."

"Oukej, tak my tedy přistoupíme na tu Torranceovu vraždu, pokud nám nezakousnete žádost o podmínku po pětadvaceti letech."

"Doživotí, Benny."

"Patricie, pětadvacet let je minimální trest u hrdelních zločinů!"

"A proč myslíte, že zaslouží minimální trest?"

"Tak tedy čtyřicet. Přiznáme se k Torranceově vraždě, když nebudete proti žádosti o podmíněčné propuštění po čtyřiceti letech." "Ne, Benny."

"Tou dobou už jí bude šedesát, pětadesát let!" "To radši budu mrtvá," prohlásila Jeannie.

"Rozhodla se bojovat," sdělila Bloomovi Patricia.

Seděli v jeho neoznačeném policejním sedanu a jeli do nemocnice. Byl večer, devět hodin sedmatřicet minut, skoro na minutu přesně uplynul týden od okamžiku, kdy byl Matthew postřelen.

"Doufala jsem, že půjde na dohodu," vykládala Patricia. "Moc toho nemáme."

"Pokud se nám nepodaří najít to auto."

"Jak to zatím vypadá?"

"Děláme na tom."

"Když to bude nutné, dohodnu se na čtyřiceti letech," dumala Patricia. "Ale ne, pokud dokážeme, že si pronajala tu mazdu."

"Uvidíme."

"Co našli psi?"

"Á, měli tam obrovskou hromadu práce. Včera, právě když tam byl Warren, vypravovali zásilku. Ale mezitím už dorazil nový materiál. Ta mladá Maria udělala dobře, že přistoupila na dohodu."

"Kdo čeká Byrda na letišti?"

"Kenyon a Di Luca."

"To bude ale překvapení."

"Možná nebude. I v Mexiku mají telefony. Jeho žena ho možná zastihla, ještě než nastoupil do letadla."

"Doufám, že ne. Právě on by mohl dodat další hřebíček do její rakve."

"Auva!". Jednomu jsem se při tomhle řemesle naučil: Nabídní někomu dohodu, a okamžitě potopí svého komplice. Neznám nikoho na světě, kdo by dal přednost deseti vteřinám v elektrickém křesle před doživotním pobytem ve vězení."

"Povězte to Jeannie."

Dr. Spinaldo byl utahaný, hladový a chtěl jít domů, ale těch pět ho obstoupilo na nemocniční chodbě, právě před dveřmi jednotky intenzivní péče. Nejútočněji se chovala dcera. Pořád chtěla vědět, kdy se její otec probudí a co prý hodlají dělat, aby mu pomohli se probudit. Druhá nejhorší byla ta ženská z kanceláře státního zástupce; pálila na něj otázky, jako by ho vyslýchala na stanovišti svědků. Jaká je prognóza, pane doktore? Co vyvozujete z toho, že občas promluví? Znamená to, že se jeho stav zlepšuje?

Nu, ovšem že pokud ten člověk předtím neřikal vůbec nic a teď tu a tam zamumlá jedno dvě slova, pak lze s jistotou opatrností tvrdit, že se jeho stav pravděpodobně mírně zlepšil, ano, to lze, prosím, říci.

Oni si myslí, že jsem pámbu, říkal si doktor Spinaldo.

Chtějí, abych rozhodl, jestli bude žít, nebo umře, jestli se úplně uzdraví, anebo zůstane tak, jak je...

"Nemohli bychom mu nějak pomoci?" dotírala jeho dcera.

Modlete se za něj, pomyslel si Spinaldo.

Ta dívka měla v očích slzy a prosebně k němu vzhlížela. A tak jich tu všech pět čekalo, ten velký detektiv od policie, světlovlasá prokurátorka a ti dva, černoch s tou druhou blondýnou, všichni čekali na boží slovo, všichni čekali na jeho slib, že se k nim Matthew Hope docela určitě vrátí.

"Bedlivě ho sledujeme," ubezpečil je. "Monitorujeme vývoj, děláme všechno pro to, aby se jeho stav nezhoršil. Ale, víte..."

Co jim mám říct? Přemítal. Co já jim jenom můžu říct?

"Prostě nevím," řekl nakonec.